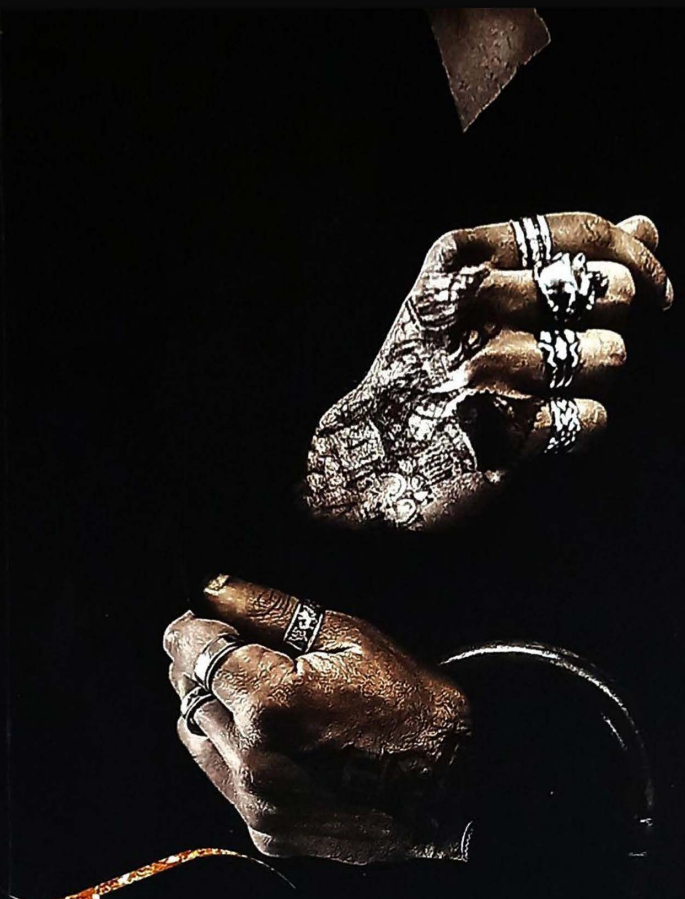
ARTEMİS

TUVALDEKİ YARALAR

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ

NEVA ALTAJ

YAYIN NO: 2404

TUVALDEKİ YARALAR
Neva Altaj
Orijinal Adı: *Painted Scars*

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat
Editör: Yeliz Üslü
Kapak Uygulama: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Haziran 2023
ISBN: 978-605-304-856-5
Sertifika No: 43949

Neva Altaj © 2022

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TUVALDEKİ *yaralar*

NEVA ALTAJ

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

ARTEMİS YAYINLARI

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu, kitapta bahsi geçen birkaç Rusça kelime var, işte onların çevirisi ve açıklamaları şu şekilde:

Pakhan – пахан Rus mafyası lideri.

Bratva – братва´ Rus organize suç örgütü veya Rus mafyası.

Malysh – малыш (ufaklık, küçüğüm) "bebeğim" kelimesi gibi kullanılan bir sevgi sözcüğüdür. Kelime maskülendir fakat cinsiyet bilgisi gözetmeden de kullanılabilir. Ayrıca kelimenin feminen kullanımı vardır – малышка (*malyshka*) ve bir partnere (kadına) seslenmek için kullanılabilir ama çoğunlukla "*malysh*" tercih edilir.

Kukolka – куколка (küçük bebek) "*kukla*" kelimesinin küçültme eki eklenmiş halidir ve "oyuncak bebek" anlamına gelir.

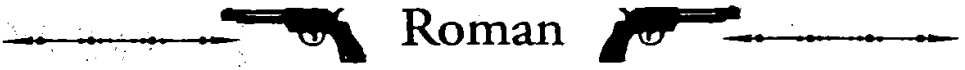
Milaya – милая (canım, sevgilim) "sevgilim, tatlım" anlamında kullanılan bir tür sevgi sözüdür.

Piroşki – пирожки´ (hamur işi) ince ince doğranmış et, sebze veya meyveyle doldurulmuş ufak hamur işleridir, fırınlanabilir veya kızartılabilirler.

Morozhenoe – мороженое (dondurma).

Rus soyadlarıyla ilgili bir not: Çoğu evli Rus kadının soyadı, kocasının soyadının sonuna "-a" harfi eklenmesiyle olur (örneğin Petrov, Petrova). Farklı ülkelerde yaşayan Ruslar bölgenin kanunlarına uyabilir ve kafa karışıklığına sebep olmamak için ehliyetler ve diğer belgelerde aynı soyadı taşırlar (Roman Petrov ve Nina Petrov). Bununla birlikte, hangi ülkede yaşarlarsa yaşasınlar, Ruslar tarafından yine de Nina Petrova diye hitap edilir.

GİRİŞ

Bip. Bip.

Keskin bir hastane kokusu geldi burnuma. Görünüşe göre hayattaydım.

Gözlerimi açmaya çalıştım. İşe yaramadı. Muhtemelen anestezi etkisini yitirmeye başlıyordu. En azından artık acı hissi yoktu. Sol tarafımdan fısıltılı sesler geliyordu ama sakin tondaydı ve sesler tanıdık gelse de konuşanları çıkaramadım.

Bip. Bip.

"Bizi duyabilir mi?"

"Hayır. Yoğun sakinleştirici etkisinde."

Bip.

"Yaşayacak mı?"

"Evet. Ne yazık ki. Göğsündeki yaralar o kadar kötü değil. Onu tedavi ettiler."

"Tekrar deneyebiliriz. Suçu yine İtalyanlara atarız."

"Fazla riskli. İnsanlar Pakhan'a sadık. Birisi benden şüphelenirse kendimi bir çukurda bulurum."

Bip.

"Gerçi bundan da iyi bir sonuç çıkmış olabilir. Şarapnel parçası dizini dağıtmış."

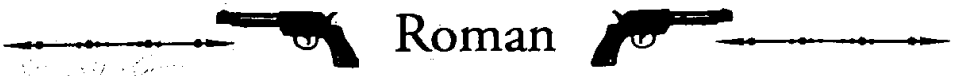
"Yani?"

"Doktor onun bir daha yürüyemeyeceğini söyledi. Eğer daha becerikli biri ortaya çıkacak olursa... insanlar ne kadar sadık olurlarsa olsunlar, daha iyi bir seçenek varken kimse tekerlekli sandalyedeki bir Pakhan'ın arkasında durmaz."

"Pekâlâ, yani sonuç olarak iyi iş çıkardık."

İki çift ayak sesi uzaklaştı ve ardından bir kapı kapandı.

BÖLÜM bir

Üç ay sonra

İLAÇLAR ASLA YETERLİ DEĞİLDİ.

Notlarla dolu kâğıtları masamdaki belge yığınının üstüne koydum ve dikkatimi dizüstü bilgisayarımın ekranındaki rakamlara verdim.

"Sergei'yi ara." Tekerlekli sandalyemde arkama yaslandım ve masamın diğer tarafında oturan Maxim'e baktım. "Bu ay içinde fazladan iki sevkiyat ayarlamasını istiyorum."

"Zaten Mendoza'yla üç aylık dönem için miktar konusunda pazarlık yaptı. Meksikalıların o kadar kısa sürede iki katına çıkarabileceklerini sanmıyorum."

"Çıkaracaklar. Şimdi bana ne bok olduğunu anlat, çünkü suratındaki o ifadeyi çok iyi tanıyorum ve eminim cevabın hoşuma gitmeyecek."

"Samuel Grey üç milyon doları zimmetine geçirmiş. Bizim paramızı."

İç geçirip başımı iki yana salladım. "Kim bu Samuel Grey, niçin paramıza erişim hakkı var ve bunu yapmayı nasıl başardı?"

"Emlak arabulucumuz. Para, kuzeydeki deponun yakınlarındaki iki arsayı almak içindi. Grey bir yatırımda bulunmak için bir haftalığına bizim paramızı ödünç alabileceğini düşünmüş ve yaptığı yatırım da Ponzi dalaveresi* çıkmış."

Bir insanın Bratva'dan çalması için ne kadar salak olması gerekiyordu? Bazen insanların aptallığı beni hayrete düşürüyordu.

"Geri ödeyebilir mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Öldürün. Herkese ibret olacak şekilde yapın."

"Aklımda başka bir şey vardı. İnsanlar... insanlar konuşmaya başlıyor, Roman. Dikkatleri hızlı şekilde dağıtmamız lazım. Sanırım Grey o dikkat dağınıklığını sağlayabilir."

"Ya? Ne hakkında konuşuyormuş insanlar?" Maxim'i, yirmi yıl önce babam için ayak işi yaparak çalışmaya başladığı zamandan beri tanıyordum. Eski Pakhan, birinin potansiyelini asla saptayamıyordu. Maxim kadar yetenekli bir adamın basit saha görevlerine sürülerek harcanması, on iki yıl önce Pakhan olduğum anda düzelttiğim birçok hatadan biriydi. Tabii o piç kurusunu öldürdükten sonra.

"Senin hakkında. Hâlâ evlenmemiş olmanla ilgili."

Bu eski haberdi. "Ama sadece o kadar değil, değil mi? Başka ne var?" Maxim'e gözlerimi kısarak baktım.

Bana bakmıyordu, gözleri arkamdaki duvarda duran bir şeye odaklanmıştı. "Bratva'yı daha fazla yönetemeyeceğin ve yerini başkasının alacağıyla ilgili söylentiler dolanıyor. Fiziksel olarak daha... ehil birisinin."

"Peki, sen onlarla aynı görüşü paylaşıyor musun?"

---

* Ponzi scheme: Yüksek kâr getiren bir üretim varmış gibi göstererek yatırımcıları sisteme katmayı amaçlayan ve ilk yatırım yapanlara ödemenin sisteme sonradan katılanların parasıyla yapıldığı bir dolandırıcılık yöntemi. -çn.

"Bana böyle hakaret etme, Roman. Her zaman yanında durduğumu biliyorsun, bunu yapmaya da devam edeceğim. Bratva'nın sahip olduğu en yetenekli Pakhan olduğunu düşünmesem bile yapmam. Fakat üç aydır buraya tıkıldın kaldın. Patlamadan önce, ayda en az bir defa yaptığın gibi operasyonları kontrol etmek için kulüplerimize de gitmiyorsun. Ayrıca bir kadınla görülmedin."

"Yani Bratva'yı yönetme becerim konusunda cinsel hayatımın durumu, son iki ayda kârımızı ikiye katlamamızdan daha iyi bir gösterge mi?"

"İnsanların istikrarı hissetmesi lazım, Roman. Babanın, önceki Pakhan'ın yerini nasıl aldığını ve peşinden gelen kaosu hâlâ hatırlıyorlar. İç çatışmalar yüzünden Bratva neredeyse elliden fazla adam kaybetti ve biliyorsun işler berbat oldu. Bunun tekrar olmayacağını öğrenmeye ihtiyaçları var. Senin bir eşinin olması, iç savaş çıkmadan ya da insanlar ölmeden, vakti geldiğinde senin yerini almaya hazır olacak bir vârisin olacağı anlamına gelir."

"Adamlarımın içi rahat etsin diye kendimi bir ömür alelade bir kadına bağlamayacağım."

"Dur da sana bir şey göstereyim." Maxim telefonunu çıkarıp kaydırmaya başladı. "Kızım, Samuel'in kızıyla aynı okula gitti. Yakın arkadaş falan değillerdi ama sık sık beraber takılırlardı ve kızımın çektiği videoları bana gösterdiğini hatırlıyorum. Dün gece, Samuel Grey'in yaptığı şeyi duyunca kızıma videolardan birini bana göndermesini söyledim."

"Ergenlerin çektiği videoların, benim Bratva'yı yönetme kabiliyetimle ne ilgisi var?"

"Pekâlâ, o artık ergen değil. Nina Grey, burada, yani Chicago'daki bir sanat enstitüsünde resim bölümünü dört yıl yerine iki yılda bitirdi ve şu anda ülkedeki en çok aranan genç

ressamlardan biri. Tablolarının her biri dört haneli paralara satılıyor."

"Ne yani, bize bir aile tablosu yapması için onu işe mi alacağız?" Burun kemerimi sıktım. "Daha elli yaşına bile gelmedin. Erken bunama mı başladı sende?"

"Bize portre yapması için işe almayacağız. Ona şantaj yapacağız. Hizmetlerine karşılık, babasının hayatı."

"Ne yapması için?"

"Seninle evlenmesi için, Roman. Şey, en azından geçici olarak."

Sağ kolum olan adama birkaç saniye boyunca gözlerimi dikip baktıktan sonra kahkahalara boğuldum. "Sen aklını kaybetmişsin."

"Öyle mi?" Ellerini kavuşturup arkasına yaslandı. "Peki fizyoterapistin ne diyor? Bacağınla ilgili."

"Kullanma kabiliyetimin yüzde seksenini geri kazanabilmemi bekliyor."

"Bu ne demek?"

"Yani en kötü senaryoyla koltuk değnekleri olacak. En iyisiyse baston."

"Bu iyi. Ne kadar zamandan bahsediyoruz? Bir ay mı?"

Doğruca gözlerinin içine bakıp dişlerimi sıktım. "En az altı aylık fizik tedavi."

"Kahretsin, Roman." Uzanıp şakaklarına bastırdı. "O kadar bekleyemeyiz. Hemen bir şey yapmamız lazım, yoksa isyanlar çıkacak."

Pencereden dışarı bakıp iç geçirdim. Maxim neredeyse hep haklıydı. "Yani ya iki işe yarar bacağa ya da bir eşe sahip olmam gerektiğini mi söylüyorsun? Öyle yakında yürüyecek değilim Maxim."

"Pekâlâ, madem öyle, yürüyene kadar sana bir eş ayarlayacağız."

"Bu saçmalık. Altı aylığına karım gibi davranması için tanımadığım bir kadına şantaj yapmayacağım, hele de bizim dünyamızla bağı olmayan birine. Muhtemelen ödü bokuna karışır. Kimse de bunu yemez."

Maxim, "Şunu izle," deyip telefonunu elime verdi.

Herhalde yıllar önce çekildiği için görüntü biraz bozuktu ama ışığı iyiydi ve birkaç gencin sırtları kameraya dönük halde, yarım daire şeklinde oturduğu odayı görebiliyordum. Yalnızca siyah saçlı, izleyicinin önünde bağdaş kurarak oturan bir kızın yüzü görünüyordu. Kamera yaklaşarak kızın peri gibi yüz hatlarını ve kara gözlerini gösterdi. Şimdi nasıl göründüğünü merak ettim.

"Bayan Nolan'ı yapabilir misin?" diye sordu yarım dairedekilerden biri. "Kedileri hakkında konuştuğu kısmı?"

"Yine mi?" diye inledi genç Nina Grey. "Yeni birine ne dersiniz? Belki bir politikacı?"

Hep birlikte hoşnutsuzlukla sesler çıkardılar ve birkaç genç, "Bayan Nolan!" diye bağırdı. Genç Nina başını salladıktan sonra gülümsedi ve gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra gözlerini tekrar açtığında ve konuşmaya başladığında, kendimi telefonu hayretle suratıma yaklaştırırken buldum.

Kız konuşuyordu ama söylediği kelimelere doğru düzgün dikkat etmedim. Yüzündeki mimikleri, konuşurken sağ gözündeki hafif titremeyi, kelimeleri telaffuz ediş biçimini izlemeye kendimi kaptırmış haldeydim. Birdenbire tamamen farklı biri gibi olmuştu.

Gözlerimi ekrandan ayırmadan, "Bu videoda kaç yaşında?" diye sordum.

"On dört. Harika, değil mi?"

Videoda birisi başka bir ismi bağırdı ve yarım dairenin sonunda oturan bir kızı gösterdi. Nina Grey kahkaha atıp

odaklanarak gözlerini kapattı ve sonra yeni bir role başladı. Yine tamamen farklı bir kişiliğe büründü, konuşurken duruşu ve ellerinin hareket edişi değişti. Yandan onu izleyen kız kahkaha attı ve eliyle yüzünü kapattı. Nina hareketi her detayına kadar taklit etti, hatta kızın kahkaha atarken omuzlarının hafifçe kalkış şeklini bile. Sanırım böyle bir şeye hiç şahit olmamıştım.

Başımı kaldırıp baktığımda Maxim'i tatminle gülümserken buldum. "Gördüğün üzere, hiç sorun yaşamadan ondan olmasını istediğin her şey gibi davranabilir."

"Bu konuda ciddi misin?" Hâlâ bu fikrini son derece gerzekçe buluyordum.

"Zorda kalınca her şey yapılır, Roman. Söylentilere son vermeliyiz ve bunu hemen yapmalıyız."

"Madem öyle, karım olsun bakalım." Bilgisayarın kapağını sertçe kapattım. "Siktir."

Nina

Çantamı tekli koltuğun üstüne bırakıp oturma odasında kendi etrafımda döndüm. Aylardır buraya gelmemiştim ama hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Aynı beyaz perdeler ve halı, beyaz, bej mobilyalar, boş, beyaz duvarlar. O kadar beyazdı ki steril bir görüntü veriyordu. Bundan hep tiksinmiştim. Kazandığım ilk kayda değer parayla bir daire kiralayıp bu soğukluktan kaçmama şaşmamak lazımdı.

"Ben geldim!" diye bağırdım.

Birkaç saniye sonra tıkırdayan topuklu ayakkabıların sesi yaklaşmaya başladı. Annem mutfaktan çıkıp hızla yanıma doğ-

ru geldi, elleri kalçalarındaydı. Zara Grey benim tamamen zıddımdı. Uzun ve sarışındı, makyajı yerli yerindeydi ve üzerinde de kusursuzca ütülenmiş elbisesi vardı. Beyaz ipekten bir elbise. İnlemek istedim.

"Üç saat geciktin, ben sana ne dedim–" derken cümlesinin ortasında durdu. "Yüce Tanrı aşkına, kendine ne yaptın?"

"Daha net olabilir misin?"

"Burnundaki şu metal şey."

"Ona piercing diyorlar anne."

"İnsanlar burunlarından hastalık kapıyor, Nina. Baban seni gördüğünde kalp krizi geçirecek."

"Yirmi dört yaşındayım. Bedenimle canım ne isterse yapabilirim. Ayrıca yıllardır var, sadece buraya gelirken sen başımın etini yeme diye çıkarıyordum. Bugün çıkarmayı unuttum."

"Ayrıca neden tepeden tırnağa siyah giyiniyorsun? Biri mi öldü?"

Birkaç beyin hücremin öldüğü kesindi.

"Bu ay biraz karanlık bir ruh halindeyim sanırım." Omzumu silktim.

Annem klişelere bayılırdı. Sanırım kendini daha rahat hissetmesini sağlıyorlardı, özellikle de benim etrafımdayken. Kariyer seçimimi kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu. Belki çiçek aranjmanları veya geyik yavruları çizseydim onun için daha kolay olurdu. Son parçam hakkında ne diyeceğini merak ettim. Hâlâ devam eden bir projeydi ama planlarım arasında çiçekler veya geyikler yoktu.

"Niçin sürekli bu kadar tuhaf olmak zorundasın?"

"Erkekler konusunda işe yarıyor." Sırıttım. "Erkekler tuhaf kadınları seviyor."

"Buna o kadar emin değilim tatlım."

Tanrım, alaycılığımı bile anlayamıyordu.

"Babam aradığında acil olduğunu söyledi. Nerede o?"

"Çalışma odasında. Birkaç gündür kendinde değil. Sanırım işle ilgili bir şeyler var ama bana hiçbir şey söylemiyor. Görünüşe göre... bir şeyler onu korkutuyor gibi."

Babam emlak işindeydi. Korkulacak çok fazla şey olmazdı. Sol taraftaki koridora girdim ve babamın çalışma odasının kapısını tıklattım. İçeri girdiğimde hayatımın nasıl köklü bir değişiklik geçirmek üzere olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Yarım saat sonra, ofisin köşesinde bulunan tekli koltuğa oturdum ve ağzım açık halde babama baktım. "Bu bir şaka mı?"

"Şaka değil." Omuzları çöktü ve elini kırlaşan saçlarının arasından geçirdi.

"Tamam, dur da şunu doğru anlayayım. Ruslardan para çaldın ve kaybettin, o yüzden şimdi bir Rus mafya babasıyla evlenmemi istiyorsun."

"Hiçbir şey çalmadım Nina." Kollarını havaya kaldırarak ayağa kalktı ve masasının arkasında volta atmaya başladı. "Sadece birkaç günlüğüne ödünç aldım, çünkü bir yatırım için ihtiyacım vardı. Adamın dolandırıcı çıkacağını veya parayı alıp ortadan kaybolacağını hiç düşünemedim."

"Parayı aldın ve onlara geri ödeyemedin. Rus mafyasına nasıl bulaştın? Aklından ne halt geçiyordu baba?"

"Benimle o şekilde konuşma!" Parmağını suçlayıcı bir şekilde bana doğrultttu. "Ben senin babanım!"

"Kıçını kurtarayım diye bir suçluyla evlenmemi istiyorsun, Tanrı aşkına. Sanırım tüm bunlar göz önüne alınınca seninle canım nasıl isterse öyle konuşabilirim."

"Nina..."

"Patronlarıyla evlenmemi mi bekliyorlar? Ciddi ciddi?"

"Sadece geçici süreyle." Sanki büyük bir olay değilmiş gibi elini havada salladı.

"Ama neden? Herifle evlenmek için bekleyen mafya patronu kızlarından bir kuyruk falan yok mu? Onlardan biri için bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olurdu, değil mi? Niye ben?"

"Söylemediler. Bu insanlar açıklama yapmazlar. Sana ne yapacağını söylerler ve eğer yapmazsan ölürsün."

"Seni öldüreceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet. Çoktan öldürmemiş olmalarına şaşırdım aslında." Volta atmayı bırakıp bana bakmak için döndü. "Eğer istedikleri şeyi yapmazsan ben ölüyüm demektir."

Derin bir nefes aldım ve ellerimi saçlarımın arasına sokup bu saçmalığa bir çözüm bulmama yardım edecekmiş gibi başımı sıktım. Çünkü sahte ya da değil, kimseyle evlenmeyecektim. "Tamam, bir düşünelim. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. Biraz birikimim var, elli bin kadar. Bir ay içinde yeni bir sergim olacak, on beş parçanın hepsini bitirmeyi başarabilirsem ve hepsi satılırsa yirmi bin kadar daha çıkarabilirim. Sen evden ne kadar para alabilirsin?"

"Belki seksen bin. Eğer mobilyaları da satarsak, aşağı yukarı doksan. Araba için on bin daha alabilirim."

"Güzel. Bu bizi yüz yetmiş bin gibi bir noktaya taşır. Yeterli olur mu? Onlara ne kadar borcun var?"

"Üç milyon."

Ufak bir inme falan geçirmiş olmalıydım, çünkü söylediğini duyduğum şeyleri söylemiş olması mümkün değildi. "Lütfen tekrarlayabilir misin?"

"Onlara üç milyon dolar borcum var."

Ona ağzım açık bir halde baktım. "Tanrı aşkına, baba."

Eğilip alnımı dizlerime dayadım, nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalışıyordum. Ben evlenilecek türde biri değildim, aklı başında olan kimse altı aylık evlilik karşılığında üç milyon dolar teklif etmezdi. Bunda bir numara olmak zorundaydı.

"Doksan yaşında, değil mi?" diye mırıldandım dizlerime doğru.

"Pakhan'larının kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama doksan olduğunu sanmam."

"Seksen o zaman. Aman ne rahatladım." Kusacaktım.

"Evliliğin sadece kâğıt üstünde olacağını söylediler. Yani şeye mecbur değilsin... biliyorsun."

"Onunla yatmaya mı? Şey, eğer seksenindeyse muhtemelen seks yapamaz. Bu iyi. Seksen iyidir."

"Nina, b-ben çok üzgünüm. Eğer bunu yapmak istemezsen sorun değil. Bir çaresine bakarım."

Doğruldum ve artık sandalyesinde çökmüş şekilde oturan babama baktım, saçları karman çormandı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Aniden gözüme çok yaşlı ve kırılgan göründü.

"Eğer polise gitmeyi planlamıyorsan yapılacak başka bir şey yok, değil mi?" diye sordum.

"Polise gidip de Rus mafyası hakkında ötemeyeceğimi biliyorsun. Hepimizi öldürürler."

Tabii ki bizi öldürürlerdi. Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. "Tamam. Yapacağım."

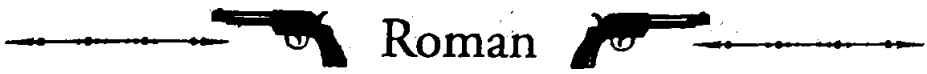
Babam birkaç saniye boyunca beni izledi, sonra ellerini yüzüne koydu ve ağlamaya başladı. Ben de ağlamak istedim ama bir anlamı yoktu.

"Sanırım detayları konuşmak için bir toplantı falan düzenleyeceklerdir."

"Zaten düzenlediler. Bir saat içinde Pakhan'la görüşeceğiz."

Babama baktım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Harika. Tuvalete gidip öğle yemeğimi kusacağım, beş dakikaya seninle kapıda buluşurum."

BÖLÜM iki

KIZIN BİRİ, İÇKİMİ GETİRİP MASADA ÖNÜME BIRAKTI VE başını kaldırıp bakmadan arkasını dönerek mutfağa doğru koşturdu. Etrafıma bakıp soluk kahverengi masa örtülerini ve uyumsuz sandalyeleri inceledim. Burası bir çöplüktü. Geçen ay kapanmıştı, tam da o sebeple bu buluşma için burayı seçmiştim. Bir telefonun çalma sesi, sessizliği delip geçti.

Maxim arkamdaki yerinden, "Buradalar," dedi. "Babasıyla birlikte gelmiş."

"Kızı içeri alın. Babası dışarıda kalsın."

Viskimden bir yudum aldım ve gözlerimi mekânın diğer tarafındaki cam kapıya diktim. Kapı tıklatıldı ve kapının yanında duran adamım kapıyı açarak kızın içeri girmesine izin verdi.

Nedense daha uzun olmasını bekliyordum. Ufacık bir şeydi, boyu bir elliden az uzundu belki. Gece gibi saçları, yüzünün iki yanından iki kalın örgü şeklinde iniyordu ve eğer göğüslerini görmezden gelirseniz bir ergen bile diyebilirdiniz. Hatta giyim

kuşamı bile öyleydi: Yırtık, siyah kot pantolon, siyah bir kapüşonlu ve emo çocukların giydiğini gördüğüm siyah postallardan giymişti.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Bu asla işe yaramayacaktı. Tam Maxim'e onu göndermesini söylemek üzereydim ki kız başını bana doğru çevirdi ve sözcükler dudaklarımda yitip gitti. Yüz hatları o videoda gördüğümün aynısıydı ama yuvarlak yanaklarıyla birlikte o çocuksu görüntüyü kaybetmişti. Karşımda sevimli bir ergen kız yerine, inanılmayacak kadar güzel bir kadın duruyor ve öfkeye fazlasıyla benzeyen bir ifadeyle beni izliyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve mükemmel siyah kaşlarından biri soru sorarcasına havaya kalktı.

"Bayan Grey," diyerek masanın diğer tarafındaki boş sandalyeyi gösterdim. "Lütfen, bize katılın."

Korkmasını, belki irkilmesini bekledim ama durumdan biraz bile rahatsız olmuşa benzemiyordu. Yaklaşırken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Ona söylediğim gibi sandalyeye oturmadı, doğruca önümde durdu ve tepeden baktı. Yüzüne odaklandım, tekerlekli sandalyeyi fark ettiğinde vereceği tepkiyi görmek için bekliyordum. Hiç tepki yoktu.

"Beklediğim gibi değilsiniz, Bay Petrov," dedi. Hakkını teslim etmem gerekiyordu, taşaklı kızdı.

"Tam olarak ne bekliyordunuz, Bayan Grey?"

"Seksen yaşında olmanızı bekliyordum." Dudaklarını büzdü.

Gerçekten göründüğü kadar sakin ve soğukkanlı mı, yoksa bu da oyunculuklarından biri mi diye merak ettim. Eğer rol yapıyorsa bunda gerçekten iyiydi.

"Otuz beş yaşındayım." İçkimden bir yudum aldım. "Şimdi, bunu aradan çıkardığımıza göre, iş konuşalım. Babanız sizden beklenen şeyi açıkladı mı?"

"Açıkladı. Ve bazı sorularım var." Saç örgülerinden birinin ucunu tutup parmağına dolamaya başladı. Yani kendini göstermeye çalıştığı gibi rahat falan değildi. "Madem buna bir iş görüşmesi gibi davranacağız, öyleyse bir şartım var."

"Şart mı? Şartlar konusunda pazarlık yapacak konumda değilsiniz, Bayan Grey ama duyalım bakalım."

"Babamın peşini bırakacaksınız. Bu... anlaşma ikimizin arasında kalacak. O artık dahil değil."

"Düşüneceğim. Şimdi, sorularınızı duyalım."

"Niçin sahte eşe ihtiyacınız var?"

"Sizi ilgilendirmez. Ayrıca evlilik sahte olmayacak. Sonraki soru."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Altı aydan sonra ne olacak?"

"Boşanma evraklarını alacak ve mutlu mesut yolunuza gideceksiniz."

"Düğün işini nasıl yapacağız? Gidip öylece imza mı atacağız?"

Sandalyemde arkama yaslanıp onu inceledim. "Bazı şeyleri netleştirmemiz gerekiyor, Bayan Grey. Benim sadece kâğıt üstünde bir eşe ihtiyacım yok. Eğer bir kişi bile bizim birbirimize deli gibi âşık olmadığımızdan şüphelenecek olursa, babanız ölür. Ve siz de ona katılırsınız."

Gözlerini kırpıştırdı ve yüzünde açık bir kafa karışıklığıyla bana baktı. "Altı ay boyunca birlikte yaşamamızı mı bekliyorsunuz?"

"Elbette. İnsanlar evli olduğumuza başka nasıl inanacak?"

En sonunda bir şeyler onu rahatsız etmeyi başarmış gibi görünüyordu, çünkü orada öylece durup kocaman olmuş gözlerle bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. İçimden bir ses, Nina Grey'in dilinin tutulmasına sebep olabilecek çok fazla şey olmadığını söylüyordu.

"Cumartesi günü bir parti olacak," diye devam ettim. "Babanızla birlikte katılacaksınız. Tanışacak ve birbirimize delicesine âşık olacağız. O akşam sizi eve götüreceğim ve iki gün boyunca odamdan ayrılmayacağız."

"Sizinle seks yapmam mı bekleniyor?"

Hava durumunu soruyormuşçasına rahat bir sesle soruyor olsa da gözlerindeki şeyi görüyordum – zapt edilmiş bir dehşet vardı. Başka kimsenin fark etmeyeceğine emindim, çünkü dışarıdan bakıldığında son derece sakin görünüyordu. Fakat insanlarda korku uyandırmak, benim sürekli yaptığım bir şeydi ve bunu onda gün gibi açık bir şekilde görüyordum. Dehşete düşmüştü.

"Hayır," dedikten sonra onu biraz daha huzursuz etmeye karar verdim. "Tabii isterseniz o başka."

"Teklif için teşekkürler, Bay Petrov ama geri çevirmem gerekecek." Saç örgüsünü bıraktı ve ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu.

Hayır demesini bekliyor olsam da bir sebepten yanıtı canımı yaktı.

"Peki iki gün boyunca odanızda ne yapacağız, Bay Petrov?"

"Diğer herkesin bakış açısından, çok ama çok fazla seks yapacağız. Gerçekteyse canınız ne istiyorsa onu yapabilirsiniz." Elimi havada salladım. "Netflix izleyin. Bulmaca çözün. Umurumda değil. Ben tüm o süre boyunca çalışıyor olacağım."

"Ne hoş. Peki iki günlük seks maratonunun ardından ne olacak?"

"Sizin için aklımı kaybedeceğim. Bir iki hafta içinde evleneceğiz. Ardından da siz delicesine âşık eş rolünüzü oynayacaksınız." Omzumu silktim. "Size düşen rolü yerine getirdiğiniz sürece boş zamanınızda ne yaptığınız size kalmış."

"Ve? Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Gerçekten de birisinin bu... zırvalığa inanacağını düşünüyor musunuz?"

"Şey, bu size bağlı, Bayan Grey. Babanızın hayatı söz konusu."

"Peki siz? Siz kendinize düşen kısmı becerebilecek misiniz?"

"Hangi kısmı?"

"Karısına delicesine âşık adam kısmını. Pek de o türden birine benzemiyorsunuz."

"Sanırım bekleyip görmeniz gerecek," dedim ve gülümsedim. "Anlaştık mı, Bayan Grey?"

Bir çıkış yolu ararken kafasında dönen çarkları -seçeneklerini tartıyor, artıları ve eksileri gözden geçiriyordu- neredeyse görebiliyordum. Fakat bir çıkış yolu yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Durumu kabullendiği ânı -dişlerini sıktığında çenesinin hafifçe gerilmesini- net biçimde yakaladım.

"Anlaştık, Bay Petrov."

Nina

Normal olamayacak kadar ılık bir akşamdı ama restorandan dışarı çıkarken soğuğu hâlâ tepeden tırnağa hissediyordum. Babam kolumu yakalayıp beni aceleyle arabaya doğru götürdü, giderken de sorular sorup durdu ama söylediklerine odaklanamadım. Yolcu tarafının kapısını açıp koltuğa oturdum. Bacaklarım titriyordu. Damarlarımdaki adrenalin tükeniyor gibiydi ve etkilerini hissediyordum.

Hayatım boyunca o restorana girdiğim andaki kadar korkmamıştım, fikrini değiştirip bizi öldürmeye karar verip verme-

yeceklerini merak etmiştim. O inanılmaz göz korkutucu adamın önündeyken sakin ve soğukkanlı kalmak için acayip bir otokontrol gerekmişti. Birkaç defa neredeyse kaybedecek gibi olmuştum. Fakat sadece bir anlığına bile oyununu oynayamayacağımı düşünseydi, babam ve ben ölmüş olurduk. Tekerlekli sandalye beni kandırmamıştı, bakışlarımız buluştuğu anda kiminle karşı karşıya olduğumu anlamıştım: Duygudan yoksun bir katille.

Roman Petrov. Bira göbeği olan ve kelleşmeye başlamış yaşlıca bir adam olduğunu varsaymıştım. Yoksa neden bir kadına evlenmek için şantaj yapsındı ki? Bundan daha fazla yanılamazdım.

Konuşmamız sırasında gözlerimi özellikle onun gözlerinden ayırmamak için elimden geleni denemiş olsam da başka yerlere de birkaç kaçamak bakış atmayı başarmıştım. Adam inanılmaz yakışıklıydı. Kötü aydınlatmaya rağmen o kadarı barizdi. O oturduğu ve ben de ayakta durduğum için boyunu tam olarak çıkaramamıştım ama o haldeyken başlarımız aynı hizadaydı. Benden otuz santim daha uzun olduğu kesindi. Bunu söylemek pek hoş değildi ama tekerlekli sandalyede olması içimi rahatlatmıştı. Uzun adamların yakınında olmak benim için ciddi bir sorundu ve altı ay boyunca öyle biriyle birlikte olmak zorunda kalacağımı düşünmek beni fena bir paniğe sürüklüyordu.

"Nina!" diye bağırdı babam. "Beni duyuyor musun? Orada ne haltlar oldu? İçeri girmeye çalıştım ama haydut herifler girmeme izin vermedi."

Derin bir nefes aldım ve yolda yanımızdan geçen arabaları izlerken, ona Rus suç dünyasının patronuyla yaptığım anlaşmanın kısa bir özetini vermeye başladım. Evlilik anlaşmamızla ilgili sadece temel şeyleri paylaştım. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Evin önüne varınca, "Bu konuda anneme tek kelime etme," dedim, "ve cumartesi günü Petrov'la daha önce hiç görüşmemişsin gibi davrandığına emin ol. Eğer bir şeyler yanlış giderse anlaşmanın iptal olacağını söyledi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani annem de dahil, herhangi birisi benim o orospu çocuğuna deli gibi âşık olduğumdan şüphelenecek olursa ikimiz de öldük demektir."

BÖLÜM

üç

Nina

AZ ÖNCE DENEMEYİ BİTİRDİĞİM ELBİSE YIĞININA BAKTIM ve soyunma odasındaki ufak tabureye oturup ağlamak için delice bir istek duydum. Elbiselerin hepsi benden daha uzun olan ve kocaman memelerle kutsanmış kadınlara göre tasarlanmıştı. Şu âna kadar giydiğim her elbise beni komik göstermişti, sanki annesinin gardırobundaki kıyafetlerle oynayan bir kız gibi görünüyordum.

Bu hafta sürekli bu partiyi düşünüp durmuştum, oraya vardıktan sonra olabileceklerle ilgili farklı senaryoları kafamdan geçiriyordum. Uyanıkken bütün düşüncelerimi bu işgal ediyordu ve bir elbise satın almayı tamamen unutmuştum. Bu sabah mısır gevreğimi yerken aklıma bu gelince neredeyse bayılacaktım. Üzerime uyan bir elbise bulmakta hep sorun yaşıyordum, o yüzden birkaç saat içinde öyle bir elbise bulmak imkânsız bir iş olacaktı.

İleri sarayım ve işte buradaydım. Sonuçsuz alışverişimin beşinci saatine girerken gösterişli bir etkinliğe biraz olsun uyacak bir şeyi hâlâ bulamamıştım. Zarif giysiler giymeyi seviyordum

ama bir şey satın almaya çalıştığımda sürekli bunalır, aramayı bırakıp her zamanki gardırobuma odaklanırdım. Bunu birine asla söylemeyecek olsam da çoğu zaman ergen reyonundan giyiniyordum. Etiketlerde yazanlara göre, on dört yaşındaydım. Ve bu akşam oraya ergenlerin balo kıyafetlerinden biriyle gitmek yerine, kot pantolonumla gitmeyi tercih ederdim.

Telefonum çalınca sandalyenin üstündeki kot pantolonumun cebinden çıkarıp ekrandaki bilinmeyen numaraya baktım. Muhtemelen yanlış numaraydı. Telefonu katlanmış kotumun üstüne geri bıraktım, öylece çalmasına izin verdim ve denemek için sonuncu elbiseye uzandım. Güzel, yeşil ipek kumaştan bir şeydi ve harika görünürdü... başka birinin üzerinde. Sadece bakmak bile, bel kısmının benim belimden aşağı kadar ineceğini, neredeyse kalçalarıma geleceğini görmeye yetiyordu. Telefonum tekrar çaldı, aynı numaraydı. Aramayı reddettim ama bir dakika sonra tekrar çaldı. Pekâlâ, birileri ısrarcı mı neydi? Muhtemelen arayıp duracaktı, o yüzden hemen şu anda buna bir son vermek daha iyi olurdu.

"Ne var?" diye bağırırken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım ve yeşil elbisenin düğmelerini açtım. Belki o kadar da kötü olmazdı.

Tok bir ses, "Bayan Grey," diye cevap verdi ve elbise parmaklarımdan kaydı. "Sizden yana her şey planlandığı şekilde gidiyor mu diye kontrol etmek istedim."

"Kesinlikle, Bay Petrov. Niçin soruyorsunuz?"

"Çünkü Maxim az önce beni arayıp yaklaşık bir saattir bir mağazadaki soyunma odasında oturduğunuzu söyledi."

Ne? Dışarı fırlama niyetiyle ağır perdeyi kavradığım sırada iç çamaşırlarımla olduğumu hatırladım. Kahretsin!

Telefona doğru fısıldayarak bağırırcasına, "Beni takip mi ediyorsun?" dedim.

"Teknik olarak Maxim takip ediyor. Anlaşmamızda payınıza düşeni yapmadan ortadan kaybolmanız riskine girmek istemedim."

Yeşil elbiseyi yerden aldım ve giymeye başladım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Lanet olası partiniz için elbise bulmaya çalışıyorum. Takipçinizi geri çekin, Bay Petrov."

Aynaya doğru dönüp yansımama baktım ve inledim. Yeşil elbiseye de kocaman bir *hayır* çıktı.

"Hâlâ elbiseniz yok mu? Parti dört saat sonra."

"Biliyorum! Fakat buradaki hiçbir şey bana uymuyor."

Bir duraksama oldu ve ardından– "Orada kal." Telefon kapandı.

Kahretsin, az önce ne olmuştu öyle? "Her neyse." Mırıldanarak telefona baktım, sonra elbiseleri aldım ve mağaza çalışanına teslim ettim. Alışveriş merkezinin bu tarafında bakabileceğim bir mağaza daha vardı ama orada bir şey bulamazsam ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım üst katlara çıkabilirdim. Oralarda birkaç tane lüks butik vardı. Bir şeyler bulabilirdim ve genelde onların elbiseyi hemen kısaltabilecek terzileri de oluyordu. Fakat o mağazalar pahalıydı. Bir elbiseye iki bin vermeme imkân yoktu.

Tam çıkışa doğru giderken restorandaki adamı gördüm. Sürekli Petrov'un birkaç adım arkasında durduğunu hatırlıyordum. Kırklarının sonundaydı ve hafiften kiloluydu ama cüssesini iyi taşıyordu. Giydiği siyah takım elbisesi ve kravatı mükemmeldi, kesinlikle pahalıydı. Bir suçludan ziyade bir bankanın üst kademe yöneticisine benziyordu. Mağazadan dışarı çıktığımda gözlüğünün üzerinden beni süzdü ve başını iki yana salladı. Muhtemelen beni yetersiz buluyordu. Çok da götümdeydi sanki.

"Yürü bakalım." Başıyla asansörü işaret etti. "Elbise provası için seni bekliyorlar."

"Onlar dediğin kim?"

"Butik çalışanları."

"Hangi butik?" diye sordum asansöre binerken.

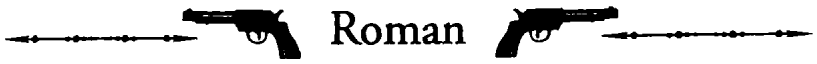
"Roman en pahalı olanı dedi. İsmine dikkat etmedim."

"Bir limitim var."

"Roman ödüyor."

Hayır demek için ağzımı açtım ama sonra durup düşündüm. Adam, babamın hayatını burnumun ucunda sallayarak onunla evlenmem için bana şantaj yapıyordu. Elbisenin parasını o ödemeliydi.

Bir buçuk saat sonra içinde yeni, profesyonelce kısaltılmış elbisemin bulunduğu kocaman bir elbise kılıfıyla ve bantlı topuklular ile portföy çantanın olduğu iki kutuyla butikten çıktım. Müstakbel kocamın elbiseyle ilgili ne düşüneceğini merak ettim. Bir şey kesindi, faturayı gördüğünde hoşuna gitmeyecekti.

Geç kalmıştı.

Masada dönen sohbete geri döndüm, ilgimi çekiyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum. Büyük etkinliklerin hayranı değildim. Sahte gülümsemeleri olan sahte insanlar seni gördükleri için çok mutluymuş gibi görünürken, aslında içten içe varlığının sona ermesini dilerlerdi. Masaya bakındım ve içlerinden hangisinin hayatımı siken bombayı patlattığını merak ettim. İtalyanlar değildi. Ondan emindim. Bu düzenek arabamın altında döşenmişti ve eğer İtalyanlar yapmış olsaydı bütün depoyu patlatırlardı. Piç kurusunun tetiği çekmek için acele

etmesi ve ben arabaya girmeden birkaç saniye önce kumandaya basması şansımaydı. O günkü programımı bilenler bir elin parmaklarını geçmezdi ve onlardan bazıları şu anda bu masada oturuyordu.

Kadehimi tekrar doldurmak için viski şişesine uzanıyordum ki amcam tam da kendisine yakışan şekilde, barbar bir domuz gibi ıslık çaldı ve purosuyla girişi gösterdi.

"Güzel kız," yorumunda bulundu.

Bakışlarını takip ettiğimde gözlerim uzun, zümrüt yeşili bir elbise giymiş kadına çevrildi. Siyah işlemeli süslemeler yakasını ve incecik belini vurguluyordu, ardından bu işlemeler tek bir bacağı gösteren uzun yırtmacın kenarı boyunca aşağı iniyordu. Gözlerim yırtmacı yukarı kadar takip ettikten sonra yüzünde durdu, neredeyse onu tanıyamayacaktım. Burnundaki halkayı çıkarmıştı. Saçları da farklıydı, karmaşık bir modelle başının tepesinden toplanmıştı. Onun, birkaç gün önce tanıştığım kadın olduğuna inanamadım. Masadaki erkekler kendi aralarında mırıldanıyordu, çenelerini kapatmalarını diledim, böylece manzaranın tadını doyasıya çıkarabilirdim.

"Şu Samuel'in karısı mı?" diye sordu birisi.

"Yaa, tabii."

"Bu Samuel denilen adam kim?"

"Mikhail için emlak işlerine bakıyordu. Kızı olmalı."

"Bu geceyi onunla geçirmeye hayır demezdim."

Aptalca şakalarına gülmeye devam ettiler ve tepemi öyle attırdılar ki boyunlarını kırmak istedim.

"Kapayın çenenizi!" diye bağırdım ve hepsini bakışlarımla birer birer yerine sabitledim.

Hepsi bir saniye boyunca bana baktı ve sonrasında konuşmaları başka bir konuya kaydı. Nina'yı izlemeye geri döndüm. Babası ve birkaç adamla birlikte duruyor, içlerinden birinin

söylediği bir şeye gülümsüyordu. Gülümsediği adamı çekip vurmak için tuhaf bir dürtü hissettim.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün Roman?" Amcam omzumu dürttü.

"Belki."

"Ufak tefek, sevimli bir şey. Pek de senin tarzın değil."

"Git." İçkime uzandım. "Ve adamları da yanında götür."

"Ne?"

"Git başka bir masa bul, Lenoid. Hemen."

Bir şeyler mırıldansa da ayağa kalktı ve birkaç dakika sonra üç sandalye daha gıcırdadı. Tekerlekli sandalyemde arkama yaslandım ve gözlerimin salonun diğer tarafındaki küçük haylaza çevrilmesine izin verdim.

Nina

Ensemde karıncalanma hissi vardı. İçeri girdiğim anda başlamıştı ve bu hissi üstümden atamıyordum. Muhtemelen burada olmanın, kurtların inine girmenin, pahalı kıyafetlerin içindeki erkekler ve kadınlarla çevrelenmenin getirdiği endişe yüzündendi. Herkes gülümsüyor ve sohbet ediyordu, kaçının ellerinde kan olduğunu merak ettim.

Garsondan bir kadeh şarap almak için döndüğüm sırada köşedeki masada tek başına oturan adama gözlerim takıldı ve kalp atışlarım hızlandı.

Rahat bir biçimde tekerlekli sandalyesine yaslanmış olan Petrov, kısılmış gözleriyle beni izliyordu ve budala olan bir parçam onun ilgisiyle coşuyordu. Evet, Bay Petrov, epey güzel derlenip toplandım. Tanıştığımız gece, restoranın loş aydınlatması

onu net bir şekilde görmeme izin vermemişti. Salonu aydınlatan kocaman avizelerin altındayken en sonunda onu tüm ihtişamıyla görebiliyordum.

Siyah kumaş pantolon ve kömür karası bir gömlek giymişti, açık iki düğmesi göğsündeki dövmenin siyah kenarlarını gözler önüne seriyordu. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrık olduğu için sağ kolundaki benzer bir deseni açığa çıkarmıştı. Nedenini bilmesem de adam bana derisine mürekkep işletecek türden biri gibi gelmemişti.

Bir sürü güzel adamla tanışmıştım. Hatta Resim Pratiği dersinde bize poz vermek için birkaç model bile gelmişti. Kusursuz yüz hatlarını kâğıda aktarmak hep zorlayıcı olurdu. Roman Petrov'un o adamlarla uzaktan yakından alakası yoktu ve onu diğerleriyle kıyaslamak, bir ceylanı kudurmuş bir kaplanla kıyaslamak gibi olurdu. Tamamen farklı türdüler. Eğer Rus Pakhan'ı tarif etmek için bir sıfat seçmem gerekseydi bu, *harap edici* olurdu. Siyah saçlarının üst kısmı biraz daha uzundu, keskin elmacık kemikleri ve kusursuz denilemeyecek, hafiften genişçe bir burnu vardı. Tek tek baktığında kendini gösteren bir şey yoktu ama birleştiğinde asla unutmayacağım bir yüz ortaya çıkmıştı. Belki hâlâ bana odaklanmış halde olan kara ve delici gözleri o şeytani havayı veriyordu ya da arkamı dönüp tüymek istememe sebep olan şey bakışlarıydı. İlkel bir tepki olmalıydı: Avın, bir yırtıcının dikkatinin merkezinde olduğunu bilinçsizce hissetmesi gibi.

Göz temasını bozmadan yanındaki boş sandalyeye uzandı, kendisine doğru çekip başıyla sandalyeyi gösterdi. Muhtemelen oraya gitmeliydim ama bacaklarım oldukları yere kök salmıştı.

"Bayan Grey, Roman Petrov ona katılmanız için sizi davet ediyor," dedi solumdaki adam. "Pakhan'ı bekletmek akıllıca değil."

Öyle görünüyor ki şov başlıyordu. Derin bir nefes alıp yüzüme baştan çıkarıcı bir gülümseme yapıştırdım ve ona, yani muhtemelen salondaki en tehlikeli adama doğru yürümeye başladım. Kendi sonuma doğru yürüyüp yürümediğimi merak ettim.

Önünde durup elimi uzattım. "Bay Petrov, beni çağırdınız."

Elimi sıkmak yerine parmaklarımı nazikçe kavradı ve elimi dudaklarına doğru kaldırdıktan sonra yumuşak bir öpücük kondurdu. Etim ateşle dağlanmış gibi hissettim. Hemen bırakmadı, ben de elimin onun eliyle kıyaslandığında ufak göründüğünü fark edip gözlerimi ayıramadım.

Yoğun bir bariton sesle, "Roman de, lütfen," dedi ve çıldırmış bir kelebek sürüsü iç organlarıma saldırdı.

Yanına oturdum ve titreyen bacaklarımı kapatmak için aceleyle elbisemin kumaşını düzelttim. Hâlâ aynı kişilerin yanında duran babama doğru bir bakış attığımda, her birinin bize doğru baktığını gördüm.

"Sizin için işler hep böyle mi yürüyor?" diye sorarken yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Bir kadın seçiyorsunuz, başınızla işaret veriyorsunuz ve o da koşarak geliyor mu?"

"Çoğu zaman, evet."

"Eğlenceli olmalı."

"Pek sayılmaz." İçkisinden bir yudum alıp etrafta dolanan kalabalığı izledi. Çoğu bize doğru bakışlar atıyordu ama Roman'ın baktığını gördükleri anda çabucak başlarını çeviriyorlardı.

"Söylesene Nina, eğer anlaşmamız olmasaydı başımı salladığımda yanıma gelir miydin?" diye sordu.

"Hayır."

Daha fazla ayrıntı vermemi istemesini beklemiyordum ama istedi ve sorusu beni şaşırttı. "Neden peki? Tekerlekli sandalye yüzünden mi?"

Bunu sohbet eder gibi rahatça söylese de altında tam olarak tanımlayamadığım bir ton vardı. Kalabalığı izlemeyi bırakıp tam gözlerinin içine baktım. "Kaniş olmadığım için, Bay Petrov."

Kahkaha atıp içkisinden bir yudum alırken başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" Başımla bacaklarını gösterdim.

"Lafı dolandırmıyorsun, değil mi Nina?"

"Dolandırmamı mı istersiniz?"

"Bombalı arabaydı. Şarapnel sağ dizime çarptı ve dağıttı."

"Acı veriyor mu?"

"Hayvan gibi," dedi aksice ve içkisinin kalanını kafasına dikti.

"Paranız var, eminim yardımı olacak bir ameliyat vardır."

"Şey, görünüşe göre paranın satın alamayacağı bazı şeyler var."

"Evet. Bu berbat. En azından kendinize bir eş satın alabilirsiniz." Omzumu silktim. "Üç milyona sadece bir eş değil, koca bir harem alabilirdiniz."

Roman başını yana yatırıp ilgiyle beni inceledi ve sonra kulağıma fısıldamak için eğildi. "Nina Grey, sen çok tuhaf bir kadınsın."

Sesi bile seksiydi, kahrolası.

"Annem de öyle düşünüyor. Benim çılgınlığımla başa çıkmak isteyecek bir erkeği asla bulamayacağımı söylüyor, en azından uzun vadede."

"Ne iyimser, destekleyici bir ebeveyn." Elini uzatıp kolumun iç kısmında gezdirdi, dirseğimden başlayıp avcuma kadar indirdi. "Bu resme bir erkek arkadaş dahil mi?"

Parmakları kolumda yukarı ve aşağı çizgiler çizerken odaklanmak adeta imkânsızdı. Dokunuşu tüy gibiydi ama yine de beni damgalıyormuş gibi hissediyordum. "Niçin soruyorsunuz? Eğer varsa beni anlaşmamızdan azat etmeyi mi düşüneceksiniz?"

"Hayır."

"Sanırım öyleyse bir önemi yok."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan elimi tutup dudaklarına doğru kaldırdı, ağzının tek tarafı hafiften belirgin olan bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Dün internette seni araştırdım," derken parmaklarımı elinde tutmayı sürdürüyordu, dudaklarından birkaç santim ötedeydi. "Böylesine narin, minik bir elin öylesine... rahatsız edici bir sanatı yaratabildiği kimin aklına gelirdi?"

Dokunuşunun ve yakınlığının beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çabalayarak gülümsedim. Roman Petrov'u görmezden gelmenin imkânsız olduğunu kavramaya başlıyordum, hele de cazibesini kullandığında. "Hoşunuza gitmedi mi?"

"Ah, aksine, Bayan Grey. Bayıldım."

Dudaklarını parmak uçlarıma değdirdi ve birkaç saniye orada tuttuktan sonra elimi indirdi ama avcunda tutmaya devam etti. Bu kurnaz, tehlikeli adam kendine düşen kısmı çok iyi oynuyordu.

"Benim için bir şey resmeder miydin?"

Sorusuyla şaşkınlığa uğrayarak ona baktım. "Sipariş üzerine çalışmam."

"Belli bir sebebi var mı?"

"İstemediğim şeyleri yapmam için baskı yapılmasından hoşlanmam."

Roman'ın dudakları bir gülümsemeyle genişledi. Evet, çifte anlamı yakalamıştı.

"O zaman bir takasa ne dersin? Sen benim için bir şey resmet ve ben de sana istediğin bir şeyi vereyim."

"Ne olursa mı?"

"Para, mücevher, ne istersen."

Baştan çıkarıcıydı. Gerçi benim ondan isteyeceğim şey somut bir şey değildi. "Bir soruya cevap istiyorum," dedim. "Bu da seçenekler dahilinde mi?"

Seçimim onu şaşırttı. Gözlerinin hafifçe genişlemesinde bunu gördüm. Mutlu değildi. "Soruya bağlı."

"Madem öyle, geri çevirmem gerekecek, Bay Petrov."

Bana baktı ve ardından kahkahalara boğularak etrafımızdaki birkaç kişinin bize bakmasına sebep oldu. "Sıkı pazarlık ediyorsunuz, Bayan Grey." Başını eğip kulağıma fısıldadı, "Sorunu sor."

Kabul ettiğine inanmakta güçlük çektim. Petrov, herhangi birinin şartlarını kabul edecek türden bir adama benzemiyordu. O tabloyu gerçekten istiyor olmalıydı. Başımı kaldırdım ve kurnaz, kara gözlerinin içine baktım, o anda zihnimden birkaç olasılık geçiyordu.

"Neden geçici bir eşe ihtiyacın var, Roman? Yakışıklısın, zenginsin, güçlüsün. Seninle evlenmekten mutlu olacak düzinelerce kadın olduğuna eminim. Bedava bir eş bulabilecekken neden üç milyon doları heba ediyorsun?"

"Çünkü daimi bir eş istemiyorum ve şu andaki iş durumum, önümüzdeki altı ayda bir karım olmasını gerektiriyor."

"Neden altı aylığına?"

"Şey, bu ikinci soru." Gülümsedi. "Ve sen sadece tek soru için pazarlık yaptın."

Tuş etti.

Hiçbir şeyi açık etmeden soruyu cevaplamıştı. Bunu öngörüp sorumu farklı şekilde dile getirmeliydim ama artık geri dönüş yoktu.

"Peki senin için ne resmetmemi istersin? Bir manzara mı? Köpeğini mi? Masanın üstündeki elmaları, peyniri ve solmuş çiçekleri mi?" Kişiye özel siparişlerde bunlar her zamanki taleplerdi ve onları yapmaktan nefret etmemin asıl sebebi de buydu.

"Hayır. Aklımda başka bir şey var." İşte yine oradaydı, şu kurnaz, hesapçı yarım gülümsemesi. "Otoportreni istiyorum."

"Otoportre mi?" Kaşlarım havaya kalktı. Benim otoportremle ne halt edecekti ki? Niçin manzara resmi istemiyordu?

"Evet. Bu sorun olur mu?"

"Hayır. Özel bir isteğin var mı? Poz? Arka plan?"

Yüzü tam benimkinin önüne gelene kadar eğildi, iki parmağıyla çenemi kavradı ve başımı hafifçe kaldırdı.

"Sadece bir tane," derken bakışları dudaklarıma odaklandı. "Çıplak olmanı istiyorum."

Az önce söylediği şeyi anladığımda gözlerim büyüdü ve öyle sersemledim ki anlamlı bir cevap bulamadım bile.

"Bütün salonun ana odağı biz olduk gibi görünüyor," diye mırıldandı, dikkati hâlâ dudaklarımdayken. "Hazır mısın, Nina?"

Yakınlığı, zaten karman çorman olmuş zihnime komik şeyler yapıyor ve Tanrı aşkına, harika kokuyordu. Yeniden dünyaya dönmeye çalışarak aklımdan yeni bir mantrayı geçirmeye başladım: *O bir suçlu. O bir suçlu.*

"Hazır mı? Ne için... hazır mıyım?" diye mırıldandım.

"Gerçekten ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu bana göstermek için." Gülümsedi ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Silindi. Var olan mantık sınırları içindeki her düşüncem pus oldu. Bir saniye önce düşünen, mantık yürüten bir varlıktım. Şimdiyse akıl gerektiren her türlü düşünce yok olmuştu, yeriniyse çıldırtıcı bir ihtiyaç almıştı – daha fazlası için. Dudaklarından, kokusundan, her şeyinden daha fazla.

Bir bardağın kırılma sesi geldi. Ayaklarıma ıslak bir şeyler sıçradı. Gözlerimi açtığımda gerçekliğin parça parça farkına varmaya başladım. Roman'ın yüzü benimkinden bir santim ötedeydi, eli ensemdeydi. Benim parmaklarımsa onun saçlarının arasına girmiş, ipeksi siyah tutamları kavrıyordu.

Kısık bir sesle, "Bu üstün bir performanstı," dedi. "Bardak ustaca bir detaydı."

Ellerimi Roman'ın saçlarından çektim ve başımı eğip şarap kadehimin parçalara ayrıldığı yere baktım. Kırmızı sıvı, lekesiz, beyaz mermer zemine yayılıyordu ve birazı da sağ ayağımla ayakkabıma sıçramıştı.

Roman sandalyesinin tekerleklerini kavradı ve iki hızlı hamleyle yerini değiştirip tam önüme geldi. "Bacaklarınızı uzatın, Bayan Grey. Sağ ayağınızı kaldırın."

Gözlerimi kısarak onu izledikten sonra bacağımı diğerinin üstünden kaldırdım, sonra yeniden bacak bacak üstüne attım, böylece sağ bacağımı solun üstüne atmış oldum.

Eğilip elini sağ bileğime doladı, ayakkabının kopçasını açtı. Masadan aldığı beyaz bir peçeteyle ayağımdaki şarabı silen ellerine baktım. İşini bitirince ayakkabımı geri giydirdi ve kopçayı yerine taktı. Ayak bileğimi tutarak bacağımı yavaşça aşağı indirdi.

Salondaki insanların tuhaf bir biçimde sessizleştiğinin şöyle böyle farkındaydım, her biri bize bakıyordu. Az önce olanları kavramaya çalışıyor ama başarısız oluyordum. Başıma gelen en erotik cinsellikle alakası olmayan şeydi.

Roman, "Sanırım gitme vaktimiz geldi," dedi ve eliyle, bizden çok da uzakta olmayan bir duvara dayanan Maxim'e işaret verdi. "Babana git, benimle geleceğini söyle ve söylerken de birkaç kişinin bunu duyduğuna emin ol. Ön taraftaki arabada bekliyor olacağız."

Sandalyesinin tekerleklerini kavradı ve birkaç adım arkasından onu takip eden Maxim'le birlikte çıkışa doğru yöneldi. İnsanlar onların gidişini izledi, ardından gözler bana odaklandı. Babama doğru yürüyüp onu yanağından öperken kendimi vitrinde sergileniyormuşum gibi hissettim. "Roman birlikte özel bir içki içmek için ona katılmamı istedi."

Etrafımızda fısıltılar patlak verdi. Babam gülümsedi ama zorlamaydı, o yüzden koluna hafifçe vurduktan sonra çıkışa

giden koridorda ilerledim. İnsanların gözleri sırtımda delikler açtı. Muhtemelen sürtüğün teki olduğumu düşünüyorlardı ama umurumda değildi. Başımı dik tutarak ve dudaklarıma da sahte bir gülümseme kondurarak salondan ayrıldım.

Söz verildiği gibi, kapının önünde büyük, beyaz bir araba vardı. Maxim arka kapının yanında duruyordu ve ben yaklaştığımda kapıyı açtı. İçeri binerken ister istemez ben ne halt ediyorum diye düşündüm.

Roman'ın zengin olduğunu biliyordum. Bratva'nın başında olduğuna göre öyle olmalıydı, o yüzden kocaman bir evde yaşayacağını varsayıyordum. Şu anda baktığım şeyse, bir ev değildi. Lanet olası bir kaleydi ve beraberinde de kendine ait ufak bir ordusu vardı.

Uzun, beton duvarlar devasa araziyi dört bir taraftan çevreliyordu ve her üç metrede bir tepelerine kameralar yerleştirilmişti. Araç, yan tarafında bekçi kulübesi olan büyük bir otomatik bahçe kapısından geçti ve malikâne olacak canavara doğru geniş, çakıllı yoldan ilerledi. Etrafında kusursuzca biçilmiş çimenler ve görüşü engellemesin diye sadece birkaç tane ağaç vardı. Muhtemelen güvenlik amaçlıydı.

Kemerlerinde silahlar olan siyahlar içindeki iki adam evin önünde duruyor, birkaç tanesi de bahçede devriye geziyordu. Benim göremediğim çok daha fazlasının olduğuna emindim.

"İçeride de kameralar var mı?" diye sordum.

Yanımdaki Roman, "Eğer insanların sana güvenmesini ve sadık kalmasını istiyorsan karşılığını vermelisin," dedi. "İçeriye kamera yerleştirmem adamlarıma güvenmediğim anlamına gelecektir."

Araba evin önünde durdu ve Maxim benim için kapıyı açarken, şoför de Roman'ın tekerlekli sandalyesini çıkarmak için bagaja doğru gitti. Arabadan çıkıp binaya doğru baktım. Sadece iki katlıydı ama iki yana doğru en az kırk beşer metre uzanıyordu. Kocamandı.

Roman tekerlekli sandalyesiyle yanıma geldi. "Hoşuna gitti mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"İri şeylere pek hayranlık beslemiyorum," diye mırıldandım.

Üç taş basamakla ön kapıya ulaşıyordun, Roman'ın oradan nasıl çıkacağını merak ettim ama sonra kenardaki dar rampayı fark ettim. Zahmetsizce yukarı çıktı. Onu izlerken hüzünlü hissettim. Onun gibi bir adam için, dünyasının böyle sert bir şekilde tepetaklak olması zor olmalıydı. Girişte onunla buluşmak için basamaklardan çıktım, meşe ağacından büyük kapıyı açmak için bir koruma Roman'ın gelmesini bekliyordu.

Roman beni geniş bir girişten geçirdikten sonra, kocaman çift merdivenin altındaki asansöre doğru yönlendirdi. Dışarıdakilerle aynı siyah kıyafetleri giyen bir adam sol taraftaki koridordan geldi. Bizi gördüğünde durdu ve başıyla Roman'a selam verdi.

"Pakhan," dedi.

"Varya hâlâ uyanık mı?"

"Evet. Sanırım hâlâ mutfakta."

"Ona döndüğümü söyle. Kızlardan birine hızlıca yiyecek bir şeyler hazırlamasını söylesin ve sonra yatmaya gidebilir," dedi ve bana baktı. "Ayrıca çalışanlara söyle, doğu kanadından uzak durduklarına emin olsunlar. Ben çağırmadığım sürece orada kimseyi istemiyorum."

"Bu akşam için mi?"

Roman'ın dudaklarında gizemli bir gülümsemenin şekillendiğini gördüm. "Hayır. Bir sonraki talimata kadar olduğunu söyle, Vova. Yemeğe hazır olduğumuzda mutfağa haber vereceğim."

"Elbette." Adam başını eğdi ve gitmek için arkasını döndü ama öncesinde benden tarafa ilgiyle bir bakış attı.

Yüzündeki ifadeye ve Roman'ın söylediği şeyle gözlerinin genişleme şekline bakılırsa dedikodu başlamak üzereydi.

Asansörden çıktığımızda Roman beni soldaki koridora doğru yönlendirdi ve işlemeli ahşap kapıdan geçip ortasında oturma odası olan kocaman bir alana girdik. Sol tarafta bir kütüphane ve sağda da yemek bölümü olan büyük, modern bir mutfak vardı. Mobilya sayısı azdı, etrafından dolanmasını kolaylaştırmak için olduğunu varsaydım. Alan toprak tonlarıyla dekore edilmişti, çoğunlukla kahverengi ve bejdi, çoğu ahşap olmak genelde doğal malzemeler kullanılmıştı. Moderndi ama soğuk değildi. Hoşuma gitti.

"Bazı temel şeylerin üstünden geçmemiz lazım," dedi ve başıyla, duvara yerleştirilmiş büyük bir televizyonun önündeki, muhtemelen beş kişinin oturabileceği, uzun bir kanepenin olduğu oturma bölümünü gösterdi.

"Sen oradaki odada uyuyacaksın." Sağ tarafı gösterdi. "Benim yatak odam diğer tarafta."

Orta alan o kadar genişti ki bahsettiği kapıları fark etmem birkaç saniyemi aldı. Yumuşak bir yatak ve kapısında da bir kilit olduğu sürece odanın nasıl göründüğü pek de umurumda değildi. Ayaklarım canıma okuyordu, o yüzden kanepeye doğru giderken topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve yumuşak minderlere kendimi bıraktım.

Burada, onun alanında olmak tuhaf hissettiriyordu. Önümüzdeki altı ay boyunca burada yaşıyor olacaktım. Onunla

birlikte. Nasıl oluyorsa, şu âna kadar yaşadıklarım gerçek dışı geliyordu, sanki her şey başka birinin başına geliyormuş gibiydi. Fakat şimdi onun evinde, onun kanepesinde otururken en sonunda her şey kafama dank etti. Yaşadıklarım gerçekti.

Korkudan altıma ediyor olmalıydım. Bende bir sorun olmalıydı, çünkü evet, endişe hissediyordum ve gergindim ama korku yoktu. Başımı kaldırıp Rus suç örgütünün tepesinde duran adamın -tuhaf dalaveresindeki rolümü oynayamazsam beni öldürme tehdidinde bulunan adamın- gözlerine baktım ve karnımda yine kelebek sürüsü uçuştu. Yüce Tanrım, kafamı kontrol ettirmem gerekiyordu, çünkü normal bir insan gibi korkmak yerine ona kapıldığımı hissediyordum.

"Geç oldu, o yüzden sana evi yarın gezdiririm." Tekerlekleri çevirerek kanepeye doğru gittim. "Ben seni herkesle tanıştırana kadar ortalıkta yalnız başına gezinmemen en iyisi olur."

"Tamam." Nina başını salladı. "Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?"

"Bir şey yemediğimiz için mutfağı arayıp bize yiyecek bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim. Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Aç değilim ama çalışanların bizi basmasına izin vermekten zarar gelmez. Dedikodunun hız kazanmasını sağlar."

Çalışanlara gösteri yapmak bu akşamki planlarım arasında yoktu. Benden kaçmak için eve varır varmaz yatağa gitmek isteyeceğini varsaymıştım ama şimdi aklında ne olduğunu merak ediyordum. Çok rahat tavırlar takınması, tüm bu durum tamamen normalmiş gibi davranması biraz rahatsız ediciydi.

Bir yabancının yanına taşınması ve onun karısı gibi davranması için kendisine baskı yapılmasında normal hiçbir şey yoktu. Bu oyunu kabul etmesi ve kendini oyuna bu kadar vermesi için babasını gerçekten seviyor olmalıydı.

Ben ana mutfağı ararken Nina da saçındaki tokaları çıkarmaya başladı ve uzun, siyah tutamların mürekkebimsi ipekten bir şelale gibi teker teker sırtına dökülmesini izledim. Saçının göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak ettim.

Nina son tokasını çıkarırken, "Hizmetçin ne zaman gelir?" diye sordu.

"Her an."

"Tamam o zaman, hadi başlayalım." Kanepeden kalktı ve gelip önümde durdu.

Eğilip gömleğimin düğmelerini açmaya başladı, yüzü sakinliğin somut haliydi ama ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Sonunda, normal bir tepki. Gömleğimi açmayı bitirince bir şey düşünüyormuş gibi başını yana eğdi ve sonra gözlerimin içine baktı.

"Çıkabilir miyim?"

Gözlerimi kıstım. "Nereye?"

"Kucağına? Bacağını acıtır mı?"

Kucağıma mı çıkmak istiyordu? Gözlerimi ondan ayıramadım. "Bacağımı acıtmaz."

Nina başını sallayıp tek eliyle elbisesinin eteğini çekiştirdi ve diğer elini omzuma koydu. Sonra alt dudağını ısırdı, sonrasını nasıl yapacağı konusunda kafasının karıştığı belliydi. Öne doğru eğilip belinden kavradım ve onu kaldırıp baldırlarımın üstüne bıraktım. Ciyaklayıp kollarını boynuma doladı ve gözleri büyüdü.

Kahkahamı bastırmaya çalışarak, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi hizmetçinin bizi kucaklaşırken yakalamasını bekleyeceğiz."

"Fakat o dediğini yapmıyoruz, değil mi? Sadece kucağımda oturuyorsun." Uzanıp yüzüne düşen uzun, siyah tutamı uzaklaştırdım, ardından ensesini kavrayıp eğildim ve ince boynuna bir öpücük kondurdum. Diğer elimle elbisesinin yırtmacını buldum, parmaklarımı çıplak baldırından yukarı doğru çıkarmaya başladığımda hızla aldığı nefesini duydum.

Kapı tıklatıldı.

Nina'nın omzunun üzerinden, "Gir!" diye bağırdım ve boynuna öpücükler kondurmaya devam ettim.

"Pakhan, Varya dedi ki–" Valentina'nın sesi, cümlenin ortasında kesildi.

"Tepsiyi mutfağa bırak ve git." Sözlerim, Valentina gerçek bir şeyleri bölüyormuş gibi sertti. Vücudum da öyle düşünüyor gibiydi.

Kız yemeği aceleyle bıraktıktan sonra resmen kaçtı, kapıyı da arkasından çarptı.

Valentina gider gitmez Nina boynumu bıraktı ve çabucak kucağımdan aşağı atladı. İyi olmuştu. Eğer biraz daha kalsaydı pantolonumun kumaşını zorlayan sert aletimi fark ederdi.

"Tamam, sanırım bu iyi gitti," dedi ve ellerini saçlarının arasından geçirip onları sadece daha çok karıştırdı.

"Kesinlikle hoş bir performanstı."

"Pekâlâ, artık yatmaya gitsem iyi olacak." Odasına doğru gitmeye başlamıştı ki yarı yolda durdu. "Tişört falan ödünç alabilir miyim?" Soruyu omzunun üzerinden sordu. "Oscar de la Renta içinde uyumak istemem."

Onu kendi kıyafetlerimin içinde düşünmek bana bir şeyler yapıyordu ve onu kavrayıp kendi yatağıma götürdüğümü hayal ettim. Bu hiç hoşuma gitmedi. Aramızda sadece bir iş anlaşması

vardı, ötesi yoktu. "Bir şeyler getiririm. Yarın birini gönderip eşyalarını aldırabiliriz, anahtarlarını mutfakta bırak."

Nina

Hızlıca aldığım duştan sonra Roman'ın benim için kapı koluna bıraktığı gri tişörtü giydim, geniş yatağa girdim ve yorganın altına sokuldum. Yatağa girmeden önce telefonumdan saate baktım. Gece yarısını biraz geçmişti ama uyuyamadım. Yabancı bir evde olmak, sebeplerden sadece biriydi. En büyük kısmı, birkaç metre ötede uyuyordu. Onu sadece düşünmek bile hâlihazırda kızarmış beynimi karıştırıyordu.

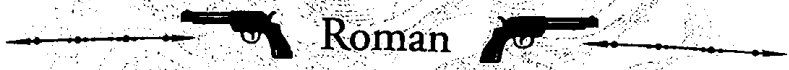
Roman'ın göğsü tamamen dövmeyle kaplıydı. Gömleğinin önünü açtığımda görmüştüm ama desenlere dikkatimi vermek için yeterli vakit olmamıştı. Bakmış olmayı diledim çünkü beni için için yiyen sırlarından en azından bazılarını açık ederdi. Rus Pakhan tam bir muammaydı ve normalde ilgimi çeken açık sözlü, komik -beni güldürebilen- adamların tam tersiydi. Gamsız tipler hoşuma giderdi, konuşması kolay ve ayrılması daha da kolay olan kişiler, benden onlara karşı açılmamı talep etmeyen adamlar. Bu planın yürümesi için, Pakhan'la gerekenden daha fazla haşır neşir olmak akıllıca değildi.

Gözlerimi kapattım ve Roman'ın baldırımı kavrayıp günahkâr dudaklarıyla boynuma öpücükler kondururkenki görüntüsü zihnimi doldurdu. Elim, kendiliğinden karnımdan aşağı kaydı ve bacaklarımın arasında durdu. Tek parmağımı bacaklarımın arasına yerleştirip hafifçe bastırdım ve inledim. Hayır, beni öldürmekle tehdit eden bir adamı düşünürken kendimi tatmin etmemeliydim. Çok yanlıştı. Çabucak elimi çekip

ikisini birden yastığın altına soktum ve bacaklarımın arasındaki sızıyı görmezden gelmeye başladım. Bunu yapmayacaktım.

Saatlerce yatakta uyanık halde, yastığı kavrayarak ve hain bedenimin sakinleşmesini bekleyerek uzandım. Sakinleşmedi. Aslına bakılırsa beni daha fazla dayanamayacağım hale getirene kadar kötüleşti, o yüzden ihtiyacıma boyun eğdim ve elimi tekrar bacaklarımın arasına kaydırdım. Yüzüm yastığa gömülmüş vaziyette ve dudaklarımda bir katilin adıyla saniyeler içinde doyuma ulaştım.

BÖLÜM

GÖMLEĞİMİN DÜĞMELERİNİ İLİKLERKEN TELEFONUM çaldı, ekranda amcamın adı vardı. Yaşlı domuz normalde pazar günleri öğlene kadar uyurdu. Bu kadar erken araması için sadece tek bir sebep olduğunu biliyordum.

"Ne var Leonid?" diye bağırdım telefona.

"Bir kadın getirdiğini duydum. Hâlâ evde mi?"

"Bu benim evim, yani seni alakadar etmez."

"Yani evde. Orospularını asla eve getirmezsin," dedi ve vücudum kaskatı oldu.

"Benim ya da başka birinin önünde, eğer ona bir daha bunu dediğini duyarsam gırtlağını keserim. Anlaşıldı mı?"

"Senin içine ne halt girdi böyle Roman?"

"Yeterince açık mı Leonid?"

Hattın diğer ucunda oluşan sessizlikten sonra, "Evet," diye cevap verdi.

"Güzel." Telefonu kapattım.

Bu heriften nefret ediyordum ama ne kadar istesem de onu kovma riskine giremezdim. Leonid çok fazla şey biliyordu ve

onu sürekli gözümü üstünde tutabileceğim yerde, yani burada tutmam gerekiyordu.

Komodine dayanmış duran koltuk değneklerime uzandım, iki yanıma yerleştirdim ve ayağa kalktım. Koltuk değneklerini kollarımın altına sıkıştırıp derin bir nefes aldım ve acı veren ilk birkaç adımı yavaşça attım. Genelde sabahları dizim kaskatı oluyordu ama bir ay öncesine göre çok daha iyiydi. Onca saatlik fizik tedavi sonunda karşılığını veriyordu ama lanet tekerlekli sandalyeden kurtulmak için hâlâ uzun bir yolum vardı. O kahrolası şeyden nefret ediyordum. Ama hâlâ acının çok güçlü olduğu ve sağ bacağımı kıpırdatmaya bile katlanamadığım günlerim oluyordu.

O bombayı yerleştiren piç kurularını bulduğumda onları öldürmekten keyif alacaktım. Sakinleştirici etkisinde olsam da hastane odamda iki kişinin konuştuğunu hatırlıyordum. Seslerini anımsayamıyor ya da söylediklerinin ne anlama geldiğini tam anlamıyla kavrayamıyordum ama işin içinde olduklarını öğrenmeye yetecek kadarını anlamıştım.

Muhtemelen onlardan biri akrabamdı, aynı çatı altında yaşıyorduk. Kanıtım yoktu ama Leonid'in bunun bir parçası olduğuna neredeyse emindim. Diğeri kimdi? O hâlâ çözmem gereken bir konuydu.

Odamdan çıktığımda mutfakta şarkı söyleyen hafiften detone bir ses duydum ve döndüğümde Nina'nın buzdolabını karıştırdığını gördüm. Kısa olduğunu biliyordum ama dün gece oturduğum için boyunu tam olarak kavrayamamıştım. Düşündüğümden de kısaydı, bir elli civarıydı herhalde. Tişörtümün kenarı dizlerine kadar uzanıyor ve içinde komik görünüyordu. Çıplak ayakla başının tepesi benim göğüs kemiğime bile gelmezdi.

Arkası bana dönüktü, o yüzden yaklaştığımda ve birkaç adım ötesindeki yemek masasının yanında durduğumda beni görmedi.

"Buzdolabında ilginç bir şey var mı?" diye sordum.

Nina şaşkınlıkla bağırıp sıçradı ve buzdolabının kapağını pat diye kapattı. "Kahretsin, neredeyse kalp krizi geçirtiyordun–"

Cümlesinin ortasında durdu ve orada öylece durup gözleri kocaman olmuş vaziyette bana baktı. Tekerlekli sandalyede olmadığımı görünce şaşırmasını beklemiştim ama yüzünde beliren duygu şaşkınlık değildi. Korkuydu.

"Nina?" Ona doğru bir adım attım.

İrkilip geriye doğru bir adım atınca buzdolabına çarptı. Nefes alıp verişi hızlandı, yeterince hava alamıyormuş gibi solukları yüzeyselleşmeye başladı ve elleri de hafifçe titriyordu. Panik atak geçiriyordu. Onu neyin tetiklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyden korkuyordu ve o şeyin *benimle* ilgisi olduğuna emindim. Hiç mantıklı değildi. Sadece birkaç saat öncesinde onu kucağımda tutuyordum ve hiç de korkmuş görünmüyordu.

En sonunda, "Roman," dediğinde sesi fısıltının bir tık üstündeydi, "senden oturmanı istiyorum. Lütfen."

Ricasında bir mantık görmesem de yemek masasına doğru iki adım atıp sandalyeyi çektim ve oturdum. Nina buzdolabının önündeki yerinde çakılı kaldı ama en azından nefes alıp verişini kontrol altına alıyor gibiydi.

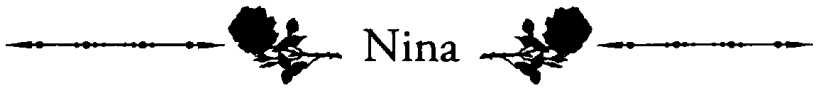
Aklıma kaçak bir düşünce sızıverdi, akşam eve geldiğimizde söylediği bir şeydi. Şimdi daha net biçimde hatırlıyordum ve ima ettiği şey hoşuma gitmedi. "Dün gece bir şey söyledin. Onunla neyi kastettiğini açıklamanı istiyorum."

Nina gözlerini kırpıştırdı ve başını iki yana salladı. "Tam olarak ne söyledim?"

Sesi artık daha güçlüydü, neredeyse normaldi ama hâlâ kırpırdamıyordu. Sanki eriyip buzdolabına karışmak istiyormuş gibi sırtını ona yaslıyordu.

Tepkisini yakaladığıma emin olmak için yüzüne odaklandım. "*İri şeylere pek hayranlık beslemiyorum* derken ne demek istedin?"

Gözkapaklarını kırpıştırdı ve cevap vermek yerine arkasını dönüp odasına doğru koşturdu. Kapının pat diye kapanmasıyla birlikte fark ettiğim şey aklıma yerleşti ve öfke karnımda kaynamaya başladı. Biri onu incitmişti ve bu şekilde tepki vermesine bakılırsa gerçekten kötü şekilde incitmiş olmalıydı.

Nina

Komodinin üstündeki saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Bütün günü odada kapalı geçiremezdim, bunu biliyordum. Fakat yine de bu sabah yaşadığım ataktan sonra kendimi dışarı çıkıp Roman'la yüzleşmeye ikna edemedim. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyordu. Tanrım, iki yıl geçmiş olmasına rağmen kafam hâlâ boku yemiş haldeydi.

Gittikçe iyiye gidiyordum. Kafayı yemeden iriyarı adamların yanında durabilecek noktaya gelmiştim. Hatta bana dokunmadıkları müddetçe normal bir şekilde sohbet bile edebiliyordum. Evet, çoğu insan, özellikle de erkekler benden uzundu. Fakat birçoğu panik atağımı tetiklemiyordu. Yalnızca Brian kadar uzun olan ve hemen hemen benzer kas kütlesine sahip erkeklere karşı tepki veriyordum.

Roman'ın, sarışın ve bir sörfçüyü andıran görünüşü olan Brian'la hiç alakası yoktu ama boylarıyla cüsseleri benzerdi. Belki bir şekilde uyarılmış olsaydım ya da ne bekleyeceğimi bilseydim o kadar uçlarda tepki vermezdim. Ancak hâlâ uykuluydum ve Roman da birdenbire tepemde belirince tersim dönmüştü.

Bu odadan çıkmak zorundaydım. Hâlâ yapılacak işler, kandırılacak insanlar vardı. Bunu yapabilirdim.

Kendi moral konuşmamla gaza gelip yataktan kalktım ve başımı yukarıda tutarak odadan çıktım.

Roman masada oturuyordu, bir elinde çatal vardı ve diğer eliyle de telefonu kulağına dayıyordu. Yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa iyi haber değildi. Yüz ifademi düzeltmek için elimden geleni yaptım ve ona katıldım, bilerek yanındaki sandalyeyi çektim. Hareketlerim, "Senden korkmuyorum. Mutfaktaki nöbet sadece bir yanlış anlamaydı. Hadi hiç olmamış gibi davranalım," diyordu.

Ben otururken o hâlâ telefondaydı ama gözleriyle her adımımı takip ediyordu. Hareketlerimin son derece sakin olduğuna emin olarak bir bardak su doldurdum ve masanın ortasındaki yiyeceğe odaklandım. Bir kâse patates püresi, bir tür balık ve biraz salata vardı, o yüzden bir tabak alıp doldurdum. Bir dilim de ekmek alıp yumuldum.

Roman telefona, "Yirmi dakika içinde aşağıda olacağım," dedikten sonra telefonu masaya bıraktı ve yemeye devam etti.

Sessizlik içinde yedik, tek ses çatal bıçaktan geliyordu ve tuhaf biçimde... evcimendi. Bu sabahla ilgili sorular sormaya başlamasını bekledim ama o konudan bahsetmediğinde rahatladım.

"Birkaç parça kıyafetini alması için Valentina'yı yolladım," dedi en sonunda. "Oturma odasındaki çantadalar."

"Süper." Tabağımdan bir çeri domates alıp ağzıma attım.

Roman arkasına yaslanıp kollarını önünde bağladı ve birkaç saniye boyunca beni izledi. Gömleğinin kumaşını geren kaslı kolları yerine yemeğime odaklanmaya çalıştım. Feci şekilde başarısız oldum.

Başını yana eğip gözlerini kısarak bana baktı. "Bu durumla, umduğumdan çok daha iyi başa çıkıyor olmanı ilginç buluyorum."

"Hangi durumla?" Salata kâsesine uzanıp tabağımı daha çok marul ve çeri domatesle doldurdum.

"Bununla. Benim gibi biriyle evlenmen için şantaj yapılmasıyla. Altı aylığına hayatını askıya almak zorunda kalmanla. Tetikte olmanı beklerdim. İsteksiz. Korkmuş. Sen... doğal olmayacak biçimde kayıtsız gibisin."

"Akli yönden dengesiz olduğumu mu düşünüyorsun?" Bir marul yaprağı alıp çeri domatesin etrafına sardım ve Roman beni ilgiyle izlerken mayoneze bandırdım.

"Öyle misin?" diye sordu. "Akli yönden dengesiz misin?"

"Elbette değilim. Ben akli dengenin vücut bulmuş haliyim. Kime istersen sor." Marul-domates-mayonez topumu gösterdim. "Bir tane ister misin?"

Yüzündeki bakışa bakılırsa eğlenmiyordu. İç geçirip gözlerinin içine baktım. "Evet, bu durumu rahatsız edici buluyorum ama yapacak bir şey yok. Bunda bir söz hakkım var mı? Hayır. Herhangi bir şeyi değiştirebilir miyim? Yine hayır. Karşı koysam da koymasam da sonuç yine aynı olacak. Bana göre, lanet şeyi sadece kabul edip akışına göre davranmak daha iyi."

"Azıcık delisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayatın kendisi çılgınca. Bunu kucaklamak zorundasın." Omuz silktim ve başımla masada yanına dayadığı koltuk değneklerini gösterdim. "Yürüyebiliyorsan niye tekerlekli sandalye kullanıyorsun?"

"Daha ziyade ayak sürüme diyelim. Hâlâ bütün günü koltuk değnekleriyle geçirmeyi başaramıyorum. Bir noktada tekerlekli sandalyeden kurtulmayı planlıyorum ama bütün günü o şekilde geçirebilinceye kadar kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Niye?"

"Kendimce sebeplerim var. Yalnızca Maxim, Varya ve fizyoterapistim biliyor. Şimdi de sen. O şekilde kalmasını istiyorum, Nina."

"Kimse seni yürürken yakalamaz mı? Bir hizmetçi? Süitine habersizce gelen herhangi biri?"

"Sadece Varya'nın buraya girme izni var. Temizliği hallediyor. Herkes, özellikle davet edilmedikleri sürece süitimden uzak durmaları gerektiğini bilir."

"Eğer birisi seni yakalarsa ne olurdu? Bu bir sorun olur muydu?"

"Pek sayılmaz. Çünkü onları oldukları yerde öldürürdüm."

Başta şaka yapıyor sandım ama sonra bana baktı ve gerçeği gözlerinde gördüm. Son derece ciddiydi.

"Korkutucu bir adamsınız, Bay Petrov."

"İş tanımım o şekilde, Nina," dedi. "Benim dünyamda insanlar sadece üç şeyden anlar: Sadakat, para ve ölüm. Bunu aklında bulundur." Koltuk değneklerine uzandı. "Maxim'le görüşmem gereken birkaç şey var. Bir saate dönerim."

Çabucak ayağa kalkıp derin bir nefes aldım, bacaklarımı oldukları yerden kıpırdatmayacaktım. Bu sabahki nöbetin bir daha kendini tekrar etmesine izin vermeme imkân yoktu. O, Brian değildi. Mantıkdışı bir korkunun beni yönetmesine izin vermeyecektim.

Roman, koltuk değneklerini iki yanına hizaladı ve önümde ayağa kalktı. Yüce Tanrım, herif dev gibiydi. Kalp atışlarım hızlansa da irkilmemeyi başardım. Bununla başa çıkabilirdim. Önümüzdeki altı ay onunla yaşayacaktım, o yüzden kendimi toplamak zorundaydım. Çok yavaşça başımı kaldırdım ve gözümü bile kırpmadan gözlerinin içine baktım. Fakat titreyen ellerimi zor da olsa arkama sakladığıma emin oldum.

"Acaba seni büyürken neyle beslemişler?" dedim ve hatta hafiften gülümsemeyi de başardım.

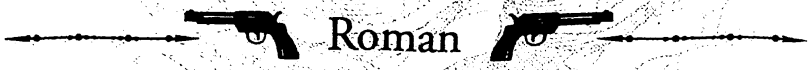
Birkaç saniye boyunca beni izledi ve sonra uzanıp başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Olağanüstü bir oyuncusun, *malysh*."

Eli yanağımdan kayboldu ve yavaşça yatak odasına doğru gitti. Bununla neyi kastettiğini merak ettim.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

BÖLÜM beş

MASAMIN ÖNÜNDE KOLLARINI GÖĞSÜNDE BAĞLAMIŞ halde duran Maxim'e boş boş bakarken böyle aptalca fikirleri nereden bulduğunu merak ediyordum.

"Hayır," dedim.

"Neden olmasın? Mükemmel bir fırsat. Kaybolduğunu ya da evi keşfe çıktığını söyleyebilir."

"Birincisi, muhtemelen hayatında hiç dinleme cihazı görmedi ve nasıl ya da nereye yerleştireceğini bilmiyordur. İkincisi, Leonid'in odasına ya da ofisine yanlışlıkla girdiğine kimse inanmaz. Başka kimin işin içinde olduğunu bilmiyoruz. Çalışanlardan veya korumalardan biri olabilir. Leonid'i veya ortağını niyetlendiğimizden önce uyarmasını istemem."

"Leonid olduğuna emin misin?"

"Fazlasıyla."

"O zaman izin ver de onu paketleyelim. Mikhail'in eline verelim. Sabaha kuş gibi şakımaya başlar."

"Peki ya o değilse?" diye sordum. "Eğer kendi kanımdan birine kanıt olmadan işkence edersem ve masum olduğu ortaya

çıkarsa adamlarımın tutumunu ve güvenini nasıl etkileyeceğine dair bir fikrin var mı?"

"O zaman çıkmaz sokağa giriyoruz, Roman." Gözlüğünü çıkarıp iç çekti, "Aylardır kayıtları dinliyorum ve standart dedikodular dışında hiçbir şey bulamadım. Kostya'nın hem Valentina'yla hem de Olga'yla yattığını biliyor muydun?"

"Kimin kiminle yattığı sikimde bile değil. Şu âna kadar hangi odalara böcek yerleştirdin?"

"Kütüphane, oturma salonu, yemek odası, alt kattaki iki banyo, bodrum ve cephanelik. Varya benim için mutfağa ve kilere yerleştirdi. O kadar."

"Arabalar?"

"Leonid, Mikhail ve Sergei'nin arabaları haricinde hepsine."

"Sergei'nin arabasına yerleştirmene gerek yok. Eğer bombayı koyan o olsaydı zaten ölmüş olurdum. Muhtemelen tüm lanet sokakla birlikte. Mikhail de değil." Düşünürken parmağımı masaya vurdum. "Valentina, Leonid'in odasına ve ofisine cihazları yerleştirsin."

"Valentina mı?"

"Neden olmasın? Ona güvenilebilir."

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Şey, senin için şöyle ifade edeyim. Dün gece Nina kucağındaydı, saçları karmakarışıktı, ayakları çıplaktı ve kolunu boynuna dolamıştı, sen de elbisesinin altından onun bacağını okşuyordun. Gömleğinin önü açıktı ve onu aklını yitirmiş bir adam gibi öpüyordun," dedi ve kaşlarını havaya kaldırdı. "Valentina koştur koştur mutfağa geldiği anda çalışanların hepsi her detayı öğrendi, tabii ikinizin ruh ikizi olduğunuzu ve çok yakında güzel bebekleriniz olacağıyla ilgili düşüncesiyle birlikte. Valentina sadık ama dili çok uzun. Hayatı buna bağlı olsa bile çenesini kapalı tutamaz."

"Harika, lanet olsun." Derin bir nefes alıp tavana baktım. Bu evde aklı biraz bile olsun başında olan birisi var mıydı?

"Nina'ya yaptırmalıyız. Çalışanlar ve adamlar daha onunla tanışmadı ve eğer ona kıkır kıkır, akılsız bir sersem gibi davranmasını söylersen kimse onun ne yaptığına dikkat bile etmez."

"Ben asla 'kıkır kıkır, akılsız bir sersem' ile evlenmezdim, Maxim. Herkes anlar."

"Elbette evlenirsin. Aklını yitirmiş bir adamsın, unuttun mu?"

Gözlerimi yumdum ve huzursuzca başımı iki yana salladım. Yakında bir gün, Valentina'yı boğacaktım.

"O zaman karar verildi." Maxim ceketini düzeltti, gözlüğünü taktı ve çıkmak için arkasını döndü. "Gelip de Nina'ya işlemi nasıl yapacağını açıklamamı istediğinde bana haber verirsin."

Doğu kanadındaki süitime geri döndüğümde Nina'yı hiçbir yerde göremedim -ne mutfakta ne de oturma odasındaydı- o yüzden yatak odasına yöneldim ve orayı da boş halde buldum. Bir an için fikrini değiştirdiğini ve bir şekilde kaçtığını düşündüm. Tekerlekli sandalyemi çevirdim, tam alarmı çalıştırmayı planlıyordum ki onu fark ettim ve göğsümü sıktığını fark etmediğim baskı bir anda yok oldu.

Kütüphanenin uzak ucunda, sırtını kitaplığa dayayarak bağdaş kurmuş oturuyordu, önündeki yere birkaç tane kâğıt havlu yayılmıştı. Oturma odasından geçip birkaç adım ötesinde durdum ve izledim. Kâğıt havlulara bir şeyler çiziyordu. Çok temel şeylerdi ama önünde bir şey tutan bir kadın figürünü görebiliyordum. Etrafına saçılan diğer kâğıt havlularda da benzer kompozisyonlar vardı; bazılarında sadece tanımlayamadığım

hatlar vardı, bazıları daha detaylıydı. Ben gideli bir saati geçmiş olamazdı. Tüm bunları bu kadar kısa sürede yapmayı nasıl başarmıştı?

"Eşyalarımı getirmesi için birini evime gönderebilir misin?" Nina gözlerini çiziminden ayırmadan sordu. "Oturma odamda üç büyük kutu var. Dikkatli olmalarını söyle, içlerinde kanvaslarım ve boyalarım var."

"Onlara ne zaman ihtiyacın var?"

"Dün gelse iyiydi. Burada tıkılı kalacağıma göre, bari vaktimle işe yarar bir şeyler yapayım. Üç hafta içinde sergim olacak ve sadece altı parçasını yaptım. Koca adamla birlikte dokuz tane daha yapmam lazım."

"Koca adam mı?"

"Ana parçam. Onun için kanvas sipariş verdim, önümüzdeki hafta gelecek."

Birkaç dakika daha onun çalışmasını izledim, zaman zaman detaylara odaklandığında gözlerinin nasıl kısıldığını veya düşündüğünde başını yana eğip yanağının içini ısırış şeklini fark ettim. Başının tepesinde topladığı ve bir kalemle tutturduğu saçları karman çorman tutamlardan bir karmaşa gibiydi. Ne tuhaf bir varlıktı. Eskiden zamanımı geçirdiğim kadınlardan çok farklıydı. Tazeleyici ve tehlikeli biçimde cezbediciydi.

Gözlerimi ondan ayırmayı başardığımda, "İşini bitirdiğinde seninle konuşmam lazım," dedim. "Oturma odasında olacağım."

"Tamamdır." Bitmiş çizimini kenara koydu, son kullanılmamış kâğıt havluyu aldı ve çizmeye başladı.

Görünüşe göre baştan savılıyordum.

Yatak odasında tuttuğum dizüstü bilgisayarımı almak için gittikten sonra kanepeye geçtim ve haberleri açtım. Sağ bacağımı önümdeki sehpanın üzerine koydum, bilgisayarımı açtım ve

e-postalarımı okumaya başladım. Tam bitirmek üzereydim ki Nina kendini yanımdaki yere bırakıp esnedi.

"Üzgünüm, kendimi kaptırdım. Neyle ilgili konuşmak istiyordun?"

Bilgisayarı kapatıp ona döndüm. "Buradayken benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Evi süpürmek ve toz almak gibi şeyler mi?" Burnunu kırıştırdı. "Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Ütü yapmakta sıkıntı yok, toz almak da öyle ama ev süpürmekten nefret ederim."

"Kimse fark etmeden eve böcek yerleştirmeni istiyorum."

Bana kafa karışıklığı ve tiksinti karışımı bir ifadeyle baktı, yani detay vermem gerekiyor gibiydi. "Dinleme cihazları. Gerçek böcek değil."

"Bu gerçekten tuhaf bir istek, Bay Petrov. Açıklamak ister misiniz?"

"Bundan sonra bana Roman de. Başkası varken ağzından kaçmadığına emin ol lütfen."

"Ağzımdan kaçmayacak, Roman." Gülümseyip bana göz kırptı. Bana lanet olası göz kırptı.

İç geçirdim. "Beni öldürmek için bombayı ayarlayan kişilerden en az birinin bu evde olduğuna inanmak için sebeplerim var. Maxim iki ay önce odaların çoğuna cihaz yerleştirdi ama son birkaç odaya görülme riskine girmeden yerleştiremez."

"Şey, yeteneklerime olan inancın gözlerimi yaşarttı ama onun yapamadığı şeyi benim yapmayı nasıl başaracağımı tam olarak anlayamadım."

"Çünkü Maxim'in o odalardan birine girdiğini gören olursa bir şeylerin yolunda olmadığını anlar. Fakat eğer seni yakalarlarsa kaybolduğunu söyleyebilirsin."

"Evin kocaman ama yanlış odaya girecek kadar kaybolacağımı sanmıyorum." Alınmış göründü. "Salak değilim."

"Bu da bizi konuşmamız gereken ikinci şeye, yani burada yaşayan ve çalışan insanların seni nasıl algıladıklarıyla ilgili kısma getiriyor. Senin biraz nasıl desem... sığ görünmeni istiyorum."

"Aptal mı demek istiyorsun?"

"Tam olarak değil. İnsanların seni odalarına girerken gördüklerinde tetikte veya şüpheli olmalarını istemiyorum. Gizliden gizliye gözlerini devirmelerini ve senin ne yaptığını fark etmemelerini istiyorum çünkü senin... zararsız olduğunu varsayacaklar."

Beni şaşkınlıkla izledikten sonra kahkaha attı. Gözlerine kadar ulaşan açık yürekli ve samimi bir kahkahaydı. "Tamam, kesinlikle aptal demek istiyorsun. Pekâlâ. Birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

Yastıklara yaslanıp başını arkaya doğru attı ve yüzünü tavana doğru çevirip gözlerini yumdu. Birkaç dakika boyunca o şekilde kaldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Sığ. Zararsız. Biraz da aptal. Sana deli gibi âşık tabii ki. Evin her yerine erişimi olması lazım. Bakalım... Kimim ben? Pekâlâ, Roman'ın genç karısıyım elbette. Güzelim, zarifim ve son derece züppeyim. Pahalı kıyafetler giymeye bayılıyorum, sadece en iyi markaları. Gerekli olmadığı sürece elbiseye düşkünlüğüm yok. Daha ziyade tasarım kot pantolonları ipek bluzlarla giymeyi tercih ediyorum. Topuklu ayakkabılar mecburi."

Duraksadı, gözlerini açıp başını bana çevirdi.

"Topuklu ayakkabılar mecburi mi sence?" Minik burnunu kırıştırdı. "Elbette öyle. Kahretsin. Topuklu ayakkabı giymekten nefret ediyorum."

Yeniden gözlerini kapatıp devam etti.

"Topuklu ayakkabılar olmazsa olmaz ve bende onlardan düzinelerce var. Roman onları giymemi seviyor, popomu harika

gösterdiklerini söylüyor. Ayrıca boyum konusunda çok takıntılıyım ve sürekli topuklu ayakkabı giymek bana ne kadar kısa olduğumu unutturuyor. En sevdiğim hobim alışverişe çıkmak, tonlarca kıyafet alıyorum. Kocam sırf benim alışveriş düşkünlüğüm için bana özel bir şoför ayarlamak zorunda kalıyor."

Bir kez daha duraksayıp yine bana döndü.

"Roman, kıyafet bağımlılığını desteklemek için yatırıma ihtiyacım olacak. Gördüğünü satın alan biri."

"İhtiyacın olana sahip olacaksın," diyerek güldüm. Tamamen kafayı sıyırmıştı.

"Kocam bana deli oluyor ve evle ilgili istediğim her şeyi yapmama izin veriyor. Mobilyaların yerini değiştirmek gibi şeyleri, böylece evin havası toprak titreşimleriyle daha uyumlu olur. Ev bana feci halde soğuk geliyor, o yüzden eve çiçekler satın alıyor ve her yere dağıtıyorum. Ayrıca her bir odayı geziyorum. Çünkü enerjinin engellenmeden aktığına emin olmak istiyorum. O yüzden tabloların ve aynaların yerlerini değiştiriyorum. Ayrıca yemek masasından nefret ediyorum, çok abartılı. Bir tasarım dergisinde bulduğum cam masayla değiştirmeye karar veriyorum."

Bir duraksama daha.

"Bu kadın masraflı, Roman. Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

"Üstesinden gelirim."

"Kendi cenazen." Omzunu silkip devam etti. "Kocam işlerinin bölünmesinden hoşlanmaz ama elbette ben buna dahil değilim. Onu kontrol etmek ve birkaç öpücük almak için sık sık ofisine giriyorum. Bu durum adamlarının sinirini çok bozuyor. Kocamın bende ne gördüğünü ve niçin bana bu kadar çok özgürlük verdiğini merak ediyor ve sonra da onun sadece aletiyle düşündüğüne karar veriyorlar. Hep etraflarındayım ve bundan nefret ediyorlar."

Bu yeni insanı yaratma şeklinden büyülendim. Hem çılgınca hem de zekiceydi. "Kocasını o şekilde parmağında oynatabilmesi için yatakta da harika olması lazım," diye yorum yaptım.

"Tabii ki öyle. Başka nasıl kocasına aklını o şekilde yitirtecek? Çok akıllı değil ama en iyi saksoları o çekiyor."

Nina'yı tam da onu yaparken hayal ettim ve aletim ânında sertleşti.

Gözlerini açıp bakışıyla beni olduğum yere çiviledi. "Sanırım başlangıç için bu yeterli, ilerledikçe onu biraz daha geliştireceğim. Ne düşünüyorsun? İşe yarar mı?"

"Bunu sık sık yapar mısın? Farklı kişilikler yaratıp onlara bürünür müsün?" diye sorarken, onu kavrayıp deli gibi öpme ihtiyacımı bastırmaya çalışıyordum.

"Çocukken yapardım. Bu bir oyundu. Annem nefret ederdi. Düşünsene, bir sabah kızın aşağı iniyor ve önceki gün akşam yemeğinde pastırma ve yumurta yemiş olmasına rağmen yıllardır vejetaryen olduğunu iddia ederek kahvaltıyı reddediyor." Tekrar esnedi. "Gidip biraz uyusam senin için sorun olur mu? Dün gece pek iyi uyumadım."

"Neden uyumadın?"

Nina gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını kaçırdı ve kanepeden kalktı. "Yatak fazla yumuşaktı."

Yatak odasına doğru koşuşunu izlerken, yanaklarının niçin kızardığını merak ettim.

Nina

Uykudan uyanıp odamdan çıktığımda, Roman'ın mutfağında durup buzdolabına malzemeleri yerleştiren yaşlıca bir kadın

buldum. Gri saçlı, kısa bir kadındı ve üzerinde şık, sarı bir elbise vardı. Benim girdiğimi duyunca döndü ve genişçe gülümsedi, bu da gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkların daha da belirginleşmesine sebep oldu.

"Nerede olduğunu merak ediyordum," dedi yoğun bir aksanla. "Mutfak dün geceden beri dedikodularla dolup taşıyor."

Roman mutfağa girerken, "Nina, bu Varya," dedi. "Varya anlaşmamızdan haberdar."

Kadın beni başımdan ayak parmaklarıma kadar süzdü, bana kendimi on altı yaşındaymışım ve sevgilimin annesiyle ilk defa tanışıyormuşum gibi hissettirdi. Bu kadın, Roman için önemliydi, Roman onunla konuştuğunda bu sesinden belli oluyordu. Roman bir şekilde daha az korunmasız gibiydi. Eğer anlaşmamız hakkındaki gerçeği onunla paylaştıysa ona güvendiği anlamına geliyordu ve bu adamın fazla insana güvendiğini sanmıyordum.

"Pekâlâ, düğün ne zamana planlandı?" diye sordu.

"Birkaç hafta içinde," diyerek omzumu silktim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Roman." Vanya ona döndü. "Eğer Nina'yı burada o kadar uzun süre tutarsan adamlarınla tanıştırman gerekecek. Onu... âşığın olarak tanıştırmanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

"Sence daha mı erken yapmalıyız?" diye sordu Roman.

"Evet. Onu adamlarınla karın olarak tanıştırmalısın. Aksi halde kimse ona saygı göstermez."

Roman birkaç saniye boyunca Varya'yı izledikten sonra telefonunu aldı ve birini aradı.

"Maxim, planlarda değişiklik var. Nikâh memurunu yeniden ayarla. Yarın öğleden sonrası için."

Vay canına, ne?

"Böylesi çok daha iyi." Varya gülümsedi. "Akşam yemeğini ne zaman göndereyim?"

"Bir saat içinde."

"Harika. Yemeği getirenin Valentina olduğuna emin olacağım, dün sizi bastığı sahneyi her detayına kadar tarif etti. Şu kız çok yetenekli bir dedikoducu. Bütün mutfak çalışanları ve adamlardan bazıları onu kocaman gözlerle dinledi, senin eve asla kadın getirmediğini söyleyip bu seferkinin ne kadar özel olduğundan bahsettiler." Varya gitmek için döndü ama birden kapıda durdu. "Bu defa daha samimi bir şeyler yaparken yakaladığınıza emin olun. Öyle birdenbire evleneceğinizi duyurduğunuzda insanların şüphelenmesini istemezsiniz, Roman."

Varya'nın az önce çıktığı kapıya gözlerimi dikip baktım, kafam karışmıştı ve hafiften paniklemiştim, sonra Roman'a döndüm. "Hizmetçin bizi basabilsin diye seks yapmıyoruz."

Roman kahkaha atarak yatak odasına yöneldi. "Ben duş alıp üstümü değiştireceğim. Eğer sen de aynısını yapmayı planlıyorsan elini çabuk tut ve dantelli bir şeyler giy."

"Pardon?"

"Seksle ilgili hiçbir şey olmayacak. Fakat Valentina yemeği benim odama getirecek ve sen de orada olacaksın." Sözleri omzunun üzerinden söyledi.

"Odanda mı?"

"Yatağımda, Nina."

Roman

Mutfak çekmecesini karıştırıp tirbuşonu ararken Nina'nın odasının kapısının açıldığını duydum. Başımı kaldırıp ona baktım. Kapının girişinde duran Nina kısa, dantelli bir geceliğin içinde, gece karası saçları özgürce yüzünün iki yanından dökülürken karanlık bir prensese benziyordu.

Çıplak ayaklarla mutfağa girdi ve gelip önümde durdu ama başını yere eğilip ayaklarıma baktı. Dışarıdan rahat gibi görünüyordu ama başını kaldırıp baktığında sırtı kaskatı oldu. Yani tam da tahmin ettiğim gibiydi, onu rahatsız eden şey bana yakın olması değildi. Boyumdu.

Sol koltuk değneğimi kolumun altından çıkarıp mutfak adasına dayadım, eğilip Nina'yı belinden kavradım ve onu kaldırıp tam önümde olacak şekilde tezgâhın üzerine nazikçe oturttum.

"İşte. Daha iyi mi?" diye sordum ama bana sadece kocaman olmuş gözlerle baktı.

Arkamdaki koltuk değneğini geri almak için döndüm ve tekrar ona döndüğümde yüzünden aşağı damlayan kaçak bir damla gördüm. Görüntü içimi deşti.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Nina. "Seninle ilgili değil, Roman."

"Biliyorum." Uzanıp avcumu yanağına yerleştirdim ve gözyaşını sildim. "Onu öldüreceğim, *malysh*. Çok yavaş ve acı verici olacak. Sadece bana adını ver."

"Hayır."

"Sormadım. Bana lanet olası adını söyle."

"Hayır dedim. Kimseyi katil yapmayacağım."

"Onun için çok geç, Nina. İsim."

"Bırak peşini. Sana söylemeyeceğim. Sadece... bırak peşini, lanet olsun."

Derin bir nefes aldım ve ellerimi bir şeye geçirme ihtiyacımı bastırmaya çalıştım.

"Tamam. Şimdilik bırakıyorum. Fakat sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun."

Yatak odamdaki telefon çalmaya başladı. Muhtemelen Varya yemeğe hazır olup olmadığımızı sormak için kontrol ediyordu ama artık oyun oynayacak ruh halinde değildim.

"Bunu açmam lazım." Yatak odama doğru gitmek için döndüm ve Nina'nın tezgâhtan atladığını duydum.

Peşimden geliyordu, birkaç adım arkamda kalarak yavaş adımlarıma ayak uyduruyordu. Tam komodine ulaştığım sırada telefon çalmayı bıraktı.

"Varya'ya tepsinin kapının önüne bırakılması gerektiğini söyleyeceğim." Konuşurken yatağın kenarına oturmak için yavaşça kendimi bıraktım. "İstersen odana geri dönebilir ya da mutfakta bekleyebilirsin."

"Hayır." Yanıma koyduğum koltuk değneklerine uzandı ve onları yatağın altına kaydırdı. Yatak örtüsünü açıp altına girmesini izledim.

"Hadisene," diyerek örtünün köşesini kaldırdı.

Aramızda yeterince boşluk kaldığına emin olup onun uzaklaşmasını bekleyerek uzandım. Kaçmak yerine bacağını bana doladı ve üstüme çıktı, başını eğip göğsüme koydu. Zorlukla nefes alıyordum, onu ürkütmemek adına tek bir kasımı bile kıpırdatmamak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Birkaç saniye o şekilde kaldık, o göğsüme uzanmışken ben hareketsiz bir şekilde yattım.

"Kollarını bana dola."

Dediğini yaptım, herhangi bir rahatsızlık belirtisi için onu izliyordum ama hiç yoktu. Ne tuhaf bir varlıktı, ayrıca onu böyle kollarımda tutmak çok iyi hissettiriyordu. Keşke sadece gösteri için olmasaydı diye diledim.

"Bu iyi mi?" diye sordum.

"Hı hı," dedi ve gözlerini kapattı. "Sana birkaç ipucu vermem lazım."

"Tamam."

"Bileklerimi tutmak veya boğazımı sıkmak yok." O konuşurken omurgamdan aşağı soğuk bir ürpertinin indiğini hissettim. "Ayrıca vücudunla beni sıkıştırıp hareketsiz bırakma."

Nina

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, Roman altımda hareketsizleşti. Bu konuda konuşmaktan nefret ediyordum ama ona söylemek zorundaydım. Eğer bilmeden o şeylerden birini yaparsa karşısında tırlatma riskine girmek istemiyordum. Roman öylece uzandı ve kulağımın altında kalp atışlarının hızlandığını duydum, sonra kollarını sırtımdan çekti.

"Odana geri dön, *malysh*. Bunu yapmayacağız," dedi sert bir sesle.

Siktir. Bu şekilde tepki vereceğini biliyordum.

"Sorun yok, Roman."

"Hayır. Canını yakmışlar. Sana bunu yaptırmayacağım–"

"Bana hiçbir şey yaptırmıyorsun." Ona bakmak için başımı kaldırdım, sonra da yüzüm onunkiyle aynı hizaya gelene kadar süründüm.

"Nina–" diye başladı ama çabucak parmağımı dudaklarının üstüne koydum.

"Sonrasında... seks yaptım. Seninle aynı yatakta olmakla hiç sorunum yok. Eğer bana sarılırsan kafayı yemem ya da sana yakın olmakla öyle hissetmem."

Dudakları yumuşaktı ve bir an için beni yoğun bir ifadeyle izleyen görüntüsüyle dikkatim dağıldı.

Öyle güzeldi ki.

"Olay asla o kısma gelmedi," diye devam ettim. "O... o bana o şekilde zarar vermedi. Bir şey yapmayı başaramadan dizüstü bilgisayarını kafasına geçirdim."

"Kafasına bilgisayarla vurdun."

"İki defa. İkinci darbede burnunu kırdım ve kaçtım." Omzumu silkip parmağımı Roman'ın kaşında gezdirdim. "Yine de

zihnimi darmaduman etti. Bazen tepkilerimi kontrol edemiyorum ama seninle hiçbir alakası yok."

"Emin misin? Emin olmana ihtiyacım var Nina."

"Eminim."

Yaklaşan ayak sesleriyle birlikte tabaklar ile kaşık çatalların hafif tıngırtısını duydum. Mükemmel bir bahaneydi, o yüzden başımı eğip Roman'ı öptüm. Aslında hızlı bir öpücük olması niyetindeydim ama dudaklarını benimkilerin üzerinde hissettiğim anda aklımdaki mantıklı düşüncelerin hepsi uçup gitti, sonraki saniyeyse ellerim tüm gücüyle onu kavrıyordu. İçimde, ona bir şekilde daha da yaklaşmam için hissettiğim ihtiyaç artıyordu, kaldı ki bu aptalcaydı çünkü zaten bacaklarım iki yanındayken göğsüne yayılmış vaziyetteydim.

Arkamdan bir yerlerden birinin nefesini tuttuğunu duydum. Öpüşmemizi bölüp omzumun üstünden arkama baktığımda dün gelen kızı elinde yemek tepsisiyle kapıda dururken buldum, ağzı yarı açık ve gözleri kocamandı.

Çığlık attım ve sırtıma sıyrılan dantel geceliğimi çabucak tutup Roman'ın popomu kavradığı ellerinin üstüne indirdim. Siyah dantel tangamı gördüğünü mutfaktakilere anlatmamasını umuyordum.

"Pakhan, ben... üzgünüm, bilmiyordum–"

Roman onun içeri girdiğine kızmış gibi altımdan, "Oraya bırak ve git," diye bağırdı, kaldı ki bu hiç mantıklı değildi. Tüm bunları zaten onun görmesi için yapıyorduk. Şey, en azından o öyle yapıyordu. Bana gelince, rol yaptığıma emin değildim. Bu da ödümü bokuma karıştırıyordu.

Kız gidene kadar bekledikten sonra başımı eğip Roman'a baktım. "Ben şimdi... gidiyorum," dedim ama üstünden kalkmak için hareket etmedim.

Sadece kısılmış gözlerle bana bakıyordu, elleri hâlâ popomu tutuyordu. Avuçlarımın altında göğsü öyle sıcak, dudakları öyle yakındı ki. Tekrar tadına bakmak için sadece eğilmem yeterdi. Gitmektense burada onunla birlikte kalmam çok mu kötü olurdu? Evet, muhtemelen öyle olurdu. Üstünden inmek için hamlede bulundum ve elleri anında arkamdan kayboldu.

"Biraz kıyafet satın almam lazım," dedim yataktan inerken. Hizmetçinin bıraktığı tepsiden bir sandviç kaptım ve kapıya doğru yürüdüm. "Züppe karın, benim kapüşonlularımdan biriyle ölse de gezmez."

"Sabah seni götürürüm. Dokuzda hazır ol."

Ona baktığımda yatağında yayılmış vaziyette uzandığını gördüm, ellerini başının altına koymuştu ve bu da zaten iri olan cüssesini daha da büyük gösteriyordu. Kimse bu kadar yakışıklı olmamalıydı. Ayrıca dövmelerini inceleme fırsatını yine kaçırmıştım. Kahretsin.

"Tamam. O zaman iyi geceler," dedikten sonra odadan kaçtım.

BÖLÜM alfa

Roman

Sekiz buçuk gibi mutfağa girdiğimde, Nina çoktan kahvaltısını bitirmek üzereydi. Ona katılmak yerine kendime bir bardak portakal suyu doldurdum ve tezgâhın yanında durup içtim, çünkü eğer şu anda otururşam kalkabileceğime emin değildim. Warren, bu sabahki fizik tedavimde bana iki saat işkence etmişti ve sonrasında duş alıp giyinmeyi zorlukla başarmıştım. Koltuk değnekleri yerine tekerlekli sandalyeyi almalıydım.

"Seni alışverişe götürmeden önce ufak bir rota değişikliği yapmamız lazım." Boş bardağımı lavabonun içine koydum. "Adamlarımdan biri çözmem gereken bir mesele için aradı. Uzun sürmeyecek."

"Resim malzemeleri satan bir mağazaya da uğrasak olur mu? Varya gelip resim malzemelerimin getirildiğini haber verdi ama daha fazla boya almam lazım."

"Tabii ki. Adamlardan birine kutularını yukarı taşımasını söylerim. Nereye koymalarını istiyorsun?"

"Kitaplığın yanındaki pencerenin önüne. Tabii çalışma alanımı oraya kurmamın senin için bir sakıncası olmayacaksa?

Yere örtü sererim ve dağınıklık çıkarmam, söz veriyorum."

"Tabii." Başımı salladım ve tekerlekli sandalyemi almak için yatak odama gidecektim ki sağ bacağım boyunca delip geçen bir acı yayıldı. Siktir. Bir saniyeliğine gözlerimi sımsıkı yumup derin bir nefes aldım ve ufak bir adım attım. İki adım daha atmayı başardıktan sonra durup soluklanmak zorunda kaldım.

"Roman?"

Omzumun üstünden baktığımda Nina'yı masadaki yerinden beni izlerken buldum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Başımı salladım ve yatak odasına doğru sürünmeye devam ederken ağırlığımı sağ bacağıma fazla vermemeye çalıştım.

Kapı kulpunu tutup Nina'ya döndüm. "Arabada kal. Fazla uzun sürmez."

"Tabii tatlım." Gülümseyip dudaklarını şaklattı. Başımı iki yana salladım ve araba koltuğundan, güvenlik şefim Dimitri'nin tuttuğu tekerlekli sandalyeme geçtim.

Depo, şehrin güneyinde, terk edilmiş iki fabrikanın arasında bulunuyordu. Zemin engebeliydi, bu da tekerlekleri itmeyi daha da zorlaştırıyordu ama Dimitri bana yardım etmeye yeltenmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Araçlar için kullanılan büyük kapıdan içeri girdik ve iki adamımın beklediği geniş koridorun ortasında durduk.

Peşimde Dimitri'yle içeri girdiğimde, "Kim batırdı?" diye bağırdım.

"Şoför," diye cevap verdi Mikhail. "Hızlı gittiği için rutin polis devriyesi sırasında kenara çekildi. Ayrıca sarhoştu. Mallara el konuldu."

"Benim uyuşturucularımı taşırken hız yapıyordu. Sarhoştu," dedim inanamayarak. "Nerede o sersem?"

"Polislerden kaçmayı başardı. Arka odada."

Mikhail'e, "Öldür onu," dedim ve Anton'a döndüm. "Diğerlerinin uyarıldığına emin ol, böylece bu türden saçmalıklar bir daha olmaz."

"Emredersin, Pakhan."

"Haritayı göster. Sonraki birkaç sevkiyatta rotayı değiştirmemiz gerekecek."

Alternatif bir rota belirlememiz yirmi dakika kadar sürdü ve sonraki iki hafta boyunca yapılacak sevkiyatların planlanması ve gerekli ayarlamaların yapılması da bir saat daha sürdü. Belki de Nina'yı getirmemeliydim, bu kadar uzun süre beklerken muhtemelen arabanın içinde rahatsız olmuştu.

En sonunda arabaya döndüğümüzde, Dimitri benim için kapıyı açtı ve Nina'yı görünce hareketin ortasında donakaldım. Arka koltukta bağdaş kurmuş oturuyordu, gözleri kapalıydı. Kucağındaki telefonunda bir video oynuyor, aynı pozdaki bir kadının *New Age* saçmalıkları hakkında homurdanmasını gösteriyordu. Nina da onunla birlikte konuşuyordu. Gülünç görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Negatif enerjilerden arınıyor ve çakra noktalarıma pozitif enerji naklediyorum. Vova sorun olmayacağını söyledi."

Şoförümüze bakmak için başımı çevirdim. Doğruca karşıya bakıyor, soğukkanlı gibi rol yapıyordu ama suratından görebiliyordum, kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyordu.

Nina, "Denemek ister misin tatlım? Stres atmak için harika," derken sesi son derece ciddi geliyordu ama gözlerindeki haylaz ışıkları görebiliyordum.

"Eve gittiğimizde benzer bir şeyi deneyeceğiz."

Nina

Soyunma odasındaki bankın üzerinde üç yığın giysi duruyordu. En büyük yığında üstüme olmayan ve üstünde oynama yapılamayan şeyler vardı. Ortadakine, çok da iyi uymayan kıyafetler -çoğunlukla kot pantolon ve iki elbise- ama kısaltılabilecek şeyler atılmıştı. Butikteki asistan öncesinde ölçülerimi almış ve terzileri tarafından düzeltmelerin yapılıp iki gün içinde bana teslim edileceklerine söz vermişti. Bu havalı butiklerin kesinlikle olağanüstü müşteri hizmeti vardı. Kısaltılması gereken kıyafetleri soyunma odasının önünde bekleyen çalışana verdikten sonra üçüncü ve en ufak yığını yanımda kasaya götürdüm. Üzerime gerçekten uyan bir şey bulmayı başardığıma inanamıyordum.

Roman aldığım şeyleri kartıyla ödedi, sonra kolunu belime dolayıp bana doğru eğildi. "Şu pembe tanga çok hoşuma gitti. Bu akşam benim için giyeceksin," deyip beni öptü.

Sadece, adamı Dimitri paketlerle birlikte önümüzden yürüdüğü için yaptığını biliyordum ama yine de mideme kelebekler hücum etti. Dimitri yorumda bulunmadı, olağandışı bir şey yokmuş gibi davranıyordu ama bizi öpüşürken gördüğünde gözlerinin nasıl büyüdüğünü fark ettim. Roman'dan biraz daha büyüktü -belki otuzlarının sonlarındaydı- ve yakışıklıydı, karın kısmında fazladan birkaç kilosu vardı.

Roman'ın eli kıçıma yerleşti ve hafifçe sıktı.

"Güvenlik şefime gözlerini dikip bakmaya son ver, Nina," dedi kulağıma.

Tek kaşımı havaya kaldırıp gülümsedim. "Tabii tatlım."

Butiğin yanındaki ayakkabı mağazasına yöneldik ve on beş dakika sonra, etrafımda en az bir düzine kutuyla birlikte bir san-

dalyede oturuyordum. Üstlerindeki fiyatları görünce neredeyse bayılacaktım, başka bir mağazaya gitmek istedim ama Roman duymak bile istemedi. O yüzden işte buradaydım, ufak bir servet değerindeki bir çift topuklu ayakkabıyı elimde tutarken, Roman'ın yaklaştığını duydum. Tekerlekli sandalyesiyle önüme gelip eğildi ve ayakkabıları elimden alıp kucağına koydu.

"Sol," diyerek talimat verirken elini uzattı.

Bacak bacak üstüne atıp sol ayağımı kaldırdım, sol topuğumu avcuna bıraktım. Kucağındaki ayakkabıyı aldı ve ayak bileğimi kavrayıp ayakkabıyı ayağıma geçirdi.

"Ayak fetişin mi var Roman?"

Çenesini eğip, "Hayır fakat görünüşe göre yavaştan oluşuyor," dedi ve bacağımı bıraktı. "Sağ."

Her ayakkabıda aynı şeyi yaptı ve bitirdiğimizde ciddi ciddi tahrik olmuştum. Ayaklarımın erojen bölge olduğunu hiç bilmiyordum ya da belki de her seferinde kasten bileğimi okşamasındandı. İçimden bir ses, eğer Roman dokunursa vücudumun herhangi bir noktasının erojen bölge olacağını söylüyordu. Elbette işlerin o noktaya gelmesine asla izin vermeyecektim.

"Hepsini alıyoruz," dedi ve girişte bekleyen Dimitri'ye işaret verdi.

"Deli misin?" diye fısıldadım. Dimitri'nin kulak misafiri olmayacağına emin oluyordum. "Sadece bir çift alacağız."

"Hayır."

"Roman!"

"Hepsini, Nina. Şimdi, gülümse."

"Teşekkür ederim tatlım, hepsine bayıldım!" Ona ışıklar saçarak baktım ve yanağına hızlıca bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Dimitri seni resim malzemeleri satan dükkâna, sonra da arabaya götürecek. Beni orada bekle. Başka bir yere uğramam lazım, çok sürmeden orada olacağım."

"Ah, bu harika olur. Bilmediğim yerlerde yön bulma konusunda pek iyi değilim."

"Biliyorum hayatım. Endişe etme, herkesin başına geliyor." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve mağazadan çıkmak için döndü, Dimitri'nin yüzünde kafa karışıklığıyla onu izlediğini fark ettim.

"Ne tatlı adam, değil mi?" Bana gözlerini kırpıştırarak bakan Dimitri'ye gülümsedim. Alayla güldüğümü duymasın diye çabucak arkamı döndüm ve hızla mağazadan çıktım.

BÖLÜM yedi

Nina

Alışveriş gezimizden döndüğümüzde, çoktan gelmiş olan nikâh memuru bizi Roman'ın süitinin oturma odasında bekliyordu. Evlilik belgesini imzalamak son derece hayal kırıklığı yaratan cinstendi. Adam üstüne düşeni söyledi, Varya ve Maxim de şahitlerimiz oldu. Birkaç evetten ve atılan dört imzadan sonra Roman ile evli bir çift olduk. Üstümde lise birden beri sahip olduğum kot pantolonumla evlendiğime inanamıyordum. Başıma gelen en tuhaf şeylerden biriydi. Gerçi yüzükler güzel bir dokunuştu. Roman'ın nasıl bu kadar çabuk alyans bulmayı başardığını bilmiyordum. Herhalde ben, Vova ve Dimitri ile birlikte arabada beklerken mücevher dükkânına gitmişti. Ayrıca ikinci bir yüzüğüm de vardı, ortasında soluk bir taş olan, kalın, beyaz altından bir yüzüktü. Muhtemelen nişan yüzüğü gibi sunmak içindi. Sahtedir diye düşündüm, çünkü gerçeği bir servete bedel olurdu. Yine de hoşuma gitti.

Herkes gittikten sonra Roman dizüstü bilgisayarını aldı, yapacak işleri olduğunu söyledi ve kendisini odasına kapattı.

Hatta Varya'nın getirdiği öğle yemeğini yemek için bile dışarı çıkmadı.

Yeni kıyafetlerimi gardıroba astım ve ilhamım kaybolup gitmeden bir tabloyu bitirdim. Şimdi ciddi ciddi canım sıkılıyordu. Belki de bazı malzemeler sipariş verip planladığımız gibi evi yeniden dekore etmeye başlamalıydım. Belki birkaç lamba alırdım. Kanepeye uzanıp gözlerimi kapattım.

"Lambalar. Lambaları seviyorum. Ne kadar büyük, o kadar iyi. Kocaman, siyah abajurları olan altın rengi lambalar. Ve püsküller," diye mırıldandım kendi kendime. "Sofistike bir görüntü katarlar, o yüzden her yere onlardan koyacağım. Çalışanlar o şeylerden nefret edecek. Tozlarını almak azap gibi olur ve–"

"Lamba yok." Roman'ın derin sesinin tam tepemden geldiğini duydum, ama gülümseyip gözlerimi kapalı tutarak devam ettim.

"Tabii ki kocam lambalarımdan nefret ediyor. Fakat tasarım konusunda hiçbir bilgisi olmadığı ve bana deli olduğu için lambalarıma karışmamaya karar veriyor. On dördüne birden."

Gözlerimi açtığımda Roman'ı tepemde bana doğru eğilirken buldum, gözleri kısılmıştı. Yine tekerlekli sandalyesindeydi. Tuhaf. Süitindeyken genelde koltuk değneği kullanıyordu.

"Bakıyorum da en sonunda mağarandan çıkmaya karar vermişsin." Tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Üstünü giymelisin. Otuz dakika içinde akşam yemeği için aşağıya ineceğiz."

"Sürtüğümsü mü, ciddi mi, yoksa ortada bir şeyler mi?"

"Ortada bir şeyler iş görür."

"Lanet olsun ya, keşke sürtüğü seçseydin."

Roman

Lanet dizim yine arıza çıkarıyordu. Arada sırada kendini gösteriyordu. Bu öğleden sonra birkaç ağrı kesici alıp günün kalanını yatakta çalışarak geçirmenin fayda edeceğini ummuştum. Yardımı olmuştu ama şöyle böyle. Bu sandalyeden nefret ediyordum ama sandalyeden daha çok canımı sıkan bir şey varsa o da Nina'nın beni bu sandalyede otururken görmesiydi. Nina benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Süresi sınırlı bir anlaşmamız vardı ve sonrasında gitmiş olacaktı. Yine de canımı sıkıyordu.

Odasının kapısı açıldı ve Nina dışarı çıktığında oda onun enerjisiyle dolmaya başladı. Dar, siyah kot pantolon ve sarı, ipek bluz giyiyordu, aynı renkte topuklu ayakkabılarla tamamlamıştı. Tepeden atkuyruğu yaptığı saçı sırtına doğru dökülüyordu. Nina normalde makyaj yapmıyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Hiç ihtiyacı yoktu. Fakat bu akşam, bunun özel bir durum olduğuna karar vermiş olmalıydı çünkü dudaklarında koyu kırmızı ruj vardı ve gözlerine şekliyle rengini vurgulayan bir şeyler yapmıştı. Burnundaki piercing'i özlüyor olmam komikti aslında.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Olabileceğim kadar hazırım. Yolu göster kocacım."

Zemin kattaki büyük yemek odasına girdiğimizde herkes çoktan yerine oturmuş ve çene çalıyordu. Bizi fark ettikleri anda sesler kesildi ve hepsi ayağa kalktı. Öyle yoğun bir gerginlik vardı ki bıçakla kesebilirdiniz, o yüzden doğruca sadede gelmeye karar verdim.

"Bu benim karım, Nina Petrova," diye duyurdum.

Herkes bana ağzı açık bir şekilde baktıktan sonra bakışları Nina'ya çevrildi.

"Selam!" Nina gülümseyip el salladı.

Kimse yorumda bulunmadı. Güzel.

"Bu öğleden sonra resmi nikâhımızı yaptık ama kilise düğününü yaza kadar ertelemeye karar verdik. Nina açık havada bir tören istiyor."

"Evet. Göl kenarında olacak." Yanağıma öpücük kondurdu. "Bana ayak uydurduğun için teşekkür ederim tatlım."

"Bunun biraz ani olduğunun farkındayım ama bu bir şeyi değiştirmez. Eğer karıma saygısızlık edecek birisi olursa bunun sonuçlarından hoşlanmaz." Masadaki her adamı bakışlarımla yerine çivilediğime emin olduktan sonra amcamda durdum. "Kim oldukları fark etmez. Burası açık mı?"

Hepsi bir ağızdan, "Emredersin, Pakhan," dediler.

"Nina, Maxim ve Dimitri'yle tanıştın zaten," dedim ve adamlarım başlarını salladı. Bakışlarımı masanın diğer tarafına çevirdim.

"Bu Leonid, amcam."

Leonid'in tepkisini izledim ama amcam aptal olmaktan çok uzaktı. Başını sallarken yüzünde kusursuz bir kibarlık maskesi olsa da gözlerindeki şeytani parıltıyı kaçırmak mümkün değildi.

"Leonid'in solundakiler de Mikhail, Ivan ile Kostya kardeşler ve Sergei. Dimitri'nin sağındakiler Yuri, Pavel ve Anton. Bunlar en yakın adamlarım ve onlara canımı emanet ederim. Bundan böyle, senin canını da tabii."

Nina masadaki adamlara doğru döndü. Hepsi sağ ellerini yumruk yapıp aynı anda göğüslerine vurdu ve başlarıyla selam verdi, Nina onları kocaman olmuş gözlerle izledi. Yüzü kontrollüydü ama duruşundan ve kolumu sıkış şeklinden biraz şoka

girdiğini biliyordum. Görünüşe göre, minik çiçeğim bu akşama kadar kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu tam olarak anlamamıştı.

"Hadi yiyelim," dedim ve kapıda bekleyen Varya'ya başımı salladım. Eliyle Olga, Valentina ve Galina'ya yemekleri getirmeleri için işaret verdi.

Yemek, beklediğim gibi geçti, çoğunlukla sessizlik içinde. Birkaç dakikada bir, birisi Nina'ya doğru kaçamak bir bakış atıyordu, Nina'nın fark ettiğine emindim ama fark etmemiş gibi davranıyordu. Nina rol yapmakta çok iyiydi, rahatsız edecek düzeyde hem de. Biraz aşırıya kaçmasını, rolü abartmasını, kıkırdamasını falan bekliyordum. Bunların hiçbiri yoktu. Lokmalarının arasında bir şey sormak için eğilip yaklaşıyor ve arada sırada elime dokunuyordu. Her şey öyle samimi görünüyordu ki her şeyin şov için olduğuna bilsem de ben bile onun rol yaptığına inanmakta zorlandığımı fark ettim.

"Fikrimi değiştirdim," diye fısıldadı kulağıma ve düşüncelerimi böldü. "Bu masa kalsın. Paha biçilemez."

"O şekilde hissetmene memnun oldum."

"Fakat perdelerin gitmesi gerekecek tatlım. Kahverenginin bu tonu çok depresif. Feng shui gurum bize depresif hissettiren şeyleri hayatımızdan çıkarmamız gerektiğini söylüyor."

Ses tonu tamamıyla ciddiydi, yüzünde kusursuz bir samimiyet vardı, ancak gözleri bana kahkahalarla gülüyordu. Ona doğru eğildim.

"Öyleyse onları yakarız," dedikten sonra onu öptüm.

BÖLÜM sekiz

Nina

BİR SORUN VARDI. ROMAN'IN BU SABAH İÇİN ÖNEMLİ BİR toplantısı olduğundan bahsettiğini hatırlıyordum. Saat dokuzu geçiyordu ve Roman hâlâ odasından çıkmamıştı. Saat sekiz gibi telefonunun çaldığını ve biriyle konuştuğunu duymuştum. On beş dakika sonra Valentina bize kahvaltı getirdi, Roman'ın ona kahvaltıyı bana vermesini emrettiğini söyledi.

Belki de onu kontrol etmeliydim. Fırçamı, kanvasımın yanında tuttuğum ufak tabağa bıraktım, ellerimi sildim ve Roman'ın odasına doğru döndüm. Birdenbire odasının kapısı açıldı ve sandalyesinin tekerleklerini iterek mutfağa yöneldi. Üzerinde sadece eşofman altı vardı, üst bedeni komple gözler önündeydi ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Roman benim yaklaştığımı fark etmedi bile. Lavabonun yanındaki çekmecelere doğru gidip en üsttekini karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi bulamayınca Rusça bir şeyler mırıldandı, çekmeceyi çarpıp kapattı ve diğerine geçti.

"Orada yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok," diye patladı.

Çekmeceden beyaz bir kutu almasını, içinden iki hap çıkarıp yutmasını izledim. Tekrar kutuya baktı, bir tane daha hap çıkardı ve şişeyi çekmeceye geri attı. O, buzdolabından bir şişe su alırken ben de fırsattan istifade ne içtiğini görmek için hapın etiketine baktım. Ağrı kesiciydi. En sonunda bana bakmak için sandalyesini çevirdi ve hızla soluk aldım.

"Berbat görünüyorsun." Yüzü solgundu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. "Hiç uyudun mu?"

"Pek sayılmaz."

Onu odasına doğru takip edip giyinme odasına girmesini, kucağında kumaş pantolon ve bir gömlekle geri dönmesini izledim.

"Ne yapıyorsun?"

"Yirmi dakika içinde toplantım var. Lütfen dışarı çık, üstümü giymem lazım."

"Bir yere gidecek durumda değilsin, Roman."

Beni görmezden gelerek yanındaki yatağın üstüne kıyafetleri koydu ve sandalyesinden kalkmaya davrandı ama doğrulmaya çalıştığı anda ağzından bir soluk kaçtı ve geri yerine devrildi. "Siktir!"

"Şey, sanırım bu, yakın gelecekte soyunmayacağın anlamına geliyor," dedim. "Hadi, seni yatağa yatıralım."

"Yatak işe yaramaz. Dizim kasıldı, bacağımı düzeltemem."

"Peki kanepeye ne dersin? Bacağının altına bir şeyler koyabiliriz ve film izleriz."

Roman bana aklımı yitirmişim gibi baktı. "Günü film izleyerek geçiremem. Yürütmem gereken bir suç imparatorluğum var."

"Evet, bugün hiçbir şeyi yürütemeyeceksin, hem gerçek anlamda hem de mecaz anlamda. Az önce üç tane ağrı kesici içtin,

yani muhtemelen sızman bir saati bulmaz, bebek gibi uyuyacaksın."

"Siktir," diye küfretti. Rusça bir şeyler homurdanıp başını iki yana salladı.

"Az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama katılıyorum." Başımı salladım. "İptal etmek için onları araman gerekiyor mu?"

"Evet. Telefonu versene."

Oturma odasına gittiğimizde Roman bir şekilde kendini kanepeye atmayı başardı. Büyük yastıklardan birini alıp bacağının altına koydum, sonra odasına gidip bir battaniyeyle geri döndükten sonra üstünü örttüm. Roman her hareketimi takip etse de yorumda bulunmadı. Birinin böyle üstüne düşmesine alışkın olduğunu sanmıyordum. Yanılıyor olabilirdim ama gizliden gizliye keyif aldığına inanıyordum. Mutfağa gidip tepside kalan kahvaltıyı kontrol ettim. Meyve dolgulu bir tür el yapımı turtaydı. Hâlâ sıcaktı, iş görürdü.

"Dün gece bir film izlemeye başladım, bana katılmak ister misin? Sadece on beş dakikasını falan izlemiştim. Sana özetlerim," diye bağırırken buzdolabından bir sürahi portakal suyu çıkardım.

"Kulağa iyi geliyor."

"Burada bir yerlerde patlamış mısır olma ihtimali var mı?" diye sordum mutfak dolabını açarken.

"Sanmam."

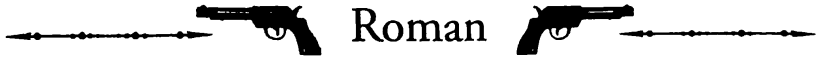
"Alt kattaki mutfakta? Patlamış mısır olmadan film izleyemeyiz."

"Hiçbir fikrim yok. Varya'yı arayıp ona sor."

Kahvaltı tepsisini taşıyıp kanepenin önündeki sehpaya yerleştirdikten sonra Roman'a döndüm. "Çok fazla yer kaplıyorsun. Başını kaldır lütfen."

"Bugün çok buyurgansın," dese de dirseklerine dayanarak doğruldu.

Az önce başını koyduğu yere oturup bacaklarımı sehpaya koydum ve baldırıma vurdum. Roman kendini yavaşça geri bırakıp başını kucağıma koydu. Bana uzattığı telefonunda Varya'nın numarası çoktan seçilmişti.

Bunu duymak için sabırsızlanıyordum.

Nina telefona, "Varya, eğer işini böldüysem üzgünüm," dedi neşeyle. "Acaba sende bir yerlerde patlamış mısır var mıdır?"

Cevabı duymadım ama Varya'nın yüzünü hayal edebiliyordum. Bu evde kimsenin patlamış mısır görmediğine oldukça emindim. Garajda patlayıcılarımız, birkaç kasa el bombamız ve bir ton mühimmatımız vardı. Fakat patlamış mısır yoktu.

"Evet, patlamış mısır... Şey, yemek için. Biz film izliyoruz da." Varya'nın cevabını dinledi. "Ne demek biz kim? Roman ve ben." Bir duraksama daha oldu ve sonra, "Evet, Varya, ciddiyim... Hayır, gerek yok... Ben... Tamam, teşekkürler."

Telefonu masaya koyup bana tepeden baktı ve yüzünde tiksinti ifadesi belirdi. "Patlamış mısır yok ama bize fıstık getirecek. Fıstıktan nefret ediyorum ama gelmek için çok hevesli."

Tabii ki öyleydi.

Daha beş dakika geçmeden kapı tıklatıldı. Varya kapıyı açıp oturma odasına geldi ama yolun yarısında durup bize baktı. Gözleri, kanepede battaniyenin altında uzanan vücudumda ve Nina'nın kucağında duran başımda gezindi, kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. Sonra yaklaşıp sehpaya bir kâse fıstık

bıraktı ve bana bir bakış attı, gözleri, Nina'nın saçlarıma gömülmüş ellerine geçiş yaptı. Parmakları tutamlardan biriyle oynuyordu.

"Ben aşağıya gelip alabilirdim," dedi Nina.

"Saçmalama çocuğum. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Öğle yemeğini buraya alabilir miyiz, yani daha sonrasında? Roman'ın yakın zamanda bu kanepeden kalkacağını sanmıyorum."

Varya bana bir bakış atıp pis pis gülümsedi. "Ah, ben kalkmayacağına eminim."

Varya gidince Nina arkasına yaslandı ve filmi başlattı. O âna kadar olanlarla ilgili bana özet geçti ama ne söylediğine pek dikkat etmedim. Onun yerine gözlerimi yumup saçlarımın arasından geçirdiği elinin keyfini çıkardım. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladı, muhtemelen kalkıp odama geri dönmeli ya da en azından kalkıp oturmalıydım ama bunu yapmak yerine aynı pozisyonda kaldım ve Nina'nın filmdeki cinayetin nasıl olduğunu harika detaylarla anlatan sesini dinleyerek uyuyakaldım.

"Koltuk değneklerini getirmiyorum, Roman."

Kanepede oturduğum yerden Nina'ya dik dik bakarken dişlerimi sıktım. Bütün sabahı ve öğleden sonranın da büyük bir kısmını oturma odasında yayılarak geçirmiştik. Hatta yaklaşık iki saat kadar uyumayı bile başarmıştım ve dizim çok daha iyiydi.

"Nina!"

"Roman."

"Bana lanet olası değnekleri getir. Lütfen."

"Bugün sana değnek yok," dedi ve sandalyeyi bana doğru itti.

"Sınırlarını aşıyorsun," dedim.

"Dava aç."

Küfredip sandalyeye geçtim ve tekerlekleri çevirip yatak odama gittim. Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra dizüstü bilgisayarımı aldım ve oturma odasına geri döndüm. İtiraf etmekten nefret etsem de dizimde hâlâ delici bir acı vardı. O kadar kötü değildi ama otururken daha kolaydı ve zaten her halükarda sandalyede oturacağım için biraz iş yapmaya karar verdim.

"Ben ofise gidiyorum," diyerek başımla kapıyı gösterdim. "Hadi gidelim, sana evi gezdireyim."

Doğu koridorunda peşimden geldi ve geçerken kapıları gösterdim. "İkinci ofis, bunu kullanmıyorum. İki misafir yatak odası, kilitli. Spor salonu. Her sabah orada çalışıyorum ve haftada üç gün fizyoterapistim geliyor."

"Neden misafir odalarını kilitli tutuyorsun? İnsanlar kalmaya gelince ne yapıyorsun?"

"İnsanları evimde kalmaları için davet etmem. Güvenlik riski oluşturur."

Merdivenin başına gelince durduk, batı kanadına açılan koridoru işaret ettim. "Adamların orada odaları var. Birisi şüphelenmeden onlara böcek yerleştirmek zor olacak."

Asansör bizi zemin kata indirdi ve evin "iş" kısmına doğru döndüm.

"Salon." Genişçe açık duran ikili kapıları gösterdim, adamlarım tarafından kullanılan geniş oturma odasına açılıyordu. "Sağ tarafta Leonid'in ofisi var."

"O ne yapıyor?"

"Leonid resmiyette finansal işlerle ilgileniyor ama aslında bütün işi Kostya ve Ivan yapıyor. Mikhail dağıtım ve başka iş-

lerle ilgileniyor. Onun evde ve depolardan birinde ofisi var, o yüzden nadiren burada olur."

"Mikhail göz bandı takan iri adam mı?"

Bir saniyeliğine durup Nina'nın kolunu tuttum ve onu kendime doğru çevirdim. "Mikhail'in başına gelenler özel, o yüzden lütfen sorup soruşturma."

"Tamam."

"Bir şey daha var. Mikhail etraftayken ona yanlışlıkla dokunmamaya çalış. O... temas konusunda pek iyi değil."

Nina'nın gözleri büyüdü ama başka bir şey sormadan sadece başını salladı.

"Güzel. Bu kapı bodruma gidiyor. Sen hiçbir şartta oraya inmeyeceksin," dedim.

"Niçin?"

Genelde insanlara orada işkence ettiğimizi ona söylemek olasılık dışıydı. "İnmeyeceksin işte."

"Orayı zaten... anlarsın ya?" Kulağını gösterdi.

"Maxim o işi çoktan halletti."

"Onun pozisyonu ne?"

"O benim sağ kolum. Dimitri onunla çalışıyor ama çoğunlukla güvenliği hallediyor."

"Peki kalanı?"

"Pavel kulüp işinden sorumlu. Anton ve Yuri diğer elemanlarla ilgileniyor. Sergei, uzun, sarışın adam, pazarlıklarla birlikte emlak ve kiralık yerler gibi meşru işlerimizle ilgileniyor. Buraya nadiren gelir ama geldiğinde ondan uzak durmaya çalış. Sorunları var."

"Herkesin sorunları var, Roman."

"Sergei'ninki gibi değil. İnan bana. Ondan uzak dur."

"Hepsi burada mı yaşıyor?"

"Dün gece tanıştığın adamların hepsinin üst katta odaları var ama sadece Leonid, Pavel, Kostya ve Ivan burada yaşıyor."

"Peki ya çalışanlar? Hizmetçiler?"

"Valentina ve Olga'nın da doğu kanadında odaları var, mutfağın olduğu yerde yani. Varya'nın da orada ufak bir dairesi var. Geri kalanı her akşam eve gidiyor."

"Varya senin kâhyan mı?"

"Eski Pakhan için kâhyalık yaptı. Görevi ben alınca ona hayatını geçirebileceği olanakları sağladım, böylece çalışmasına gerek olmayacaktı. Ayrılmak istemedi. Hâlâ istemiyor. O yüzden evi yönetmesine izin veriyorum, bu onu mutlu ediyor."

"Yani seni bırakmak istemedi demek istiyorsun."

"Evet."

Gözlerinden görüyordum, daha fazla soru sormak istiyordu ama sormadı ve ben de istekli davranmadım. Bazı şeylerin dile getirilmemesi daha iyiydi.

"Bu, Maxim'in ofisi, sonraki Dimitri'nin." Sağdaki kapıları gösterdim. "Kostya ve Ivan aynı ofisi paylaşıyor, Leonid'inkinin yanındaki kapı. Benimki koridorun sonunda. Eğer üst katta değilsem, muhtemelen buradayımdır. Sana daha sonra Maxim ve Dimitri'nin numarasını vereceğim, ne olur ne olmaz."

"Mutfağı görebilir miyiz?"

"Eğer ısrar ediyorsan."

"İsteksiz gibisin. Mutfakta bir sorun mu var?"

Lanet mutfakta çok fazla sorun vardı. "Görürsün."

Nina

Tam açık mutfak kapılarının önündeydik ki büyük ve metalik bir şey tangırtıyla yere düştü. Sessizliğin hüküm sürdüğü bir andan sonra, gırtlaktan gelen öyle yüksek sesli bir bağırış koptu ki irkildim. İçeri girip etrafa baktığımda bir tımarhaneye adım atmışım gibi hissettim.

Altmışlı yaşlarda, kocaman sakallı bir adamın üstünde beyaz bir aşçı önlüğü ve başında da bandana vardı, ellerini kalçalarına dayamıştı ve Rusça küfür olduğunu varsaydığım bir şeyler bağırıyordu. Pek uzun değildi ama bir kamyon gibi genişti. Ayaklarının dibindeki yere devrilmiş, büyük, ters dönmüş tencereden dökülen şey çorbaya benziyordu. Valentina ile Olga ve Galina olduğunu varsaydığım iki kadın mutfakta koşturdu, mutfak bezlerini aldıktan sonra yeri silmek için dizlerinin üstüne çöktüler. O sırada aşçı hâlâ büyük bir çorba yığınının ortasında duruyordu. Varya mutfağın diğer tarafında, büyük buzdolabının yanındaydı, aşçıyı gösterip Rusça bir şeyler bağırıyordu.

Mutfağın uzaktaki ucunda bulunan ufak yemek masasında Kostya ve Dimitri oturuyor, kahvelerini içerek laflıyorlardı. Arkalarındaki bağırışlardan biraz bile rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı.

Kimse bizi fark etmedi.

"Burası hep böyle mi?" diye mırıldandım.

"Çoğu zaman."

Yeri silen iki kadın tartışmaya başladı. İçlerinden biri elindeki bezi diğerine atıp lavaboya doğru yürüdü.

"Tam senin süitinin altındalar. Nasıl oldu da onları daha önce hiç duymadım?" diye sordum hayretle.

"Mutfağa ses yalıtımı yaptırdım."

"Güzel karar." Başımı sallarken önümdeki kaosa hâlâ hayretle bakıyordum. "Onları işleriyle baş başa bırakmalı mıyız?"

Roman etrafına bakındı, kalın bir kesme tahtasına uzanıp yanındaki metal tezgâha geçirdi. Ses odada yankılanıp beni yerimden sıçrattı. Herkes çenesini kapattı.

"Bu Nina," dedi Roman. "Karım."

Geniş bir şekilde gülümseyip el salladım.

Hepsi bir ağızdan, "Nina Petrova!" diyerek başlarıyla selam verdi.

"Ah, bana sadece Nina diyebilirsiniz."

Roman, "Hayır, diyemezler!" diye kükredi.

"Tatlım!"

"Tartışma bitmiştir."

"Çok katısın Roman." Biraz somurttum, sonra mutfak çalışanlarına döndüm. "Öyle ama, değil mi?"

Hepsi beni yarım akıllıymışım gibi izliyordu. Harika. Roman'a döndüm. "Burada kalabilir miyim?"

"Buna emin misin?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Ben ofisimde olacağım."

"Sonra yanına uğrarım." Yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

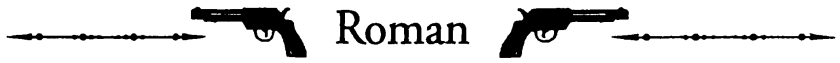
On dakika sonra köşedeki masada oturuyor, aşçı Igor'la kahvaltı hakkında konuşmaya çalışıyordum. Adam sadece Rusça biliyordu, o yüzden Varya tercümanlığımı yapıyordu. Pek iyi gitmiyordu.

"Igor, bu sabah piroşkisini beğenmediğini düşünüyor," dedi Varya. "Eğer yemeğini beğenmediğini duyarsa Pakhan'ın onu kovmasından veya daha kötüsünden korkuyor."

Ah, hadi ama. İçimden alnımı masaya vurmak geçiyordu. Onun yerine tatlı bir şekilde gülümsedim. "Turtayı sevdim. Lezizdi ve Roman'ın bunu bildiğine emin olacağım. Hatta nasıl yapıldığını öğrenmek bile isterdim. Sadece, lütfen sabahları kahvaltı için mısır gevreği de alabilir miyim?"

Varya benim için tercüme etti ve Igor'un yüzü aydınlandı. Bir şeyler söyleyerek sandalyesinden fırlayıp eliyle işaretler yap-

tı. Peşinden mutfak adasına doğru onu takip ettiğimde başımdan bir önlük geçirdi ve mutfak dolabından bazı malzemeleri çıkarmaya başladı. Neler olduğunu bana anlatması umuduyla omzumun üstünden Varya'ya bakmak için döndüm ama sadece kahkaha atıp başını iki yana salladı.

Leonid ve Kostya'yla rakamların üstünden geçmeyi bitirdikten sonra saatime baktım. Neredeyse akşamın yedisiydi; tüm öğleden sonra toplantılarla ve geride kaldığım evrak işleriyle dolup taşmıştı. Nina'nın neler yaptığını merak ettim. Uğrayacağını söylemiş ama uğramamıştı ve nedenini biliyorsam ne olayım ama bu durum aklıma pek yatmamıştı.

"Bu şeye ne kadar devam etmeyi planlıyorsun Roman?"

Masamın diğer tarafındaki sandalyede oturan Leonid'e baktım. Kostya çoktan gitmişti, yani sadece ikimiz vardık. "Ne şeyi?"

"Evliliğe. Kilise düğünü bile yapmadın. İnsanlar konuşacak."

"Hayır, konuşmayacaklar."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onları susturacağım Leonid. Babamı susturduğum gibi." Başımı yana yatırdım. "O geceyi hatırlıyor musun?"

Gerildi ve hiçbir şey söylemedi ama boynundaki damarın attığını fark ettim. Evet, o geceyi çok iyi hatırlıyordu.

"Eğer başka sorun yoksa gidebilirsin." Başımla kapıyı gösterdim.

Ayağa kalkıp ofisimden çıktı.

Leonid son birkaç aydır tuhaf davranmaya başlamıştı. Her zaman diğerleri çalışırken kendisi övgüleri toplamayı tercih

eden, tembel pisliğin teki olmuştu. Yakın zamanda Kostya'dan daha fazla sorumluluk almaya çalışıyordu, o bombayla ilgisi olmasından şüphelenmemin ana sebebi buydu. Kanıt olsun ya da olmasın, yakında onunla ilgili bir şeyler yapmam gerekecekti. Ancak şimdi, tuhaf, küçük karımın bütün öğleden sonra ne yaptığını öğrenmek için ölüyordum, o yüzden Varya'yı aradım.

"O nerede?"

Varya, "Hâlâ mutfakta," dedi, sesi keyifliydi.

"Bu kadar zamandır orada ne yapıyor?"

"Gel de kendin gör."

Uzun koridor boyunca tekerlekli sandalyemle gittim ve mutfağa girdim. Nina tezgâhın başında durup yuvarlak hamur parçalarını büyük bir tavaya yerleştirirken, Igor arkasında durmuş, onu inceliyordu. Nina'nın üzerinde önlük olsa da pembe, dantelli bluzu ve kot pantolonu unla kaplıydı. Atkuyruğu yamuktu ve sol yanağında reçele benzer bir şey vardı.

Gelip yanımda duran Varya, "Igor ona piroşki yapmayı öğretiyor," dedi. "Üçüncü hamur yığınındalar."

"Igor sadece Rusça konuşuyor. Nasıl ona bir şey öğretiyor olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona ne yapacağını söylüyor ve Nina yanlış yaptığında da bağırıyor."

Varya'ya bakmak için başımı hızla yana çevirdim. "Karıma mı bağırdı?"

"Karın ona daha çok bağırdı."

"Ne için?"

"Şey, ilkinde Igor ona ilk partiyi yaktığı için bağırdı. Nina da fırında ne kadar kalması gerektiğini söylemediği için ona bağırdı. İkisi de diğerinin ne hakkında bağırdığını bilmiyordu. Çok komikti."

Kapıda durup onları izledik.

"İkinci partiye ne oldu?" diye sordum. "Onlar da mı yandı?"

"İkincisi iyiydi. Tam oğlanlar öğle yemeğine gelmeye başladığı sırada fırından çıkardılar. Geçen herkes birer, ikişer aldı ve beş dakika geçmeden hepsi bitti." Kahkaha attı. "Ah, karın çok kızgındı."

"Niye? Hepsini kendisi mi yemek istedi?"

Varya bana döndü, gözlerinde haylaz ve memnun bir bakış vardı, kremaya yumulan bir kedi gibiydi. "Hayır, Roman. Sana hiç bırakmadıkları için kızdı."

Tam o anda Nina başını kaldırdı, bakışlarımız buluştu ve bana gülümsedi. Sanki karanlık bulutların arasından bir anda doğan güneş sıcaklığıyla bana çarpıverdi ve kendimi tüm bunların rol değil de gerçek olmasını dilerken buldum. Yaklaşırken topuklu ayakkabıları tıkırdayarak büyük alanda yankılandı.

"Piroşkini yediler," deyip ellerini beline dayadı.

Kızgınken acayip sevimliydi. Öne doğru eğilip tek kolumu beline ve diğerini de dizlerinin altına geçirdim. Onu kaldırıp kucağıma oturttum.

Çığlık atıp kollarını boynuma doladı. "Gömleğinin her yanına un bulaştırdım."

"Umurumda değil," deyip tekerlekleri kavradım. "Sıkı tutun."

Gözleri büyüdü ama boynumu tutan elleri sıkılaştı.

"Bizim için kapıyı aç Varya," diye seslendim omzumun üstünden. Sandalyenin yönünü çevirdim ve koridora çıktım.

Nina'nın bacakları sandalyenin bir yanında sallanırken sağ tekerleği çevirmek için biraz daha fazla çaba gerekiyordu ama üstesinden geldim ve koridordan geçip asansöre girdim. Yol boyunca yüzünü boynuma gömüp deli gibi kahkahalar attı ve bu acayip iyi hissettirdi.

Asansörden çıkıp da Leonid'i merdivenin başında, suratında hesapçı bir bakışla bize bakarken görünce bütün neşeli ruh halim yok oldu. Onu görmezden gelip süitimin kapısına vardım.

"Yolculuk için sağ ol." Nina kıkırdadı ve kapıyı açmak için kalktı.

"Ne zaman istersen, *malysh*." İçeri girip kapıyı arkamdan kapattı. "Gel, konuşmamız lazım."

"Bir sorun mu var?"

"Belki. Git üstünü değiştir, mutfakta bekleyeceğim."

Nina

Tertemiz duşumu almış ve temiz kıyafetler giymiş bir halde mutfağa girdiğimde, Roman'ı buzdolabını karıştırırken buldum. O da üstünü değiştirmişti, kot pantolon ve geniş sırtında iyice gerilmiş, beyaz bir tişört giymişti. Kendime engel olamayıp gözlerimi ona diktim.

Ona ağzım açık halde bakmayı bırakmayı başardığımda, "Dizin nasıl?" diye sordum. Yine koltuk değneklerine geçmişti, o yüzden daha iyi hissettiğini varsaydım.

"Normale döndü," deyip buzdolabının kapağını kapattı. "Ya da birkaç gün öncesine göre normal. Fizyoterapistimi arayıp yarın için randevu ayarlamam lazım. Bugünkü seansı iptal etmek zorunda kalmıştım."

O tarafa doğru yürüyüp yanında durdum, vücudumun onun cüssesine verdiği sersemce tepkiyi en sonunda aştığıma emindim. Kolum yanlışlıkla dirseğine değdi ve irkildim.

"Üzgünüm," diye fısıldayıp gözlerimi kapattım, kendime kızdım. Bundan nefret ediyordum.

Roman'ın kolunun belime dolandığını hissettim ve bir saniye sonra kendimi tezgâhım üstünde otururken buldum.

"Sürekli bunu yapmak zorunda değilsin," diyerek iç geçirdim.

"Bana koymuyor."

"Saçmalık. Bacağını acıttı mı?"

"Sana bunu söylediğim için üzgünüm ama biraz ufak tefeksin Nina. Bacağım son derece iyi."

"Seninle kıyaslanınca herkes ufak tefek Roman." Gözlerimi devirip omzuna vurdum. "Fizik tedavinin yardımı oluyor mu?"

"Evet ama yavaş. Koltuk değnekleriyle yürümek iki ayımı aldı. Belirgin bir acı hissetmeden kullanmam bir ayımı daha aldı. Warren birkaç hafta içinde bastonu deneyeceğimizi söylüyor, nasıl gideceğini göreceğiz." Oturduğum tezgâhın yanına geçip bir bardak ve portakal suyu sürahisini aldı.

"Peki ondan sonra?"

Hemen cevap vermedi, portakal suyunu doldurmaya odaklanıyor gibiydi.

"Dizim fena dağıldı. Muhtemelen yapabileceğimin en iyisi baston olacak."

Gözlerime bakmaktan kaçınmasına bakılırsa bu sonuçtan hoşlanmadığını tahmin edebiliyordum.

"Bastonla seksi olacaksın Roman. Çok aristokratik görünür."

Gözleri hızla benimkilere çevrildi ve dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Şimdi seksi değil miyim?"

Ah, ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, demek istedim. Onun yerine güldüm. "İltifat almaya mı çalışıyorsun Pakhan? Tanrım, nasıl da kendini beğenmişsin." Onu şakayla dürttüm ve birlikte güldük. Kahkahalar azaldığında konuyu değiştirdim. "Konuşmak istediğin bir şey olduğunu söyledin."

"Evet. İlk olarak Leonid'in odasına cihaz yerleştirmeni istiyorum. Ofisine de ama odası öncelikli."

"Tamam. Beni odasına sokma işini nasıl yapacağız? O çalışırken gizlice girebilirim."

"Etrafta hep hizmetçi veya adamlardan biri oluyor." Roman ağırlığını kötü durumdaki bacağından uzaklaştırdı ve kalçasını tezgâha dayadı. "Düşünmem gerekecek."

"Peki ya batırırsam?"

"Batırmayacaksın." Yüzüme dokunacakmış gibi elini bana doğru uzattı ama sonra yeniden değerlendirdi ve arkasını döndü. "Ailene evlendiğimizi haber verdin mi?"

İrkildim. "Henüz vermedim. Mecbur muyum?"

"Evet."

"Kahretsin. Annem beni öldürecek. Eğer benimle evlenecek kadar çılgın birini bulursam kocaman bir tören düzenlemek istediğini söyler dururdu. Belki de ona sadece mesaj atarım."

Roman'ın çenesindeki bir kas seğirdi ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar bana doğru eğildi. "Evlendiğimizi annene mesajla haber veremezsin, Nina. Onu arayıp babanla ikisini yemeğe çağıracaksın."

"Buraya mı?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Onlardan buraya gelmelerini isteyemem. Annem silahlı adamları görünce mafyaya gelin geldiğimi düşünür!"

Roman'ın kaşları neredeyse saçlarına çarpacaktı. "Ve annen gayet haklı olur."

"Evet ama o ufak detayı dahil etmesek? Burnumdaki piercing'i görünce kafayı yemişti. Annem çok tutucudur; havlularını bile ütüler. Bir mafya lideriyle evlendiğime nasıl tepki vereceğine emin değilim."

Roman kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Onları bir restorana götüreceğiz."

Nina'nın annesine hayran kalmadım.

Tam da beklendiği gibi, Nina ona, hiç tanışmadıkları bir adamla aniden evlendiğini söyleyince kadın şoka girdi. Ancak yemek boyunca benden tarafa attığı bakışlara dayanarak söyleyebilirim ki kızının bir yabancıyla evlenmiş olmasından ziyade, benim tekerlekli sandalyede olmam onu daha çok endişelendirmiş gibiydi.

Kadın aldığı pasta lokmalarının arasında rahat bir tavırla, "Hamile misin Nina?" diye sordu.

Yanımda oturan Nina içtiği şarapta boğulacaktı.

"Tanrı aşkına anne," dedi kendini toplamayı başarınca. "Tabii ki değilim. Bir hafta önce tanıştık."

"Ama üstünde çalışıyoruz," diyerek ortaya bir laf attım ve Nina'nın elini tuttum. "Değil mi aşkım?"

Nina kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra gülümsedi ve beni öpmek için eğildi. "Kesinlikle çalışıyoruz."

Nina'nın babası masanın diğer tarafında oturuyor, nadiren konuşuyordu. Tüm bu süre boyunca bakışlarımdan kaçınmıştı. Bana baktığındaysa gözlerini çabucak kaçırıyor ve titreyen ellerini masanın altına saklıyordu. Samuel Grey'den hoşlanmıyordum ve paramı çalmış olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Benim kim olduğumu çok iyi biliyordu ve yine de kendi kıçını kurtarmak için kızının benimle evlenmesine izin vermişti. Ne zavallı bir insan müsveddesiydi.

Masanın üstündeki telefonum çaldı, ekranda Pavel'in adı vardı. Akşamın altısıydı, kulüpler henüz açılmamıştı, yani kulüp işi olamazdı. Cevap verdim.

"Pakhan. Bir sorunumuz var."

Tabii vardır. "Dinliyorum."

"Ukraynalılar burada. Shevchenko şartları yeniden değerlendirmek istiyor."

"Ona Sergei ile temasa geçmesini söyle. O konudan Sergei sorumlu."

"Bugün görüştüler zaten ve Shevchenko onunla bir daha asla pazarlık yapma niyetinde olmadığını söylüyor." Hattın diğer ucunda sessiz bir duraksama oldu, ardından, "Sergei adamın elini kesmeye yeltenmiş," dedi.

"Harika." Burun kemerimi sıkıp iç geçirdim. "Sen neredesin? Ural'da mı?"

"Evet."

"Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Telefonu cebime sokup Nina'ya döndüm. "Gitmem lazım. Dimitri burada kalıp işin bitince seni eve götürecek."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Başımı sallayıp onu öptüm, sonra annesinin bizi izleyişini görünce ekledim, "Seksi bir şeyler giyip beni bekle. İşim uzun sürmez."

Nina

Roman'ın tekerlekleri iterek Dimitri'nin beklediği çıkışa doğru gidişini gözlerimle takip ettim. Sessizce konuştular ve Roman gitti. Bir şey mi olmuştu? Mesele ciddi gibiydi.

"Doğru şeyi yaptığına emin misin Nina?" diye sordu annem.

Ona bakmak için döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece iki gün içinde bu adamla evlenerek." Bana bıkkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Yani şaşırmamalıyım, sen hep aklına eseni yapmışsındır ama yine de şaşırdım."

Gözlerimi devirdim. "Bu adamın bir adı var. Birbirimize deli oluyoruz. Niye bekleyelim?"

"Ona neden âşık olduğunu anlıyorum. Yaşı daha büyük, zengin, sofistike. Son derece yakışıklı."

"İşte sana cevap." Gülümseyip sandalyeme yaslandım. "En sonunda rüyan gerçekleşti. Sevinirsin diye düşünmüştüm."

"Tekerlekli sandalyede, Nina."

"Zara!" Babam masanın diğer tarafından bağırırcasına fısıldadı ve kapının yanında duran Dimitri'ye bir bakış attı. "Kapa çeneni."

"Lafı ağzıma tıkma Samuel. Çocuğum için en iyisini isterim ve endişe etmeye hakkım var."

"Endişelerini kendine sakla anne," diye patladım.

Masada öne doğru eğildi. "Ona ne olmuş? Trafik kazası mı?"

"Evet." Peçetemi masanın üstüne fırlattım. "Birkaç ay önce bacağından ciddi bir yaralanma yaşamış. Bu, merakını tatmin eder mi?"

Dişlerini sıkıp kısılmış gözlerle beni izledi. "Yürüyebilir mi?"

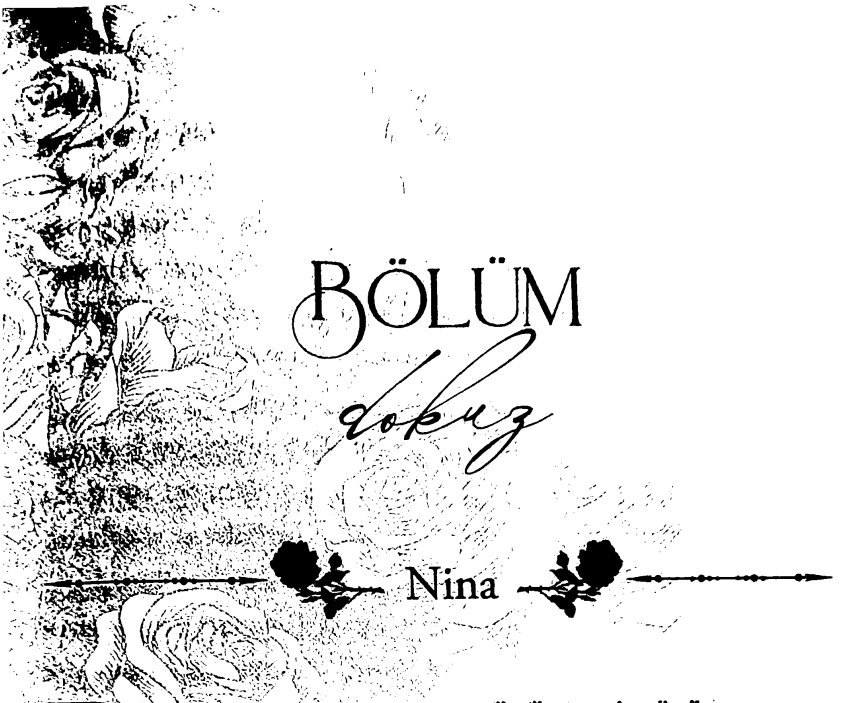
Gözlerimi anneme diktim. "Sana az önce söyledim. Onunla, onu sevdiğim için evlendim. Bunun niçin bir önemi olsun ki?" Bu kelimelerin ağzımdan böyle hızlı ve kolayca çıkmasını endişe verici buldum.

"Neden?" Bana doğru gözlerini genişçe açtı ve babama döndü. "Niçin bir şey söylemiyorsun? Sen bunu biliyor muydun Samuel?"

"Tanrı aşkına Zara, sadece kapa çeneni!"

Annem babamı tamamen görmezden geldi. "Bu bir tür isyan mı Nina? Geçirdiğin şu dönemlerden biri daha mı?"

Buraya kadardı. Yeterince dayanmıştım. Masadan telefonumu alıp ayağa kalktım ve annemle babamı masada bırakıp çıkışa yöneldim.

BÖLÜM dokuz

Nina

BAŞIMI YANA YATIRDIM VE ÖNÜMDEKİ BÜYÜK KANVASI inceledim. Paletimi alıp açık griye biraz daha siyah karıştırmak için fırçamı kullandım ve sonra daha keskin gölgeler eklemeye başladım.

Dört parça bitmişti ve galeriye gönderilmeyi bekliyordu. Hayatım böylesine sert bir dönüş yaşamadan önce gönderdiğim altı parçayla birlikte on tane olmuştu. Serginin teslim tarihine yetiştirmek için önümüzdeki haftanın sonuna kadar bitirmem gereken beş parça daha vardı. Ancak beklemeleri gerekecekti çünkü koca adam üzerinde çalışmaya karar vermiştim. Genelde bütün standart parçaları başta bitirir ve ana parça üstünde de en son çalışırdım. Bu defa öyle değildi. Görünüşe göre Roman kafamı allak bullak etmekle kalmamış, yaratıcı sürecimi de karıştırmıştı.

Son iki haftadır onu pek fazla görmüyordum. Genelde sadece gündüzleri görüyordum, ofisine gidip mafya suç liderleri her ne yapıyorsa onu yapmak için aşağı inmeden hemen öncesinde ve akşam yemeği yemek için döndüğü zamanlarda. Günde en

az iki defa ofisine uğradığıma emin oluyordum, hep de en uygun olmayan zamanlarda gidiyordum. Sıklıkla yanında başka birisi oluyordu. Oraya gidip dönerken evin içinde dolanıp saksıların ve tabloların yerini değiştiriyor veya ona benzer sersemce şeyler yapıyordum. Bunların dışında genelde vaktimin çoğunu süitte geçiriyordum, bu da bana resim yapmam için çokça zaman veriyordu.

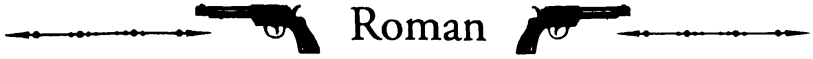
Dün Maxim hızlıca yeni başlayanlar için böcek yerleştirme dersi vermek için uğramıştı. Kabloları içereceğini ve yanımda tornavida götürmem gerekeceğini, havalandırmaların vidalarını söküp içeri minik mikrofonlar yerleştirmeyi falan bekliyordum. Bunların yerine bana kablosuz telefon şarj cihazlarına benzeyen birkaç tane siyah, plastik şey verdi. Yapmam gereken tek şey bir odaya girmek ve göze çarpmayacak bir prize takmaktı. Korkutucuydu. Maxim gider gitmez bütün süiti iki defa gezip her girintiyi kontrol ettim.

Bugün yanından geçtiğim her deliği kontrol etme dürtüsüyle hâlâ savaşıyordum.

Fırçamı indirip birkaç adım geriledim ve koca bebeğimi yüzümde kocaman bir sırıtışla izledim. Evet, mükemmeldi. Roman içeri girerse diye dikkatli bir şekilde tabloyu önü duvara, arkası kapıya dönük olacak şekilde çevirdim. Odama asla girmezdi ama yine de fazladan dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. Sergiden önce koca adamı görmesini istemiyordum, o yüzden diğer parçalarımı yaptığım büyük kitaplığın yanında çalışmak yerine kendi odamda çalışmaya karar vermiştim bu sefer.

Komodinin üstündeki saati kontrol ettim, sonra aynadan yansımama baktım. Dirseklerime kadar siyah ve kırmızı boyayla kaplıydım, gömleğimin her tarafından gri ve kırmızı benekler vardı. Birazı da yüzüme gelmişti. Siparişim kısa süre sonra bu-

rada olacaktı, muhtemelen aşağı inip onları beklemeden önce üzerimi değiştirip elimi yüzümü yıkamalıydım.

Son sevkiyatla ilgili rapor veren Mikhail'le telefondaydım ki kapı tıklatıldı ve Dimitri ofise girdi.

Mikhail'e, "Seni arayacağım," deyip konuşmayı sonlandırdım.

"Nina Petrova için bazı şeyler geldi," derken imalı bir şekilde bana baktı.

"Yani? Adamlardan birkaçına eşyaları doğu kanadına taşımalarını söyle."

"Lambalarla ne yapmalıyız?"

"Ne lambası?" diye sordum ve sonra hatırladım.

Kahretsin. Dirseklerimi masaya dayayıp ellerimin ayalarını gözlerime bastırdım. "Büyük? Siyah ve altın sarısı?"

"Evet."

"Kaç tane?"

"On dört," dedi.

"On dört lamba..." İçimi çektim. "Şimdilik kütüphaneye koy."

"Pekâlâ. Peki hayvanı ne yapalım?" diye sorduğunda başımı hızla kaldırdım.

"Ne... hayvanı?"

"Ufak. Siyah. Taşıma kabının içinde, o yüzden ne olduğuna pek emin değilim. Köpeğe benziyor ama sesi bir garip."

Telefonu alıp Nina'yı aradım. "Cidden internetten hayvan siparişi mi verdin?"

"Pardon?"

"Dimitri süs eşyalarınla birlikte bir köpek geldiğini söylüyor."

"Ah, o Brando. Hemen aşağı geliyorum."

Elimdeki telefona gözlerimi dikip baktım. Brando. Bu kadını öldürecektim.

Dış kapıda tekerlekli sandalyemi basamakların başına kadar getirdim ve araç yolunun yarısını kaplayan farklı boyutlardaki bir yığın kutuya baktım. Yan tarafta on dört şeffaf, dikdörtgen kutu sırayla dizilmişti, her birinin etrafına geniş, altın rengi bir kurdele bağlanmıştı. Hepsinin içinde aynı lambadan vardı, bu zamana kadar gözümün gördüğü en çirkin şeylerdi.

Nina koşarak evden dışarı çıktı, basamaklardan aşağı fırladı ve kutulardan birinin üstüne yerleştirilmiş köpek taşıma kabında durdu. Taşıma kabını açıp ufak bir kedi boyutundaki sıska bir köpeği çıkardı ve ona mırıldanmaya başladı.

"O şey ne?" diye sordu Dimitri.

"Bir Chihuahua."

Nina'nın birkaç kutuyu karıştırırken köpeği sol koluyla tutuşunu izledik. Kutuların birinden bir tasma kayışı çıkarıp tasmaya taktı ve köpeği yere bıraktı. Hayvan, Nina'nın bacaklarının etrafında koşup tuhaf, hamster gibi sesler çıkararak havlamaya başladı.

"Varya'yı köpekten haberdar et. Çok... heyecanlanacak. Birini yolla da köpek maması alsın," dedim ve ofisime gitmek için arkamı döndüm.

Nina

Etrafa aşina olsun diye Brando'yu evde ve bahçede bir saat boyunca gezdirdim. Yeni insanlar yüzünden biraz tedirgindi

ama en sonunda odamın köşesindeki yatağına yerleşip uykuya daldı.

Mutfaktan geçerken kâseden bir elma alıp kütüphanedeki çalışma köşeme yöneldim. Hâlâ birkaç saatlik doğal ışık vardı ve sergimin kalan beş parçası üstünde çalışırken kullanmayı planlıyordum. Herhalde menajerimi arayıp biten tabloları aldırması için bir kurye göndermesini söylemeliydim. Mark sergiden birkaç gün önce mümkün olduğu kadar çok tablonun elinde olmasını seviyordu, böylece fotoğrafçıyı ayarlayıp katalog çekimlerini organize edebiliyordu.

Kotumun arka cebinden telefonumu çıkardım ve biten parçaları büyük pencerenin önünde yeniden düzenlerken Mark'ı aradım.

Telefonu açtığında, "Selam aşkım," diyerek şakıdım.

"Bu ses tonunu biliyorum," diye inledi. "Yine programının gerisindesin."

"Tabii ki değilim. Sana bunu asla yapmazdım."

"Lanet olsun Nina. Ne kadar geridesin?"

"Birkaç gün. Fakat koca adam bitti. Beş tane kaldı. Diğerlerini alması için birini gönderebilir misin? Adresi yollayacağım."

"Taşındın mı?"

"Evet. Uzun hikâye."

"Vaktinde bitirebilecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım bebeğim."

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Bir homurtu ve iç geçiriş sesi geldi. "Koca adamın bir fotoğrafını yolla."

"Sana fotoğraf yollamayacağım, bekleyip şahsen görmen gerekecek Mark. Hoşça kal." Telefonu cebime geri koyup siyah kanvaslardan birine uzandım.

"Lanet olası Mark da kim oluyor?"

Sıçrayıp arkamı döndüğümde Roman'ı bana dik dik bakarken buldum.

"Neden ona bebeğim diyorsun?" diye sordu. "Ayrıca ona ne türden fotoğraflar yolluyorsun?"

Ona bakarak kirpiklerimi kırpıştırdım ve elmamdan bir ısırık aldım. "Pezevengim. Bütün kızlar ona bebeğim diyoruz. Ona memelerimin fotoğrafını yolluyorum."

Bana gözlerini kısarak baksa da hiçbir şey söylemedi.

"Ah, Tanrı aşkına Roman. Mark benim menajerim ve sergimi yapacağım galerinin sahibi. Tablolarımın fotoğraflarını istedi."

"Niçin ona bebeğim diyorsun?"

"Herkes ona öyle der. Kocası da dahil."

Roman'ın duruşu gözle görülür şekilde rahatladı ve gözleri o yırtıcı ışıltısını kaybetti. Kıskanıyor muydu?

"Tablolarını görebilir miyim?" diye sordu.

Yani tuhaf davranışını görmezden geleceğiz gibi görünüyordu. İşime gelirdi çünkü kıskanmasının hoşuma gittiği gerçeği üstünde düşünmek istemiyordum.

"Evet," diye cevap verdim. "Dokunma yeter, daha kurumadılar."

Roman kanvaslara yaklaştı ve her birini birkaç saniye değerlendirdikten sonra en yeni olanın önünde durdu. "Bu... Igor mu?" Koltuk değneğinin ucuyla tabloyu gösterdi.

"Evet."

"Neden başının yerinde bir megafon var? Kolunun altındaki şey... ölü tavuk mu?"

"Son derece iyi bir gözlemcisin Pakhan."

Bana omzunun üstünden bakıp pis pis gülümsedi. "Peki benim tablom? Otoportre sözü verdin."

"Çıplak. Hatırlıyorum. Beklemesi gerekecek; kalan sergi parçalarını bitirmem gerekiyor. Ya da otoportremi onlardan

biri olarak yapabilirim, eleştirmenlerin bayılacağına eminim." Omzumu silktim. "Üstüne artı on sekiz etiketi yapıştırmamız gerekebilir–"

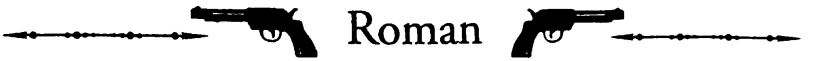
"Hayır."

"O zaman beklemen gerekecek."

"Beklerim." Arkasını dönüp bana baktı. "Aç mısın?"

Konuyu değiştirmesi beni hazırlıksız yakaladı. "Birazcık."

"Hadi öğle yemeğini dışarıda yiyelim."

Nina'yı şehir merkezindeki lüks bir restorana götürdüm ve orada neredeyse iki saat geçirdik. Sergisi için planladığı şeyi tarif etti ve ben de konuşmasına izin verip onu izledim – gülümseyen gözlerini, heyecanlandığında önünde ellerini sallayışını ya da galeriyi paylaşan iş arkadaşları hakkında dedikodu yaptığında kısık sesle fısıldayıp öne doğru eğilişini. Kimsenin onu duyamayacağının farkında olmalıydı. Mekânın yarısı doluydu ve bize yakın masaların hiçbirinde oturan yoktu. Yine de ufak eliyle ağzını kapatıp diğer ressamlardan birini galeri kapısının arkasında finans bölümünden bir adamla bastığını anlattı.

Hayatımda çok fazla kadın olmuştu ama Nina önümdeyken hepsi öylece yok olup gidiverdi. Şov harici doğru düzgün öpüşmemiştik bile ama kimseye bu şekilde çekildiğimi hiç hatırlamıyordum. Beni adeta büyülemişti.

"Köpek nereden çıktı?"

"Teyzemden ödünç aldım." Sırıtıp şarabından bir yudum aldı.

"Köpek mi ödünç aldın?" Gözlerimi ona diktim.

"Teknik olarak, birkaç haftalığına ona göz kulak olmayı teklif ettim. Görevini yerine yetirmesi için ona yeterince zaman kazandıracaktır."

"Ve o görev ne?"

"Şey, köpeklerin nasıl evde koşturup odalara girdiğini ve saklandığını biliyorsundur? Brando onu yapmaya bayılıyor, yani önümüzdeki birkaç gün evde onun peşinden epeyce koşacağım anlamına geliyor. Nereye saklanacağını kim bilir?" Bana sırıttı. "Belki bir ara Leonid'in odasına bile girebilir."

Kahkaha atıp başımı iki yana salladım. "Tehlikeli bir kadınsın *malysh*."

"O ne demek?"

"*Malysh* mi? Bir tür hitap şekli. Küçüğüm demek."

Başını yana eğdi, ufak bir gülümsemeyle dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Şey, daha önceden de dediğim gibi, seninle kıyaslandığında çoğu insan küçük kalıyor Roman."

Garson bardaklarımızı doldurmaya geldi. Nina bardağını eline alınca alyansının fazla gevşek olduğunu fark ettim, o yüzden uzanıp elini tuttum ve yüzüğü inceledim. "Bunun ölçüsünü yeniden ayarlatmalıyız."

"Zahmet etme. Nişan yüzüğü onu yerinde tutuyor. Bu arada, çok dayanıklı. Geçen gün elime biraz boya döktüm ve fırçalamam gerekti. Çizilmedi bile."

"Elması çizmek epey zordur."

Nina bana gözlerini dikip baktı, gözkapaklarını kırpıştırdı, sonra da yüzüğe sanki onu ısıracak bir şeymiş gibi baktı. "Bu şey gerçek mi?"

"Tabii ki gerçek."

"Siktir!" Elini dümdüz tuttu ve iki karatlık prenses kesim elmasa inanamıyormuş gibi baktı. Ağzını açıp tek kelime et-

meden kapattı. Sonra diğer eliyle yüzüğü korumacı bir şekilde kapatıp bana doğru eğildi. "Cam olanla değiştirebilir miyim?"

"Hayır."

"Lütfen."

"Cam yüzük takmayacaksın. Tartışma bitmiştir."

Burnunu kırıştırıp, şeytan boynuzlarıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ama yanlış duymuş olmalıydım çünkü söylediği şey hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Hadi eve gidelim," deyip isteksizce elini bıraktım. "Film izleyebiliriz."

"Yapacak işlerin yok mu?"

"Bugünlük işim bitti. Senin?"

"Pezevengim beni öldürecek. Zaten programın gerisindeyim ama film izlemek kulağa güzel geliyor."

Nina

Eve geri döndükten sonra hızlıca duş aldım, üzerime tayt ve büyük bir tişört giyip patlamış mısır hazırlamak için mutfağa gittim. Belli ki Roman portakal suyunu çok seviyor, litrelerce içiyordu, o yüzden onun için birkaç tane portakal sıktım ve oturma odasına geçtim.

Roman çoktan oraya gelmiş, kollarını kanepenin arkasına atarak oturuyordu, sağ bacağını önüne doğru uzatıp topuğunu sehpaya koymuştu.

"Rahat kıyafetlerin içinde tuhaf görünüyorsun." Kâseyi ve meyve suyunu sehpanın üzerine bırakıp başımla eşofman altını ve tişörtünü gösterdim.

"Ya? Ne açıdan?"

"Bilmem. Daha az pakhanvari sanırım." Omzumu silktim ve kanepede yanına oturdum. "Ne izliyoruz?"

"Umurumda değil. Kaysana."

Köşeye doğru kaydım, Roman kanepeye uzanıp başını kucağıma koydu ve gözlerini yumdu.

"Bacağın ağrıyor mu?"

"Evet," dedi ama cevabı hafiften gecikmeli gelmişti.

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama ağzının kenarları hafiften kıvrıldı.

"Ah evet, yalan söylüyorsun." Birazcık eğildim. "Sadece seni okşamamı istiyorsun."

Roman gözlerini açtı ve yukarı uzanıp atkuyruğumdan kaçan bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Evet," dedikten sonra yeniden gözlerini kapattı.

Derin bir nefes alıp hızla atan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım, sonra parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Kapalı televizyonun önünde Roman dizlerimde yattı ve ben de onu okşadım, Roman'ın odasından gelen telefon sesi sessizliği bölene kadar o şekilde kaldık.

"Siktir," diye inleyerek kalkıp oturdu.

"Ben alırım." Ayağa kalkıp koştur koştur odasına gittim.

Geri döndüğümde Roman yüzünde tuhaf bir yoğunlukla bana bakıyordu ama son zamanlarda bana attığı garip bakışlardan bir başkası diye düşünerek takılmadım ve telefonu uzattım. Telefona uzandı ama telefonu almak yerine kolumu kavradı ve beni kendine doğru çekti. Telefon hâlâ çalıyordu ama Roman kolumu bırakmayarak beni bacaklarının arasında çekti. Diğer elini uzatıp yüzümün yanına dayadı, başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Roman," dedim minicik bir sesle, "Ne yapıyorsun?"

"Telefonu açıyorum."

"Çalmayı bıraktı."

"Biliyorum." Elini kolumdan aşağı kaydırıp telefonu parmaklarımın arasından aldı.

"Roman?"

"Evet, *malysh*?" Telefonu kenara attı ve telefon cilalı yerde kaya kaya kitaplığa kadar gitti.

Nefes alıp verişim hızlanırken kollarımı kaldırıp boynuna doladım, sonra dudaklarımızın arasında milimetreler kalana dek ona doğru eğildim. Gözlerini benimkilerden ayırmadı, bana bakış şekli içime garip şeyler yapıyordu.

Dudaklarına doğru, "Beni öpmeye mi çalışıyorsun Roman?" diye fısıldadım.

"Olabilir," dedi.

"Bizi görecek kimse yok."

"Kesinlikle," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere değdirdi.

Başta tadımı çıkarırcasına yavaş gitti ama sonra kolunu sırtıma doladı ve arkasındaki yastıklara doğru yatarken beni de beraberinde götürdü. Bu adamın öpüş şekli yasaklanmalı ve akıl sağlığına zararlı olarak görülmeliydi. Bir fırtınayla ayaklarım yerden kesiliyormuş gibi hissettiriyor, hem bedenim hem zihnim birbirine giriyordu. Aşağı uzanıp tişörtünü avuçladım ve yukarı doğru çekmeye başladım. Roman öpüşmeye ara verip tişörtünü çıkarırken ben de kendi tişörtümü yere attım. O eşofman altını çıkarırken ben de sutyenimin kopçalarını açıp taytımdan ve külotumdan kurtuldum, sonra tekrar kucağına çıktım. Elini enseme çıkarıp ağzını yine benimkine yapıştırdı.

Ona dokunmadan duramadım. Göğsüne, yüzüne, artık tamamen kalkmış aletine. Roman elini vücutlarımızın arasından kaydırdı, parmaklarını klitorisimde hissettim.

"Çok ıslaksın," diye fısıldadı kulağıma ve bir parmağını içime soktu.

Tam oracıkta eline boşalacaktım ve hüsranla hırlamama neden olacak şekilde parmağını çıkarmamış olsaydı muhtemelen boşalırdım da. Olay parmağı da değildi. Oydu. Roman Petrov, kıyametim olacak adam. Buna ister önsezi, isterseniz de içgüdü deyin, umurumda değildi. Beni mahvedeceğini biliyordum çünkü Roman'ın sadece tek bakışı beni, ondan önceki diğer adamların aletleriyle yapamadıkları kadar güçlü şekilde tahrik ediyordu.

"Eğer tam şu anda içime girmezsen," saçını avuçlayıp sıktım, "seni öldüreceğim, Roman."

Ellerini yavaşça göğsümden ve göğüs kafesimden aşağı indirip belime ulaştı. Beni kaldırıp aletinin üstünde hizaladı, o şeytani gözleri bir an için bile benimkilerden ayrılmıyordu.

"İsteğin benim için emirdir Nina," deyip içime daldı.

İnlerken onun da aynı anda inlediğini duydum. Çok iriydi ama yüce Tanrı aşkına, çok iyi hissettiriyordu. Roman içime girip çıktığı sırada etrafında kasılırken tırnaklarımı onun omuzlarına sapladım. Bu delilikti ve bizi kimin duyduğunu umursamadan çığlık attım. Roman adımı inleyerek söyledi ve bir saniye sonra içime boşaldı. Mükemmeldi.

Roman'ın eli ensemden kıçıma kadar okşayarak desenler çizdi, sonra yeniden yukarı çıktı. Neredeyse beş dakika boyunca göğsüne yığılmış halde uzandım ama kendimi kıpırdatamıyordum.

"Nina? Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyerek iç geçirdim. "Ama hareket etmeyeceğim. Burada olmak hoşuma gidiyor."

"Orada olman benim de hoşuma gidiyor, *malysh*."

Başımın üzerindeki bir yerden gelen hızlı tıkırtı sesleriyle uyandım. Birazcık gerinip gözlerimi açtığımda kendimi başımın altında bir yastık ve beni boynumdan ayaklarıma kadar örten bir battaniyeyle kanepede yatarken buldum. Işıklar kapalıydı ve önümdeki televizyon açıktı, haber kanalını gösteriyor olsa da sesi kısıktı. Tıkırtı sesleri durdu ve hemen ardından saçlarımın arasından geçen parmakları hissettim. Başımı kaldırınca Roman'ın kanepede başımın yanında oturduğunu gördüm. Saçı ıslaktı ve kucağında bilgisayarı vardı.

"Üstümde uykuya daldın."

"Saat kaç?"

"Yedi buçuk. Varya'ya akşam yemeğimizi sen uyanınca burada yiyeceğimizi söyledim."

"İyi fikir." Ayağa kalkıp battaniyeyi etrafıma doladım. "Hızlıca bir duş alacağım."

"Tamam. Mutfağa yemeği göndermelerini söyleyeceğim," dedi ve yazma işine geri döndü.

Olanlar yüzünden tuhaf hissederek döndüm ve yatak odama yöneldim. Seks yapmıştık. Bu bizi hangi noktaya getiriyordu? Artık sadece iş anlaşması değildi, değil mi? Seks yaptığımız gerçeğini görmezden gelip hiç olmamış gibi mi davranmalıydık? Dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğime emin değildim çünkü istemiyordum. Bundan bahsetmemiz gerekecekti. Sorunlarını halının altına süpürme yaklaşımını benimsemiş olsam da bu defa yeterince geniş bir halı olduğunu sanmıyordum.

Duş aldıktan sonra bu yeni durumu Roman'la tartışma niyetiyle oturma odasına geri döndüm ancak onu tekerlekli sandalyesinde buldum, üzerini giymişti ve saatini takıyordu.

"Neler oluyor?"

"İşim çıktı. Beni bekleme," dedi ve ben karşı çıkamadan gitti.

Kapıya doğru gözlerimi dikip baktım, sonra odanın diğer tarafında, araç yoluna bakan büyük pencereye doğru yürüdüm. Evin önüne park edilmiş üç araba, yanlarında da bekleyen dört koruma vardı. Birkaç dakika sonra Roman, Maxim ve Kostya evden çıkıp arabalara bindi, peşlerinden birkaç tane koruma daha çıktı. Ardından arabalar gitti.

Bir süre sonra Valentina akşam yemeğini getirdi ama Roman'ın kısa süre sonra döneceğini umarak yemek masasına bıraktırdım. Gelmedi, o yüzden saat ona doğru birkaç parça soğumuş ızgara balık ve biraz da salata yedim. Kalanları buzdolabına kaldırıp biraz televizyon izledim. Her on beş dakikada bir kalkıp arabalar döndü mü diye pencereden dışarı baktım. Gece yarısına doğru geceyi bitirmeye karar verdim.

Bağrışmalar ve arabaların kapılarının çarpma sesi beni uykumdan uyandırdı. Yataktan fırlayıp süitin büyük penceresine doğru koşturdum. Arabalardan ikisi dönmüştü. Kapıların çoğu açıktı ve kalan birkaç adam da içeri giriyordu. Adamlardan ikisi, üçüncü kişiyi aralarında destekliyor, merdivenlerden yukarı resmen sürüklüyorlardı.

Siktir. Geri odama koşup pijamamın üstüne bir kapüşonluyla eşofman altı geçirdim ve büyük merdivenden aşağı fırladım.

Koridorda kimse yoktu. Köşeyi dönünce beyaz mermer zemine sıçrayan kanı fark ettim, mutfağa giden sağdaki koridora doğru bir yol oluşturuyordu. Koridor boyunca kırmızı noktaları takip ettim ve mutfağın kapılarını geniş bir şekilde açılmış halde buldum. İçeriden aceleci sesler ve bir kargaşa taşıyordu.

Varya'nın Kostya'nın üzerine doğru eğilen görüntüsünü görünce kanım buz kesti. Mutfağın ortasındaki büyük ada tezgâhın üzerine sırtüstü yatırılmıştı, Maxim adamın yan tarafına kanlı bir bezi bastırıyordu. Korumalardan biri koşarak gelip Kostya'nın başının yanına bir ecza kutusu yerleştirdi, ardından Maxim'le yer değiştirdi. Maxim lavaboya doğru gidip çılgınca bir hızla ellerini yıkadı. Hepsi Rusça bir şeyler bağrışıyordu ve söylediklerinden tek kelime anlamıyordum ama manzara kendi adına konuşuyordu. Bir şeyler ters gitmişti. Roman hangi cehennemdeydi?

İki koruma daha yanlarında doktor çantası taşıyan, kısa, bir deri bir kemik bir adamla birlikte içeri daldı. Doktor, lavaboya yöneldi ve Maxim gibi ellerini yıkamaya başladı. Steril eldivenler takıp Kostya'ya yaklaştılar. Adamın rengi atmış olsa da bilinci yerindeydi ve soluk soluğaydı. Doktor, Kostya'nın yanına bastırılan bezin altına bakıp iğneyi ve ipliği hazırladı, Maxim de kesiği temizledi.

Arkamdan ayak sesleri yaklaştı ve korumaların sonuncusu mutfağa girerken Roman onların arkasından tekerlekli sandalyesiyle geldi. Onun yara almadığını görünce ciğerlerimden rahatlamayla bir soluk çıktı ve ona doğru atıldım.

"Tanrı aşkına, Roman!" diye fısıldayarak yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Öfkeli bir öpücüktü ama yine de iyi hissettirdi. "Neler oldu?"

"Tedarikçimizle ufak bir anlaşmazlık yaşandı ve işler kontrolden çıktı."

"Kostya?"

"Yan tarafına bıçak darbesi aldı. Yaşayacak."

Doktorun, Kostya'nın yan tarafına dikiş atmayı bitirmek üzere olduğu ada tezgâha doğru dönüp baktım. Maxim, Kostya'nın koluna damar yolu açıyordu, Varya da sıvı dolu torbayı yukarıda tutuyordu.

"Ben de bir şeye yardım etmeli miyim?" diye sordum.

"Hayır, biz yukarı çıkalım. Her şey Varya ve Maxim'in kontrolü altında, doktor da geceyi burada geçirecek."

"Her zaman böyle mi? Anlaşmalar yolunda gitmeyince insanlar bıçaklanıyor veya vuruluyor mu?" Süite girer girmez soruyu sordum. Hâlâ titriyordum. "Ya da arabalar patlatılıyor mu?"

"Her zaman değil. Fakat oluyor işte."

Boğazım kurudu. Nasıl bu kadar sakin olabilirdi? Mutfağa geçip bir bardak aldım ve buzdolabından aldığım soğuk suyla doldurdum. "Bu kahrolası lanet bir durum, Roman." Başımı iki yana sallayıp suyu yudumladım, daha güçlü bir şeyler içmeyi diliyordum. "Dünyan cidden boku yemiş."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, Nina," dedi.

Evet, sanırım bu da olaylara bir tür bakış açısıydı. Yatağa geri dönmeliydim ama fazlasıyla kaygılıydım, o yüzden oturma odasında yürüyüp araç yoluna bakan pencerede durdum. Arabalar gitmişti. Korumalardan birisi ana kapının önünde, kemerinde bir tabancayla duruyordu. Diğeri bahçe kapısına giden alanda devriye geziyordu ve onun sırtında bir tüfek vardı. Roman'ın dünyasında her şey normale dönmüşe benziyordu.

Roman'ın yaklaştığını duydum, gelip tam arkamda durdu. Koltuk değnekleri iki tarafımdan görüş alanıma girdi, üzerime doğru eğilip çenesini başımın üstüne dayadı. O koca bedeni sırtıma yapıştığında, kendimi ona kıyasla hiç hissetmediğim kadar minyon hissettim ama panik hissi yoktu. Sanırım tüm o adrenalin, panik hissimi almıştı.

"Şimdi biz hangi noktadayız Roman?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seks yaptık," dedim aşağıda devriye gezen adamı izleyerek. "Planladığımız bir şey değildi, biliyorsun. Buradan sonra adımlarımız nasıl olacak?"

"Bilmiyorum, *malysh*. Adımlarımız nereye gitsin isterdin?"

"Emin değilim."

İkimiz de geceyi izlerken sessizlik oldu, gecenin karanlığı araziye yerleştirilen sayısız ışıkla bölünüyordu.

"Geç oldu," deyip omzuma bir öpücük kondurdu. "Hadi yatağa gidelim."

"Hangisine?"

"Şey, ben kendi yatağımda olacağım." Boynumun yanını öptü. "Ve senin için hangisi olacağını kendin seçebilirsin. Senin yatağın mı, yoksa benimki mi?"

Beni pencerenin önünde, giderken söylediği sözleri düşünmem için bırakıp gitti. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, odama gitmeli ve kanepede olanları tamamen unutmalıydım. En akıllıca seçim buydu. Aslında, tek seçim bu olmalıydı.

Sanırım geleceğimde "akıllıca" şeyler yoktu. Arkamı döndüm ve Roman'ın odasına yürüdüm.

Nina'nın uyurken yorganın altına sokulmuş halini izledim, saçları karışmış ve yastığıma dağılmıştı. Onun yatağımdaki görüntüsü göğsümü tuhaf, sıcak bir hisle dolduruyordu.

"Warren geldi." Omzuna hafif bir öpücük kondurdum. "Spor salonunda olacağım."

Yastığına doğru, "İyi eğlenceler," diye mırıldandı ve uyumaya devam etti.

Gülümseyerek tekerlekli sandalyeme geçip odadan çıktım. Uyuması lazımdı; daha sonrasında kaldığımız yerden devam edebilirdik.

Terapi seansımı bitirdiğimizde Nina hâlâ uyuyordu, o yüzden duşumu alıp alt kattaki ofisime gittim. Maxim çoktan gelmiş beni bekliyordu, yüzündeki ifadeye bakılırsa söyleyecek iyi bir haberi yoktu.

"Arnavutları davet etmelisin, Roman. Kısa süre içinde."

"Öyle bir şey olmayacak." Masamın arkasına geçip dizüstü bilgisayarımı açtım, masamdaki kâğıtları karıştırmaya başladım.

"Bence tekrar gözden geçirmelisin."

"Arnavutları eğlendirecek ruh halinde değilim."

"Onlara ortağın olarak ihtiyacımız var, bunu biliyorsun. Adamlarla aylardır görüşmedin." Karşımdaki sandalyeye oturup öne doğru eğildi. "Her şeyin yolunda olduğuna emin olmaları lazım."

"Önceki yıllardan daha fazla para alıyorlar, yani endişelenmeleri için bir sebep görmüyorum."

"Eğer bizim ortak olarak yeterli olduğumuzu hissetmezlerse başka birine dönebilirler, Roman. Tanush'u son gördüğümde İtalyanlarla görüşmekten bahsetti. Şaka yapar gibi söyledi ama bunu düşünüyor."

"Harika. Tam da ihtiyacım olan şey." Kalemi masadaki kâğıtların üstüne fırlattım.

Maxim arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Ee, kimi davet ediyoruz?"

"Tanush'u ve karısını. Sanırım şimdi beşinciyle evli. Ayrıca Dushku'yu ve karısını. O kadar."

"Peki Hajdini?" diye sordu.

"Hayır. Son zamanlarda Dushku'yla ikisi konuşmuyor. Kan dökülmesini istemiyorum."

"Pekâlâ. Ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta sonu Nina'nın sergisi var, yani bu cumartesi olması gerekecek."

"Tanush'a haber vereceğim." Maxim gülümsedi. "Varya çok mutlu olacak; halıları daha yeni değiştirdi."

"Ona senin fikrin olduğunu söyleyeceğim. Hele de bu kan banyosuyla sona erecek olursa. Zaten Tanush biraz düşmanca davranabilir, adamların bunu bildiğine emin ol."

Maxim tek kaşını kaldırdı. "Niçin? İkinizin arası hep iyi olmuştur."

"Birkaç ay kadar önce kızıyla evlenmemi teklif ettiğinde, öyle bir şeye hiç niyetimin olmadığını söylememden önce aramız iyiydi."

Maxim başını eğdi ve bana gözlüğünün üstünden baktı. "Ve bana bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Eğer kararımı sorgulayan kişi başkası olsaydı, sonuçları iyi olmazdı. Öte yandan, Varya dışında koşulsuz şartsız güvendiğim tek kişi Maxim'di. Benim için, kendi babamın hiç beceremediği şekilde bir baba figürüydü. "O sırada önemli olduğunu düşünmedim."

"Nina hakkında soru sordu."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Peki, ne öğrenmek istedi?"

"Söylentilerdeki kadar güzel olup olmadığını sordu."

Alçak piç kurusu. "Sen ona ne söyledin?"

"Onu gördüğünde kendisinin karar verebileceğini söyledim."

"Güzel. Kostya nasıl?"

"Biraz kan kaybetti ama ciddi bir şeyi yok. Birkaç güne ayağa kalkıp çalışacak."

"Onu en az bir hafta uzak tut. O zamana kadar onun işlerini Ivan devralabilir. Pazartesi gününe kadar doktorun her gün gelip onu kontrol ettiğine emin ol."

"Başka bir şey?"

"Yok. Evine git. Dinlen. Bütün geceyi Kostya'ya bakarak geçirdin. Varya'ya haber veririm."

Maxim gidince Nina'yı aradım. "Uyanık mısın?"

"Artık öyleyim." Esnedi.

"Hazırlan ve bir saat içinde benimle aşağıda buluş. Alışverişe gitmemiz lazım."

"Ya?"

"Cumartesi akşam yemeğine iş ortaklarım gelecek. Sana elbise lazım."

"Kesinlikle başka bir elbiseye daha ihtiyacım yok. Geçen hafta bana iki ömür yetecek kadar elbise aldım. Vova her şeyi arabaya sığdırmakta zorlandı ve giyinme dolabımda hiç yer kalmadı. Henüz giymediğim en az on elbise var."

"Aklına estikçe alışveriş yaptığını söyledin."

"Bu, istifçiyim demek değil Roman."

"Yine de elbise satın alacağız."

"Para saçmak hoşuna mı gidiyor? Bu bir tür dürtü falan mı? Bana söyleyebilirsin, biliyorsun." Kıkırdadı.

Hayır, onun için bir şeyler almanın beni ne kadar keyiflendirdiğini ona söyleyebileceğimi sanmıyordum. "Beni bekletme."

"Hey, Brando'yu yürüyüşe çıkarmam lazım. Yere işer."

"Söyle Olga'ya, canavarı o yürüyüşe çıkarsın."

"Brando'ya ona iltifat ettiğini söyleyeceğim."

"Eğer onu bir daha bilgisayarımın şarj aletini çiğnerken yakalarsam, sana onun derisinden bir çift terlik yapacağımı da söyleyebilirsin."

"Aman Tanrım!" Kahkahalara boğuldu. "Büyük, kötü Pakhan espri yaptı. İyi misin?"

Pis pis gülümsedim. "Bir saat, Nina."

Telefonu kapattıktan sonra kendimi Mikhail'in yolladığı raporlarla birlikte önümüzdeki haftanın sevkiyat planlarına gömdüm. Gerçi, malum siyah saçlı bir kadınla ilgili düşünceler yüzünden hiç odaklanamadım.

"Peki ya bu?"

Nina minik, siyah bir elbiseyle soyunma odasından çıktı. Yüksek yakası ve kıçını zar zor kapatan bir eteği vardı. Kesimi çok sade olsa da vücudunu sarması ve kalçalarını kavraması, incecik belini vurgulaması hiç de sade değildi. Yüksek topuklu ayakkabılarla ve tepeden topladığı saçlarla birleştiğinde sonucu harap ediciydi. Bakışlarımı bacaklarından ve dipdiri poposundan ayırmakta zorlandım. Eğer o şeyle caddeye çıkacak olsa trafikte kargaşa yaratırdı.

"Alıyoruz," dedim boğuk bir sesle, "ama yemek için başka elbise bul."

"Niçin? Bunun nesi var?" Aynaya bakıp başını yana yatırdı. "Fazla mı sade?"

"İş ortaklarım bütün akşamı karımın bacaklarına bakarak geçiremez."

"Mağara adamlığı yapma Roman. O kadar kısa değil."

"Cumartesi akşamı giymeyeceksin." Bana kalırsa insan içinde giymese de olurdu.

"Ah, Tanrı aşkına. Tamam. Bunun yerine patates çuvalı bulacağım."

Patates çuvalı fikri hoşuma gitti. Aslında eğer onu başından ayak parmaklarına kadar sarabilecek olsaydım bu beni çok mutlu ederdi.

Nina pembe, orta boy bir elbise almaya karar verdi, yaka dekoltesi ve epeyce bacak gösteriyor olması beni pek mutlu etme-

se de siyah olandan çok daha iyiydi. O, bluz rafında bir şeylere bakarken çalışana siyah elbiseyi de paketlemesi için başımla işaret verdim. Ivan paketleri aldıktan sonra, Nina'yı zemin kattaki mücevherciye götürdüm.

Kolyelerin olduğu vitrin penceresinin önünde durduğumuzda, "Hayır," dedi. "Mücevhere ihtiyacım yok."

İhtiyacı yoktu, orası kesindi. Minik çiçeğim içeri girdiğinde odayı herhangi bir elmastan daha parlak aydınlatırdı ama Tanush ile Dushku'nun karıları altınlarla, mücevherlerle bezenmiş şekilde geleceklerdi. Nina'nın kendini onlardan daha aşağıdaymış gibi hissetmesini istemiyordum.

"Evet, var," deyip onu içeri soktum.

İçeride dolaşıp duvarlardaki cam kasalar içinde bulunan mücevher vitrinlerine göz gezdirdi, sonra da en abartısız kolyelerin bulunduğu vitrinin önünde durdu.

"Buna ne dersin?" İnce bir altın zinciri gösterdi.

Onu görmezden gelip en iyi parçaların sergilendiği karşı duvardaki vitrine doğru gittim. Dükkândaki çalışan nereye baktığımı görünce koşarak geldi ve kadife kutuları önüme dizmeye başladı.

Nina kulağıma, "Birinin evinin parasını boynuma takmayacağım," diye fısıldadı.

"Şu." Beyaz altından, üzerinde beyaz elmasların bezendiği bir kolyeyi ve bilekliği gösterdim ve bana ışıklar saçan çalışana baktım, gözleri tabak gibi olmuştu. "Ve uyumlu küpeler."

Başını hevesle sallayıp diğer kadife kutuyu çıkararak yanına yerleştirdi.

"Evet." Başımla onayladım. "Önce bir deneyelim."

Nina yanımdan, "Lütfen bana onların sahte olduğunu söyle," diye inleyince kendime hâkim olamayıp güldüm. "Değiller, değil mi?"

"Hayır, *malysh*, sahte değiller."

Çalışan, kolyenin kopçasını açtı ve gelip Nina'nın arkasında durdu, boynuna takma niyetiyle uzanıyordu.

"Ellerini karıma sürecek olursan onları kaybedersin," dedim gerzeğe.

Adam sıçrayıp geriye doğru çekildi, neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu.

"Tanrı aşkına, Roman! İçine ne girdi senin?" Nina bana şaşkınlıkla baktı, sonra satış görevlisine döndü. "Öyle demek istemedi."

"İstedim. Arkanı dön." Çalışandan kolyeyi almak için elimi uzattım.

Kolyeyi taktıktan sonra, Nina'nın incecik boynunu ortaya çıkarışına hayranlıkla baktım. Bileklik biraz fazla büyüktü; muhtemelen Nina iki bileğini birden içinden geçirebilirdi.

"Bunun küçültülmesini ve yarına getirilmesini istiyoruz." Bilekliği, başını hevesle sallayan çalışana geri verdim, sonra Nina'ya döndüm. "Kolyenin boynunda kalmasını mı, yoksa yarın bileklik ve küpelerle birlikte gönderilmesini mi tercih edersin?"

"Alışveriş merkezinde boynumda bu şeyle gezmek gibi bir niyetim kesinlikle yok. Lütfen çıkarır mısın?"

Kolyenin klipsini açarken fırsattan istifade edip parmaklarımı boynun yumuşak derisinde gezdirdim ve onun da dokunuşuma doğru hafifçe sokulduğunu fark ettim.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadım kulağına. "Aldığın şu dantel tangaları deneyebilirsin."

Nina arkasını dönüp bana baktı. Gözlerinde kuşku ve endişe vardı.

"Biz ne yapıyoruz Roman? Bu. Sen ve ben. Tüm bunlarla ilgili ne düşüneceğim konusunda bir fikrim yok."

"O zaman düşünme. Sadece... bırak gitsin. Akıntının bizi yönlendirmesine izin ver." Çenesini parmaklarımın arasına alıp onu öptüm.

"Öylece bırakayım mı?"

"Öylece bırak gitsin, *malysh*."

"Tamam."

BÖLÜM on

Nina

BACAKLARIMIN ARASINDAKİ TÜY GİBİ BİR DOKUNUŞ BENİ uyandırdı. Enseme bir öpücük konduruldu, sonra bir tane daha, biraz daha aşağıya. Roman'ın koca vücudu arkamdan bana dayandı, kolunu karnıma dolayıp beni sert, kaslı göğsüne yapıştırdı. Elini bacaklarımın arasına kaydırıp tek parmağını klitorisimde çevirmeye başladı. Yavaşça içime soktuğunda hızla nefes aldım, Roman'ın kolunu kavradım ve parmağında kıvranmaya başladım. Fakat elini çekti. Arkamı döndüm, yan tarafıma uzanıp onunla yüz yüze geldim ve tek bacağımı kalçasının üstüne atıp aletine uzandım.

"Sabırlı ol."

Tek kolunu göğüs kafesime dolayıp beni kaldırarak karnına oturttu. Ellerini dizlerimin arkasına yerleştirip beni vücudundan yukarı doğru çıkarak göğüs kemiğine oturana kadar yukarı doğru yönlendirdi.

"Roman?" Ona yukarıdan şaşkınlıkla baktım.

"Sırtüstü yatarken rahat değilsin. O yüzden doğaçlama yapıyoruz."

Ellerini baldırlarımdan yukarı kaydırıp popomu kavradı ve vücudumu yukarı doğru çıkmaya zorladı, ağzı vajinamdan sadece birkaç santim ötedeydi.

"Ellerini yatak başına koy ve sıkıca tutun," dedi.

Daha emirlerini algılayacak zamanı bile bulamadan ağzını bacaklarımın arasına yapıştırdı. Yatak başını kavradım, o beni yalarken gözlerim geriye doğru döndü, dilinin her darbesiyle beni biraz daha mahvediyordu. Zihnim şimdiden yarı bulanıktı ama klitorisimi emdiğinde beynim tamamen yanıp bitti.

Ben hâlâ artçı şoklarla sarsılırken beni göğsüne doğru indirdi. Gerçekliğe dönmem birkaç saniyemi aldı. Başımı kaldırıp baktığımda onu yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni izlerken buldum. Kurnaz ve tehlikeli bir adamdı. Ve bunu biliyordu.

Sert aletini hissedene kadar aşağı doğru kaydım ve hizalamak için üstünde doğruldum. "Eller yatak başına Roman."

Kaşları havaya kalktı ama başının üstündeki iki ahşap parçasını kavradı. Gülümseyip kendimi yavaşça aletinin üstüne bırakmaya başladım, sadece yarı yolda durdum ve öne doğru eğilip dövmeli göğsünü öptüm. Sonra da yaladım. Roman derin bir nefes aldı ama kıpırdamadan ellerini yatak başında tuttu. Keşke onunla daha uzun süre uğraşabilseydim ama içim onu tamamen almam için resmen sızladı, o yüzden yavaşça aşağı doğru kayıp gözlerimi yumdum. Nefisti.

"Sakın. Kıpırdama." Fısıldadıktan sonra kalçamı kıvırmaya başladım.

Ben üstünde hareket ederken Roman'ın elleri tahtaları daha da sıkı kavradı, kollarındaki kaslar geriliyordu. Hareket edip aletini yukarı doğru içime daldırmak istiyordu. Arzusunu ve kontrolünü bakışlarının yoğunluğunda görüyordum. Gözlerinde,

sırf ben ondan istediğim için hareketsiz kalmaya odaklanmasında beni bitiren bir şeyler vardı. Roman Petrov kimseye boyun eğen bir adam değildi ama işte burada, dizginleri bana veriyordu. Boşalırken ağzımdan bir inilti kaçıverdi. Roman en sonunda sakinliğini yitirdi ve belimi kavrayıp ben paramparça olana kadar aletini içime sokup çıkarmaya başladı.

Uzuvlarımız birbirine karışmış bir halde uzanırken parmağımı dövmeli göğsündeki siyah çizgilerin üzerinde gezdirdim. Dövmelerinin tasarımları çoğunlukla soyut şeylerdi, kolunu tamamen kaplayan dövmelerine benziyordu. Daha öncesinde fark etmediğim şey, göğsüne dağılmış olan bir sürü yara iziydi. Elimi, sağ tarafındaki üç yara izinden birine koydum. Daha yeni gibiydiler, siyah desenlerin akışını bozuyorlardı.

"Onlar aracıma yerleştirilen bombadan," diyerek sırtımı okşadı.

Elimi sola yönlendirdim ve kalçasının üzerindeki uzun, ince ize dokundum.

"On altıncı yaş günümde karıştığım bir bıçaklı kavga. Siyaset konusundaki bir tartışma fazla ileri gitti."

Sonra karnının sol tarafındaki yuvarlak bir ize geçtim ve parmağımı etrafında çevirdim.

"Silahla yaralanma. Mendoza'yla anlaşmazlık oldu. O Meksikalıların Pakhan'ı gibi ve o zamanlar işler biraz karışıktı. Yaklaşık on yıldan fazla oldu."

Başımı kaldırıp ona baktım. "On mu? Önceki Pakhan'dan ne zaman devraldın?"

"On iki yıl önce. Babam ölünce yerini ben aldım. Yirmi üç yaşındaydım."

"Bu nasıl mümkün olur? Çok gençmişsin."

"On beşimdeyken babamla birlikte çalışmaya başladım. İnsanlar beni destekledi." Sanki önemli değilmiş gibi omzunu

silkeledi. "Bir iç savaş olmasından çok daha iyi bir seçenekti. O tür şeyler iş için kötüdür."

Gözlerim göğsüne kaydı, onun dünyasının benimkinden ne kadar farklı olduğu kafama biraz daha yer etti.

"Mikhail'e ne oldu?" diye sordum.

Roman birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes alıp beni kendine doğru çekti.

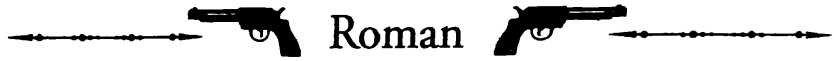
"Babam."

"Yüce Tanrım. Ona o şeyi... o mu yaptı? Niçin?"

"Uzun hikâye, *malysh*. Uzun ve korkunç bir hikâye. Kesinlikle yatağımızda konuşmak istediğim bir şey değil. Kâbuslar görürsün."

"O kadar mı kötü?"

"Hayır. Hayal edebileceğinden çok daha kötü, Nina."

Yedide alarmım çaldı. Göğsümde uyuyan Nina'ya bakıp başımı iki yana salladım. Dün gece onu yastığa yatırdığımı hatırlıyordum ama bir ara yine üstüme tırmanmaya karar vermişti.

Onu uyandırmamak için elimden geleni yapıp tekrar yastığa yatırdım ve çıplak bedeninin üstüne bir örtü örttüm. Dün gece üç defa seks yapmıştık, yani muhtemelen geç saate kadar uyuyacaktı.

Yorganın altından görünen omzuna bir öpücük kondurduktan sonra komodine dayadığım koltuk değneklerimi aldım ve Warren'la seansımıza hazırlanmaya koyuldum.

Seansın ortasına doğru Warren, bir haftadır köşedeki bir sandalyede duran bastonu aldı ve bana getirdi.

"Hadi biraz bunu deneyelim," dedi.

Masaj masasından yavaşça inip doğruldum, ağırlığımı sol bacağıma verip sağ elimle masanın kenarını kavradım.

"Ağırdan alacağız," dedi. "Şimdilik sadece birkaç adım."

Derin bir nefes alıp bastonu sol elimle tuttum ve masadaki elimi bıraktım. İlk teşebbüsüm kötüydü. Adım atmak için sol bacağımı kaldırdığım anda sağ bacağım boyunca dağlayan bir acı yayıldı, neredeyse düşecektim.

"Ağırlığınızı bastonla bacak arasında dağıtın. Bu defa daha ufak adımlar atmayı deneyin."

Hâlâ hayvan gibi acıtıyor olsa da biraz daha iyiydi. Acı katlanılmaz hale gelip de oturmak zorunda kalıncaya kadar toplamda dört adım atmayı başardım. Felaketti, bir şeylere vurma ihtiyacı hissettim.

"Bu iyiydi, Bay Petrov," dedi Warren.

Ona bakarak kaşlarımı havaya kaldırdım. "Eğer bu iyiyse kötü olan ne?"

"Bu son derece normal. Dört aydır ilk defa bütün ağırlığınızı yaralanan bacağınıza veriyorsunuz. Sadece bunu yapabiliyor olmanız bile başlı başına ümit verici. Bence artık koltukaltı değneğinden, kol destekli değneklere geçebilirsiniz."

Vücudum kaskatı oldu. "Onlar hoşuma gitmiyor."

"Neden? Biraz pratik gerekiyor ama çok daha kullanışlı."

"Çünkü onlar... kalıcı görünüyor." İşte. Söylemiştim. Şu andaki en büyük korkumdu – dizim komple boku yediği için hayatımın kalanı boyunca koltuk değnekleriyle yürümek zorunda kalacağım korkusu. Bir bastonla yaşayabilirdim. Fakat koltuk değneklerine katlanabileceğimi sanmıyordum.

"Kalıcı olmayacaklar, Bay Petrov. Öte yandan, bastona geçmek için şu âna kadar kullanmış olduğunuz koltukaltı değneklerinden çok daha iyi bir seçenek olacaklar."

"Pekâlâ," diye iç geçirdim. "Tekerlekli sandalyeyi ne zaman tamamen bırakabileceğim?"

"Değişir. Beklenenden çok daha iyi gelişme gösteriyorsunuz ve yeterli çalışmayla, birkaç hafta içinde tek değnek kullanmayı başarabilirsiniz. Fakat tekerlekli sandalyeyi bırakmamalısınız. Bastonla daha yoğun biçimde çalışmaya başladığımızda ona ihtiyacınız olacak. O seanslar dizinize çok baskı yapacak ve sonraki bir veya iki saatte sandalyeyi kullanmanız daha iyi olacak."

"Sadece beni o kahrolası bastona götür, Warren. Ne gerektiği umurumda değil, sadece beni oraya ulaştır."

"Ulaştıracağım Bay Petrov. Şimdi, şu kol destekli koltuk değneklerini deneyelim, olur mu?"

Nina

Fizik tedavi seansı pek iyi gitmemişti. Bunu anlamam için, Roman geri döndüğünde yüzüne attığım tek bakış yeterliydi ve bütün sabah tek kelime etmedi.

Mısır gevreğim için kullandığım boş kâseyi alıp lavaboya bırakmak için mutfağa gittim. Brando'nun mamasını koyduktan sonra gidip Roman'ın yanında durdum.

Onun bir portakalı sıkmasını izlerken, "Düşünüyordum da," dedim rahatça, "belki de yarın spor yaparken sana katılabilirim."

Roman terapistiyle buluşmadığında iki saatini spor yaparak geçiriyordu ve eğer terapisi varsa da sonrasında en az bir saat egzersiz yapıyordu. Adam ciddi şekilde takıntılıydı.

"Tabii." Omzunu silkip meyve suyunu bardaklara dökmeye başladı. "Ne yapmak istersin? Koşu bandı mı?"

"Ağırlık kaldırmayı düşünüyordum."

Meyve suyunu dolduran eli hareketsiz kaldı ve yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bana bakarken var olmayan kol kaslarıma odaklandı. "Ağırlık mı?"

"Evet."

"Pekâlâ." Kahkahalara boğuldu, yüzümde alınmışım gibi bir ifade belirse de içten içe gülümsüyordum. Kahkahası, somurtan yüzünden çok daha iyiydi.

"Ne? Popüler olan o. Instagram sayfam spor salonunda selfie çeken kızlarla dolu. Kıç kaslarında harikalar yarattığını söylüyorlar. Belki ben de biraz fotoğraf veya video çekip yükleyebilirim. Şu yapışan, neon rengi kıyafetler hoşuma gidiyor ve–"

Sonraki saniyede kendimi Roman'ın önünde, tezgâhın üzerinde otururken buldum, çenemi parmaklarının arasına alıp tutmuştu ve dik dik bakıyordu. "Yapışan kıyafetlerle fotoğraflar yok."

"Ah, huysuzluk etme. Herkes öyle fotoğraflar atıyor."

"Benim karım, herkes değil."

Lanet olsun. Bana her böyle deyişinde iç organlarım eriyordu. Ayrıca kıskançlığını gizliden gizliye seviyordum. Çok sevimliydi. Öne doğru eğilip gömleğinin yakasını düzelttim, sonra parmağımı hâlâ ıslak olan saçlarının arasından geçirdim.

"Acayip derecede seksi bir adamsın Roman."

Göz temasını kesip meyve suyu bardağına baktı. "Koltuk değnekleriyle bile mi?"

Evet, fizik tedavi seansı kesinlikle iyi gitmemişti.

"Koltuk değnekleriyle bile Roman." Onu öptüm ve alt dudağını hafifçe ısırdığıma emin oldum. "Warren ne dedi?"

"Harika gidiyormuşum lanet olsun." Dişlerini sıkışına ve koltuk değneklerini sımsıkı tuttuğu için parmak boğumlarının bembeyaz oluşuna bakılacak olursa, fikirleri birbirinden epey

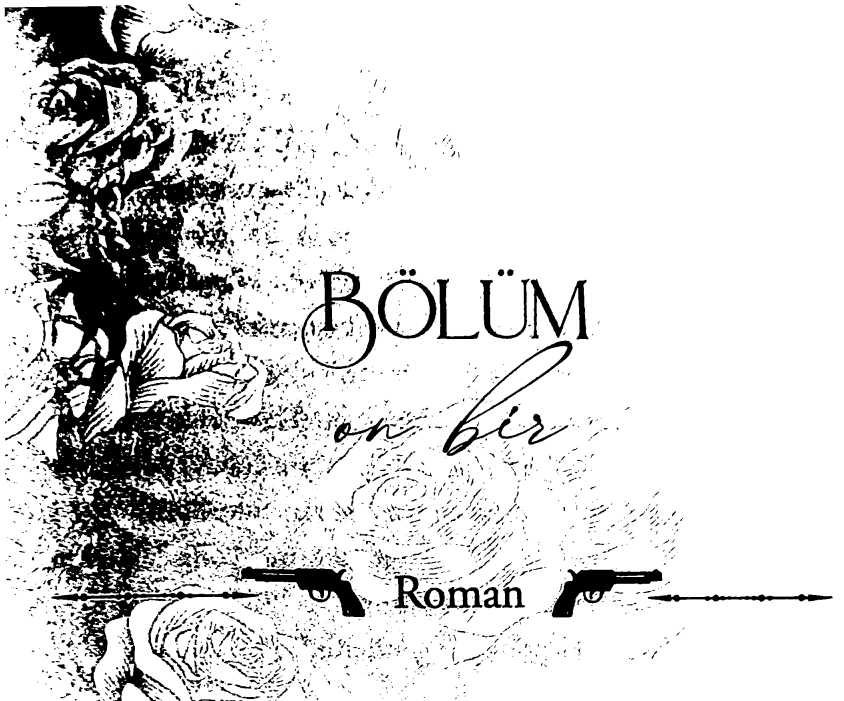
farklıydı. "Gitmem lazım. Akşam yemeğine geri dönmüş olurum." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra gitti.

Acı çekiyordu. Ve bu benim de göğsümü sızlatıyordu.

Roman gittikten sonra uzun bir müddet tezgâhta oturup yere baktım.

"Harika," diye mırıldandım kendi kendime. "Cidden harika."

Rus suç dünyasının başı. Bir uyuşturucu satıcısı. Katil. Ve ona âşık olmayı başarmıştım. Lütfen birisi beni bir akıl hastanesine kapatsın çünkü belli ki ait olduğum yer orasıydı.

BÖLÜM on bir

Roman

BAZEN ANLAŞMALAR İÇİN KULLANDIĞIMIZ TERK EDİLMİŞ fabrikada etrafıma bakınıp sövdüm. Yerde üç ceset yatıyordu, her birinin alnının tam ortasında büyük, kırmızı bir delik vardı.

"Bu ne sikim Sergei?" diye bağırdım.

"Bozuk mal getirmişler. Ne yapmamı bekliyordun?"

"Malları geri yollamanı, onları öldürmeni değil. Lanet olsun." Yerdeki sandıkları kontrol eden Dimitri ve Pavel'e döndüm. "Adamların arabalarını içeri alın. Her şeyi yakın."

"Malları da mı?"

"Her şeyi." Cesetlerden birini çevirip yüzüne baktım. "Mendoza'nınkiler mi?" diye sorup Sergei'ye baktım.

"Hayır. Rivera'nın ama kendi başlarına çalışıyorlar. Muhtemelen Rivera'dan mal çalıyor, karıştırıyor ve el altından satıyorlardı."

"Başıboşlarla çalışmıyoruz, bunu biliyorsun."

"Ellerinde ne olduğunu merak ettim. Fiyatı iyiydi." Omuzlarını silkip bir sigara yaktı.

"Pekâlâ, eğlendiğine memnun oldum." Alayla gülümsedim. "Bir daha böyle bir saçmalığa cüret etme, duydun mu beni Sergei?"

"Emredersin Pakhan."

"Bir daha böyle bir şey yapacak olursan işin biter. Seni ekipte bulundurmanın yarattığı zararlar, yararını aşmaya fazlasıyla yaklaşıyor. Hızla aklını başına topla. Kendine lanet bir hobi falan bul."

Tekerlekli sandalyemi çevirip peşimde Pavel'le oradan ayrıldım. Bugün bu karmaşaya ihtiyacım yoktu. Eğer aynı babayı paylaşıyor olmasaydık Sergei'den çok uzun zaman önce kurtulurdum.

Arabaya bindiğimizde, "Ona bir orospu yolla," dedim Pavel'e. "Biraz kafasını boşaltması lazım."

"Denedim zaten. Hepsini geri gönderdi."

"Kaç tane?"

"Altı."

"Erkek yollamayı dene." Sergei'nin gey olduğunu sanmıyordum ama emin değildim.

"Evet, şey, o da pek iyi gitmedi." Pavel boğazını temizledi. "Adamı dışarı attıktan sonra kulübe geldi ve burnumu kırdı."

"Tanrı aşkına, ne yapacağım ben onunla?"

"Destek almasının yardımı olabilir. Belki bizim doktor, fazladan para kazanmak isteyen bir deli doktoru tanıyordur."

"Onunla konuştuktan sonra deli doktorunun destek almaya ihtiyacı olur Pavel. Kimsenin Sergei'ye yardım edebileceğini sanmıyorum. O ümitsiz vaka." İç geçirip pencereden dışarı baktım.

Nina

Yatakta yanımdaki yer çöktü ve sonra Roman'ın kolunun belime dolanıp vücudunun benimkine kaşık gibi sokulduğunu

hissettim. Bunu yapmasına bayılıyordum. "Akşam yemeğini kaçırdın," diye mırıldandım yastığa doğru.

"Üzgünüm, ilgilenmemiz gereken bir durum vardı. Geç oldu, uyumaya geri dön."

"Sabahleyin beni uyandıracak mısın?"

"Uyandıracağım."

Ensemi öpüp beni sıkıca kendine çekti. Uykuya dalmak hiç daha iyi hissettirmemişti, hem de başımdaki korkunç ağrıya rağmen.

"*Malysh*?"

"Selam," diye inledim. "Saat kaç?"

"Yedi."

"Beş dakika daha." Başım beni öldürüyordu, o yüzden kendimi yorganla kapatıp uyumaya geri döndüm ve rüyamda yeniden okula döndüğümü gördüm. Ancak sonra rüya değişti. Roman'la seks yapıyordum ve tam ortasındayken bir anda elinde bıçakla bir adam belirip Roman'ı yan tarafından bıçaklıyordu. Yatakta sıçrayıp etrafıma bakındım. Odanın köşesinde topuyla oynayan Brando dışında yalnızdım ve her şey normal görünüyordu.

Üzerimden tren geçmiş gibi hissederek kendimi mutfağa sürükledim, kahveyi demleyip banyoya gittim. Duş aldıktan sonra kot pantolon ve tişört giydim, bir kâse çıkarıp kahvaltımı hazırladım. Duvardaki saat öğlen olduğunu söylüyordu, yani bir saat içinde manikür randevumda olmam gerekiyordu. Bir kız, kocasının iş ortakları için süslenmeliydi ama çok bitkindim, o yüzden arayıp iki kaşık gevreğin arasında randevumu iptal ettim. Zenginin karısı rolünü başka zaman oynardım.

Belki de Varya'yı bulup baş ağrım için elinde bir şey var mı diye bakmalıydım.

Alt kattaki mutfağa girdiğim anda tıngırdayan tabak çanağın ve tencerelerin sesi beynimi delip geçti. Sanırım bu akşam yemeği için hazırlıklar tam gaz sürüyordu. Igor, Valentina'ya bağırıp ocağı işaret ediyordu. Varya köşedeki masada oturmuş tabakları parlatıyordu ama kendimi bu kaosun ortasına sokma düşüncesine daha fazla katlanamadım. Roman'da bir şeyler vardı muhtemelen. Mutfaktan çıkıp evin diğer tarafına yöneldim.

Roman'ı masanın arkasında otururken buldum, masanın üstü belgelerle doluydu. Bir suç örtünün başı olmanın bu kadar... bürokratik olacağını hiç düşünmemiştim.

"Baş ağrısı için bir şeylerin var mı?" diye sordum kapıdan.

"Banyomdaki dolapta." Başını kaldırıp baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım bir virüs kaptım. Ciddi bir şey değil."

Roman evrakları bırakıp yaklaşmam için eliyle işaret etti. "Buraya gel."

"Ben iyiyim." Gözlerimi devirdim ama yine de gidip kucağına oturdum.

"Başka belirtilerin var mı?" Avcunu alnıma, ardından yanağıma koydu. "Bir hap alıp uzan. Burada birkaç şeyi bitirmem lazım, sonra yukarı geleceğim."

"İyi hissediyorum Roman. Sadece başım ağrıyor."

Öne doğru eğilip beni öptü, her şey biraz daha iyi hissettirdi. Kahretsin, bu adama fena kapılıyordum.

"Üst kata. Hemen, Nina."

"Madem böyle güzelce istiyorsun, gideyim." Hızlıca yanağına bir öpücük kondurdum, dönüp kendimi odama doğru sürükledim.

Süitime girdiğimde ışıklar kapalıydı. Kendimi işe kaptırmıştım ve neredeyse akşam yemeğini unutacaktım. Dushku ve Tanush bir saat içinde gelecekti ve Nina'yı hazırlanırken bulmayı bekliyordum ama görünüşe göre burada kimse yoktu.

Işıkları açtım ve ancak o zaman onun kanepede bir battaniyenin altına kıvrılmış uyuduğunu fark ettim. Köpek, ayaklarının dibinde uyuyordu. Tekerlekli sandalyemi kanepeye doğru ilerletip yüzüne dokunmak için uzandım. İrkilip yavaşça gözlerini açtı.

"Yemek vakti mi geldi?" diye mırıldandı ve kalkıp oturdu. "Duş alip hazırlanmam lazım."

"Hiçbir yere gitmeyeceksin. Yanıyorsun resmen." Telefonu alıp Varya'yı arayarak bir termometre ve ateş düşürücü getirmesini söyledim. "Uzan. Sana biraz su getireceğim."

Mutfağa gidip bir bardakla buzdolabından bir şişe su aldım. Nina tekrar kanepeye uzandı, battaniyenin altında kıvrılan vücudu öyle ufak görünüyordu ki.

"Birisi beni çiğneyip tükürmüş gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Üzgünüm bebeğim ama yemeğin üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum."

Sevgi sözcüğünü duyunca bir şeyler göğsümü delip geçti. İlk defa, etrafımızdaki insanlar için rol yapmadan söylüyordu. Muhtemelen söylediğinin farkında bile değildi ama yine de söz oradaydı işte.

Arkamdaki kapı açıldı ve Varya elinde ateş düşürücü şişesiyle içeri girdi. Kanepeye oturup Nina'nın ateşini ölçtü.

"Gidip hazırlan." Varya elini salladı. "Konukların gelmesine bir saatten az var. Ben onunla kalırım."

Tanush ve Dushku tam vaktinde geldi. Onları yemek odasına alıp solumdaki dört sandalyeyi gösterdim. Tanush bana en yakın olana oturdu ve muhtemelen kızıyla aynı yaşta olan son karısı da sessizce onun yanındaki yere geçti. Zavallı kıza acıdım. Tüm o makyajın ve tonlarca mücevherin altında, ne kadar korkmuş olduğunu hissedebiliyordum. Dushku'nun karısı farklı bir türdü. Kocasından hem daha uzun hem de daha iriydi, kocasının mali durumuyla onun ilgilendiğine dair dedikodular vardı.

Maxim ve Dimitri sağımdaydı, yanımdaki sandalyeyi boş bıraktılar. Orasının Nina için ayrıldığını biliyorlardı ve bize katılmayacağını biliyor olsalar da ikisi de onun yerini almaya cüret etmedi. En son gelen sersem amcamda aynı duyarlılık yok gibiydi çünkü doğruca Nina'nın yerine yürüdü. Şansına tam sandalyeye uzanmadan önce başını kaldırdı. Yüzümdeki bakışı görünce çabucak geri çekildi ve Dimitri'nin yanındaki yere oturdu.

Valentina ve Olga'ya başımla işaret verdiğimde masaya yaklaşıp içki servisine başladılar. Bu yemekleri sıklıkla yapıyorduk, o yüzden rutini biliyorlardı.

"Genç karın nerede Petrov?" diye sordu Tanush. İkinci viskisini içiyordu.

"Benim karım senin sorunun değil."

"Kötü oldu. Onunla tanışacağım için çok heyecanlıydım. Büyük, korkunç Roman Petrov'u kapmayı başaran kızı kendi gözlerimle görmek için." Gülümsedi. "Duyduğum şeyler, hımm... var olup olmadığını merak ediyorum."

Piç kurusuna baktım ve onu olduğu yerde vursam mı diye merak ettim.

"Yemek geldi," dedi Maxim. Muhtemelen sersemin hayatını kurtarıyordu. "Hadi etler soğumadan yiyelim."

Olga hızla öne çıkıp büyük tabakları masanın ortasına dizerken, Valentina kadehlerimizi doldurmak için koşturdu. Şarap şişesinin yanında bir biftek bıçağı vardı. Bıçağı alıp tabağıma yaklaştırdım. Maxim izin isteyip masadan ayrıldı ama bakışlarım Tanush'a odaklandığı için onun nereye gittiğine dikkat etmedim. İçimden bir ses, halıları tekrar değiştireceğimizi söylüyordu.

Nina

Yirmi dakika kadar önce haplar etkisini göstermeye başlamıştı ve normale dönüyordum. Başım hâlâ biraz ağrıyor ve boğazım acıyordu ama bu öğlenkinden kat kat iyiydim.

Geldiğinden beri yanımdan ayrılmayan Varya'ya, "Daha iyi hissediyorum. Aşağıya inmelisin," dedim.

"Roman geri dönene kadar burada kalmamı söyledi çocuğum. Yirmi dakikada bir ona gelişmeleri mesaj atmam lazım, yoksa yukarı gelir."

"Ben iyiyim. Bu akşam yapacağın tonla işin var."

"Eğer aşağıya inersem ve Roman beni görürse tepesi atar. İki tane çok tehlikeli adamı eğlendiriyor ve dikkatinin dağılmaması lazım."

Varya'nın telefonu çaldı. Telefona uzanıp ekrana baktı ve gerildi.

"Maxim arıyor," deyip aramayı cevapladı. "Sorun ne?"

Bir an için dinleyip başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Bütün öğlen ateşi vardı... Tamam." Telefonu bana uzattı. "Maxim seninle konuşmak istiyor."

Kafam karışmış bir halde Varya'ya baksam da telefonu aldım. "Efendim?"

"Aşağıya gelebilir misin?" diye sordu.

"Yemeğe mi?"

"Çok uzun süreliğine değil ama evet. Lütfen."

"Tamam. Duş alıp üstüme değiştirmem lazım gerçi."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Yarım saat. Niye ki?"

"O kadar uzun süre dikkatini dağıtamam. On beş dakika yeter mi?"

"Neler oluyor Maxim?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu ve sonra–

"Roman'ın Tanush'u öldüreceğini düşünüyorum ve şu anda gerçekten buna ihtiyacımız yok. Onun başka bir şeye odaklanmasını istiyorum." Telefonu kapattı.

Ekrana baktıktan sonra telefonu Varya'nın kucağına attım ve doğruca banyoya koştum.

Roman

"Onu görmeliydin Leonid!" Tanush ellerini önünde tuttu. "Kızı bu kadar büyüktü. Bundan böyle bütün orospuları elden geçirerek onaylamaya başlayacağım. Denenmemiş malları müşterilere sunamam, değil mi?" O, kendi bacağına vurup aptal şakasına deli gibi kahkahalarla gülerken, karısı sandalyesine sindi, kadının yüzü her geçen saniye daha da kızarıyordu.

Tanush nefes almak için durup devam etti, "Belki de Roman o yüzden kızımla evlenmeyi reddetti? Sanırım önce malı denemesini teklif etmeliydim." Tekrar gülüp bana döndü. Yüzü kızarmıştı ve gözlerinden yaşlar akıyordu.

Beşinciden sonra içtiği içkileri saymayı bırakmıştım ama kafayı bulduğunu görmek için ne kadar içtiğini bilmeme gerek yoktu.

"Kızın on yedisinde," dedim.

"Ne olmuş yani? Annem on beşinde evlenmiş." Öne doğru eğilip suratıma yanaştı. "Sen evlenmeden önce malı denedin mi? Söylesene, iyi miydi? Ya da belki de bacağınla birlikte aletin de havaya uçmuştur ha?"

Bu akşam için yeterince şey duymuştum. Az önce kasten yerleştirdiğim yerden biftek bıçağını alıp Tanush'u gömleğinin yakasından kavradım ve bıçağı gırtlağına dayadım. Varya beni öldürecekti ama piç kurusunu bitirmekten fazlasıyla zevk alacaktım.

"Kocamın aleti gayet iyi çalışıyor ama endişeniz için teşekkürler."

Başım hızla havaya kalktı. Nina kapıda duruyor ve tek kaşı havada bana bakıyordu. Üzerinde bu yemekte giymemesini söylediğim kısa, siyah elbise vardı.

"Ateşin var. Odana geri dön," diye patladım.

Tanush kurtulmak için kıpırdanmaya çalıştı, o yüzden bıçağı boğazına biraz daha yapıştırdım, derisini kesmekten bir milim uzaktım.

"Ben iyiyim tatlım. Size katılabilir miyim? Bana yer ayırdığını görüyor ve açlıktan ölüyorum."

Nina yaklaşırken topuklu ayakkabısının tıkırtıları duyulabilen tek sesti ve boş sandalyeyle aramda durdu. Öne doğru eğilip yanağıma öpücük kondurduktan sonra oturdu.

"Siz Bay Tanush olmalısınız. Şehirdeki en büyük kumarhaneye sahip olduğunuzu duydum. Belki de bir gün Roman beni getirebilirse bana etrafı gösterebilirsiniz, hiç kumarhanede bulunmadım." Tatlı bir şekilde adama gülümseyip bana döndü. "Tatlım, bıçağı çeker misin lütfen? Şurada muhabbet etmeye çalışıyorum."

Tanush bir an için gözlerini ona dikip baktı, ardından kahkahalara boğuldu. Bıçağı yavaşça indirdim, Dimitri'ye silahını hazırda tutması için çaktırmadan işaret verdim ve Tanush'un gömleğini bıraktım. Hâlâ kahkaha atıyordu. Çılgın Arnavutlar.

"Onu sevdim Roman! Çok atılgan."

"Teşekkür ederim Bay Tanush." Nina ışık saçtı ve başımı iki yana salladım.

"Bu benim karım, Nina," diye duyurdum ve ona rahatsız olmuş gibi baktım. "Ve nasıl giriş yapacağını kesinlikle biliyor."

"Teşekkürler tatlım." Elini benimkine sürttü ve Tanush'a döndü. "Şu kumarhaneye gelince, insanların hile yapmadığından nasıl emin oluyorsunuz? Masaları gözetleyen kameralarınız mı var, yoksa?.."

Tanush, Nina'nın çene çalmasını dinledi ve sorularını cevapladı. Nina herkesin kıs kıs gülmesini sağlamak için arada sırada bilerek saçma şeyler hakkında sorular soruyor, atmosferi eğlenceli tutuyordu. Kumarhanenin havalandırmalarında kameralar olup olmadığını sorduğunda herkes ona baktı ve Nina filmlerde hırsızların kumarhane soygunlarını hep havalandırmalardan yaptığını açıklarken kahkahalara boğuldular.

Nina yetenekli olduğu yerdeydi, saf ve hafiften zor anlıyormuş gibi görünen eşi kusursuzca oynuyordu ama makyajla kapatmaya çalıştığı göz altı torbalarını görebiliyordum. Bu saçma yemeği bitirip Arnavutları evlerine gönderme vaktinin geldiği açıktı.

Nina

Roman'ın süitinin kapısı arkamdan kapandığında nefesimi yavaşça bıraktım ve en sonunda omuzlarımın çökmesine izin

verdim. Bok gibi hissediyordum. Roman dişlerinin arasından, "Bunu bir daha asla yapma," dedi ve ben bacaklarının arasında durana kadar tekerlekli sandalyesiyle bana doğru geldi.

"Tam olarak neyi?"

"Lanet olsun, nereden başlasam?" diye bağırdı, burun delikleri genişliyordu. "Ateşin varken kahrolası yemeğe gelmen. Ya da kendini tehlikeye atman. Orada kan dökülmesine şu kadarcık kalmıştı ve sen tam ortasına girdin!"

"Seni strese soktuğum için üzgünüm."

Roman dişlerini sıktı. Gerçekten kızgındı.

"Ve şu elbiseyi giymen." Öne doğru eğilip belimden kavradı. "Şu andan itibaren bu elbiseyi sadece benim için giyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Sırıtışımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Başarısız oldum.

"Pekâlâ, mağara adamı." Ellerimi ensesine koyup dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Tatlısın, biliyor musun?"

"Ben tatlı değilim, Nina. Küplere binmiş haldeyim."

"Yine de..." Kaşına bir tane öpücük kondurdum, sonra bir tane de sert çenesinden öptüm. "Sinirlendiğinde seksi oluyorsun."

"Beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet." Bir kez daha öptüm, bu defa çenesinin diğer tarafından. "İşe yarıyor mu?"

"Belki." Yüzümü avuçlarının arasına alıp ağzını benimkine yapıştırdı. "Yatağa gir. Ateşin tekrar yükseliyor, sana biraz ateş düşürücü getireceğim."

Bu adam katlanılmazdı.

Arnavutlarla yenilen yemekten bu yana üç gün geçmişti ve Roman bana hâlâ yatağa mahkûm biriymişim gibi davranıyor-

du. Ateşim düşmüş ve normale dönmüş olsam da anaç tavukluğunu ilk gün sevimli bulmuştum. Şimdiyse sadece onu boğmak istiyordum.

"Bir günü daha Netflix izleyerek geçirmeyeceğim ve sen de yine oturma odasında çalışmayacaksın." Parmağımla göğsünü dürttüm. "Bilgisayarını alıp alt kattaki ofisine gideceksin ve bunu hemen yapacaksın. Ciddiyim Roman."

"Ben kapıdan çıktığım anda ayağa kalkıp çalışmaya başlayacaksın."

"Dört gün içinde dört tablo bitirmem lazım. Elbette çalışıyor olacağım. Üç günü bir kanepede geçirmeme sebep oldun."

"Ateşin vardı."

"Üç gün önce!" Kollarımı havaya kaldırıp ona dik bakışlar attım. "Ben iyiyim. Lütfen, aşağı git ve işimi yapmama izin ver."

"Tamam. Fakat gelip seni kontrol edeceğim. Eğer bir daha öğle yemeğini kaçırdığını yakalarsam–"

"Çok şükür."

Ben çalışma alanıma doğru gidip şövalenin yanındaki masaya boyalarımı hazırlamaya başladığımda gözleriyle beni takip etti. Daha fazla siyah boya almam gerekecekti, sonuncu tüpümü kullanıyordum ve çoğunu da koca adamda kullanmıştım. Birkaç tüp kırmızının da zararı olmazdı. Fırçamı boyaya batırdığım sırada Roman'ın dudaklarını ensemdeki duyarlı noktada hissettim.

"Bir şeyi unuttun," diye fısıldayıp yüzünü saçlarıma gömdü.

"Ah? Peki bu ne olabilir?"

"Öpücük."

Fırçayı bıraktım ve yavaşça döndüğümde onu tepemde dikilirken buldum. İrkilmedim, içimde hiç panik hissi yoktu. Bu kadar yakınımda olup tepemden bakıyor olması bir süre önce beni tetiklemeyi bırakmıştı. Bunun olduğu anı tam olarak söyleyemezdim bile.

"Çok talepkârsın." Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarını kendime doğru çektim.

"Biliyorum." Tekrar öptü. "Öğle yemeği yediğine emin ol. Ayrıca bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Roman gidince kendimi işime kaptırdım, sadece tuvalet molası vermek için durdum. Öğle vakti geldiğinde bir eserimi daha bitirmiştim. Brando huysuzlanıyordu; neredeyse bir saattir etrafta koşturup duruyordu ve en sonunda yatağına kıvrılmıştı. Belki de bir yürüyüşe çıkıp Leonid'in odasına girme konusunda tekrar şansımızı deneyebilirdik. Son birkaç defa denediğimde etrafta hep birileri vardı.

Odamdan ufak, kırmızı topu ve komodinin üstündeki siyah aleti alıp ıslık çaldım. Brando yatağından fırladı ve topu gördüğü anda bacaklarımın etrafında koşturmaya başladı. Dinleme cihazını kotumun arka cebine soktuktan sonra peşimde Brando'yla Roman'ın süitinden çıktım ve batı kanadına doğru yöneldim.

Tam ben asansöre gittiğim sırada hizmetçilerden biri Kostya'nın odasından çıktı, elinde bir paspas ve temizlik malzemeleri vardı, Leonid'in odasının kilidini açıp içeri girdi. Bingo.

Topu koridorun öbür ucuna fırlattım ve birkaç dakika boyunca Brando'nun topu kovalamasına izin verdim. Etrafta kimsenin olmadığına emin olunca topu Brando'dan aldım ve Leonid'in odasına fırlattım. Beklenildiği üzere, köpek topun peşine atıldı.

Odadan karmaşa sesleri gelmeye başladı. Hizmetçi çığlık atıyordu. Brando havlıyordu. Bir şey yere çarpıyordu. Daha fazla havlama vardı.

"Brando," diye seslendim ama gelmesini beklemiyordum. İşin içine top girince bütün eğitimleri yok oluyordu. Çok uygundu.

Koşup odaya gidince hizmetçiyi köşede saklanırken buldum, paspası savunmacı bir duruşla önünde tutuyordu. Brando onu tamamen görmezden gelip köşedeki ufak sehpanın altına giden topun peşine düşmüştü. Topu alacakmış gibi yaparak eğildim ve kalçamla sehpaya çarptım, o da sallanıp yana doğru devrildi. Büyük bir cam içki şişesi yere düşüp parçalara ayrıldı. Brando ciyaklayıp yatağın altına saklanmaya koştu.

"Gidip hemen bir faraş ve yer bezi getir," dedim hizmetçiye. Köpeği almaya çalışıyormuşum gibi yatakla gardırobun arasına diz çöktüm.

Hizmetçi gözden kaybolur kaybolmaz cebimdeki dinleme cihazını aldım ve etrafıma bakındım. Boş prizlerin çoğu göz önündeydi, lanet olsun. Tam devrilen masanın yanındakini kullanmaya karar vermek üzereydim ki gardırop ile şifonyerin arasında yer alan boş soketi fark ettim. Yakınında hiç elektrikli cihaz yoktu. Bu işe yaramak zorundaydı. Oraya doğru uzanıp böceği taktığım sırada hızla yaklaşan ayak seslerini duydum.

"Hadi bebeğim, sorun yok. Annene gel," dedim tatlı sesle. Brando'yu almak için yatağın altına uzandım.

Leonid arkamdan, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ürkmüş köpeği yakalayıp ayağa kalktıktan sonra Roman'ın amcasına döndüm, kapıda dururken tepesi atmış görünüyordu.

"Ah, Brando topunu kovalarken içeri koşup masayı devirdi. Çok üzgünüm, Leonid. Bir daha olmayacak!"

Yüzünde tiksintiyle Brando'ya baktıktan sonra başıyla kapıyı gösterdi.

"O hayvanı buradan çıkar," dedi dişlerinin arasından.

Topu yerden almak için eğildim ve koşturarak odadan çıktım.

Leonid arkamdan, "Sersem," diye mırıldandı.

Gülümseyerek Roman'ın süitine döndüm.

İçeri girdiğim anda sırıtıp dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim, mutfak tezgâhından ödül mamasının olduğu paketi aldım ve Brando'ya iki tane verdim.

"Aferin oğluma."

BÖLÜM on iki

Nina

YATAĞIMIN ÜZERİNE SERİLMİŞ EN AZ BİR DÜZİNE KIYAFET varken, ben bu akşamki sergi için hangisini seçeceğimi düşünüyordum. Son tabloları vaktinde bitirmeyi ucu ucuna başarmıştım. Mark'a, koca adam üzerinde değişiklikler yapmam gerektiğini ve bu sabaha kadar gönderemeyeceğimi söylediğimde neredeyse kalp krizi geçirecekti. Kataloga ekleyemeyeceğiyle ilgili en az on dakika boyunca sızlanmıştı. Ben bu şekilde tercih ediyordum. Roman'ın tabloyu ilk gördüğündeki tepkisini izlemek istiyordum.

Siyah deri pantolonu, yeşil, ipek gömleği seçip sandalyenin üstüne attım ve geri kalan kıyafetleri yatağın üzerinde bıraktım. Zaten epeydir bu odada uyumuyordum. Bütün eşyalarım buradaydı gerçi, çünkü Roman'ın yatağında uyumak dışında, yanına taşınmak gibi bir planım yoktu. Tamam, şey, aslında onunla yaşıyor olduğum için bu kulağa çok tuhaf geliyordu.

Makyaj masasına otururken, "Bu çok garip," diye mırıldandım ve makyajımı yapmaya başladım.

Telefonum çaldı ve arayanın kim olduğuna bakmadan açtım.

"Nina, her şey yolunda mı?"

Eğer arayanın annem olduğunu bilseydim öylece çalmasına izin verirdim. "Evet."

"Haftalardır aramalarıma dönmüyorsun."

"Evet. Bu konuşmanın amacını anlamıyorum anne."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonra beni şaşkınlığa düşürdü. "Babanla birlikte bu akşam galeriye gelmek istiyorduk. Eğer senin için sorun olmayacaksa?"

Aynadaki yansımama bakıp onu doğru mu duydum diye merak ettim. Annem sergilerime asla gelmezdi. Bir keresinde sanatımın onu korkuttuğunu söylemişti.

En sonunda, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Niye?"

"Şey, birincisi, bu koleksiyon fazlasıyla karanlık. Ülser olmanı istemem. İkincisi, Roman orada olacak."

"Evet, kocan konusuna gelince. Ben... öncesinde söylediklerim için üzgünüm. Sadece... şaşkınlığa kapıldım ve tatsız şeyler söyledim. Bazen seni anlamak zor oluyor Nina."

Gözlerimi kapatıp içimi çektim. "Olmamı dilediğin kişi olamadığım için üzgünüm anne. Tercihlerimin üstesinden gelemiyorsan ya da kabul edemiyorsan bu sorun değil. Sadece beni bir daha arama. Ancak eğer hayatımı ve tercihlerimi ayıplamadan ve gereksiz yorumlarda bulunmadan kabul edebilirsen bu akşam gelebilirsin."

"Tamam tatlım. Orada olacağız."

Aramayı sonlandırıp elimdeki telefona baktım. Niçin böyle birdenbire fikrini değiştirmişti? Telefonumu kurcalayıp babamın numarasını buldum ve onu aradım.

"Nina?"

"Anneme söyledin, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Tanrı aşkına baba!" Sandalyeme çöküp elimle gözlerimi kapattım.

"Ona söylemek zorundaydım Nina. Seni sorguya çekip duracaktı, o yüzden anlamasını sağlamak için anlattım."

"Neyi anlaması için?"

"Neden o adamla olduğunu anlaması için. Ben...ben ona yaptığım şeyi ve beni öldürmesinler diye onunla evlendiğini anlattım. Rol yapmak zorunda olduğunu açıkladım."

"Pekâlâ, ben rol yapmıyorum."

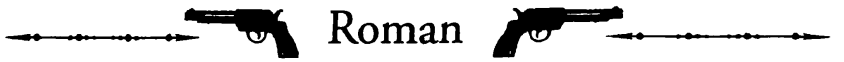
"Ne?"

"Rol yapmıyorum baba. Uzun zamandır rol yapmıyordum," diye iç geçirdim. "Ben ona âşığım."

"Nina! Adam bir katil. Sen deli misin?"

"Belki deliyim ama bunun önemi yok. Önemli olan gidip anneme bunu açıklayacak olman. Eğer bu ikinizin de aklına yatmıyorsa bu akşam ikinizi de görmek istemiyorum."

Konuşmayı sonlandırıp telefonu çantama attım ve makyajımı yapmaya geri döndüm.

Tabloya yaklaşıp geriye doğru çekilerek değerlendirdim. Galerideki ışıklandırma loştu, sadece her tablonun üzerindeki geniş spot ışıkları mekânı aydınlatıyordu. Nina'nın sanatının karanlığı düşünülürse bu gayet uygundu. Tablolar süitimdeyken çoğuna bakmıştım ama bu şekilde sergilenmeleri çok daha rahatsız edici bir hava katıyordu.

Önümdeki tablo, uzun siyah saçları olan soluk tenli bir kadının aynadaki yansımasıydı, uzun bir kumaş parçasını göğsünde tutuyordu. Arkasında ellerini uzatmış, yüzü olmayan, uzun figürler vardı. Kadının tuttuğu parlak yeşil elbise dışındaki her şey gri ve siyah tonlarıyla resmedilmişti.

Sonraki esere geçmeden önce galerinin karşı köşesine doğru bir bakış attım. Nina, saçları hafiften dökülmüş kısa, genç bir adamın yanında duruyordu. Bu "pezevenk" Mark'tı. Bir şeyler konuşuyorlardı ve birkaç saniye boyunca beden dillerine dikkat kesildim. Nina başını kaldırdı ve onu izlediğimi görünce gülümsedi. Mark'a bir şey söyleyip bana doğru yürüdü. Deri pantolonu ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla salınarak gelirken kedi gibi vücudunu ağzım açık izledim. Topuklu ayakkabı giymekten hoşlanmadığını söyleyen birine göre epey iyi üstesinden geliyordu. Ayağındaki o şeyler saçmalıktı, en az on üç santim, hatta belki daha yüksekti.

"Ee ne düşünüyorsun?" diye sorup tabloyu işaret etti.

Elini tutup dudaklarıma doğru kaldırdım ve parmaklarının üstüne bir öpücük kondurdum. "Harikalar, *malysh*."

Pis pis gülümseyip bana doğru eğildi. "Beni yatağına sürüklemek için öyle diyorsun."

"Genelde yatağıma kendi iradenle geliyorsun. Ama madem ısrar ediyorsun, bu akşam seni oraya şahsen sürükleyebilirim."

"Israr ediyorum." Hülyalı gözlerle bana bakıp dudağını ısırdı. Benim küçük baştan çıkarıcım.

"Eğer bana öyle bakmayı sürdürürsen," çenesini tutup başını kendime doğru çektim, "kendi sergini kaçıracaksın, Nina."

"Bu, kulağa hiç de kötü gelmiyor Pakhan."

Beline sarılıp onu kucağıma çektim. Nina kahkaha atıp kollarını boynuma doladı ve parmaklarını saçlarıma gömdü.

"Veda etmen için seni götüreceğim ve sonra eve gideceğiz," deyip ağzımı onunkine yapıştırdım.

"Gidemem," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Daha koca adamı görmedin."

Ona bakarak hırladım.

"Ciddi misin Roman?" Beni tekrar öptü. "Şimdi de hayvan sesleri mi çıkarıyorsun? İnsanlar ne düşünür?"

"İnsanlar gidip kendilerini becerebilir."

Göz ucuyla, Samuel Grey'in kolunda karısıyla, temkinli bir şekilde bize yaklaştığını gördüm. "Annenle baban burada."

Nina başını kaldırıp baktı ama kucağımdan kalkmak için hareket etmedi. Kalkmak yerine, onların gelişini izlerken saçımla oynamayı sürdürdü.

Yaklaştıklarında babası, "Bay Petrov," dedi. Annesi sadece başını salladı, gözleri Nina'nın hâlâ saçlarımda duran eline odaklandı.

"Roman yeterli lütfen," dedim ve gözlerimi Nina'nın annesine çevirdim. "Nina'nın yeni işiyle ilgili ne düşünüyorsun Zara?"

Gözlerini kırptı, görülür şekilde gergindi, sonra bana öyle sahte bir şekilde gülümsedi ki ifadesi bir Barbie'nin suratına yapıştırılabilirdi.

"Çalışması... güzel," dedi ve Nina'ya baktı. "Tablolarından birini satın almak istedik."

Nina ona boş boş baktı.

"Belki ölü tavukların olmadığı bir şey. Eğer mümkünse," diye ekledi annesi.

"Satın almanıza gerek yok," dedi Nina. Hâlâ yüzünde hafifçe bir kafa karışıklığıyla annesine bakıyordu. "İstediğinizi seçip Sally'ye söyleyin. O girişte duran kırmızı etekli kadın. Yan odadaki büyük olan hariç hepsi satılık."

"İçeri girdiğimizde sorduk zaten," dedi Samuel. "Tüm tabloların çoktan satıldığını söyledi."

Nina, "Bu doğru olamaz, daha on dakika önce açtık," diye mırıldanıp bana baktı. "Neler döndüğüne bakmam lazım."

Kucağımdan atlayıp koşturarak salonun diğer tarafındaki kadına doğru gitti.

Nina'nın annesine döndüm. "Hoşunuza gideni seçin ve Sally'ye benim izin verdiğimi söyleyin."

Zara Grey bana şaşkınlıkla baktı. "Onları sen mi satın aldın?"

"Tabii ki ben aldım." Başımı salladım ve Nina'nın küratörle birlikte durduğu yere doğru baktım. "Karın biliyor mu Samuel?"

Adam hızla nefes aldı ve sonra bir boğuk sesle, "Evet," dedi.

"İyi. Fakat bir şeyi bilmelisin," dedim ve onlara döndüm. "Anlaşma iptal."

"İptal mi?" Adam yutkundu ve titreyen ellerini önünde kavuşturdu. "Bu ne anlama geliyor?"

Onu inceledim, sonra bakışlarımı bana gözlerinde kederle bakan kadına çevirdim. "Kızınızı bırakmayacağım anlamına geliyor."

Tekerlekleri kavrayıp Nina'ya doğru yönelirken, annesiyle babasını yeşil elbiseli kız tablosunun önünde, ağızları bir karış açık kalmış halde bıraktım.

Yaklaştığım anda Nina, "Sally isimsiz bir alıcının tüm tabloları aldığını söylüyor!" dedi.

Yüzümü ifadesiz tutmayı zor başardım. "Ne bencil bir orospu çocuğu."

"Kesinlikle." Nina başını salladı. "Mark'a koca adamın satılık olmadığını söylemem iyi oldu."

"Niçin?"

Bana gizemli şekilde gülümsedi. "O senin için."

Dişlerimi sıkıp ona dik dik baktım. "Nerede?"

"Diğer odada, köşeyi dönünce ama... nereye gidiyorsun, Roman, bekle!"

Onu görmezden geldim ve bahsettiği odaya doğru mümkün olduğunca hızlı gitmek için sandalyemin tekerleklerini çevir-

dim. Sergi için otoportre yapmaması konusunda anlaşmıştık ve eğer herhangi birinin onu görmesine izin verirsem kahrolurdum. Hemen indireceklerdi, yoksa birilerini öldürürdüm.

"Roman!" Peşimden gelmeye çalışan Nina'nın topuklu ayakkabıları arkamdan tıkırdıyordu. "Çıplak olduğum değil!" diye bağırdı arkamdan.

Bir anda galeride çıt çıkmadı. Durdum ve arkamı döndüğümde, Nina'nın anne ve babası da dahil olmak üzere, en az on beş kişinin şok içinde ona baktığını gördüm.

Nina farkında değil gibiydi, gelip ellerini beline dayayarak önümde durdu. "Niçin her seferinde olay çıkarman gerekiyor?"

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Az önce bütün galeriye çıplak bir tablon olduğunu söyledin ve olay çıkaran *ben* miyim?"

Gözlerini kırptı, omzunun üstünden hâlâ onu izlemekte olan insanlara baktı ve alayla güldü. "Eyvah."

"Evet." Başımı salladım. "Ben kafayı sıyırmadan gidip şu tabloyu görelim çünkü şu anda orada durmuş seni kıyafetlerin olmadan hayal eden en az on adam var."

Kıkırdayıp sol tarafı gösterdi. "Bu taraftan."

Köşeden döndük ve galerinin ayrı bir bölümüne girdik. Neredeyse ilk alan kadar büyüktü ama burada sergilenen sadece bir tablo vardı. Üç spot ışığı tabloyu tam tepesinden aydınlatıyordu. Sergi daha yeni açıldığı için burada sadece iki kişi vardı. Yan tarafta durdukları için tabloyu engellenmeden görebiliyordum.

Nina'nın diğer çalışmaları gibi, bu da çoğunluklar griler ve siyahlarla yapılmıştı ama burada şekiller daha keskin, daha fark edilebilirdi. Tablonun alt kısmı taş parçalarını, binaların parçalarını ve farklı enkazları gösteriyordu. Aralarda beyaz duman bulutları yükseliyordu. Merkezdeki enkaz yığının üzerinde kocaman, şeytan boynuzları taşıyan, yalnız bir figür vardı.

O da gri gölgeler ve siyahlarla resmedilmişti ve sağ elinde tam savurmanın ortasındaymış gibi tuttuğu devasa bir balyoz vardı. Figürün yüzü görünmüyordu çünkü kurt çenesi şeklinde büyük, kırmızı bir miğfer takıyordu ve arkasından uzun, kırmızı bir pelerin dalgalanıyordu. Nefes kesiciydi.

"Niçin her şeyi kırıyor?" diye sordum. Gözlerimi resimden ayıramıyordum.

"Sanırım yapabildiği için."

"Etrafına dağılan şey ne? Şehir yıkıntıları mı?"

"Tam olarak değil. Bu bir metafor."

"Neyin metaforu?" diye sordum.

Nina bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı, "Zavallı, çıldırmış zihnim için. Ya da sen becerikli bir şekilde yıktıktan sonra geriye ne kaldıysa onun için, Roman."

Başımı hızla yana çevirip Nina'ya baktım, az önce söylediği şeyi kavramaya çalışıyordum. Biraz daha detay vermesine ihtiyacım vardı ama o sadece orada durup tabloya baktı. Tek parmağımı Nina'nın pantolonunun kemer köprüsüne taktım ve bana bakması için onu çevirdim. "Açıkla."

"Akıllı bir adamsın Roman. Bir düşün, kendi başına sonuca varacaksındır." Beni öptü ve önümdeki tabloya bakmam için bırakıp kendisine girişten el sallayan Mark'a doğru gitti.

BÖLÜM

on üç

Nina

"LEONID'İN ODASINDAKİ KAYITTAN BİR ŞEY ÇIKTI MI?" diye sorup mikseri açtım. Akşam yemeğine piroşki yapmaya karar vermiştim. Roman onu şişmanlatmaya çalıştığımı söylüyordu. O spor rutiniyle sanki öyle bir şey olabilirmiş gibi. Bir sabah spor salonuna gittim ve onu barfiks çekerken buldum, görülmeye değer bir manzaraydı. Adamda, eskiden sadece fotoğraf hilesiyle başarılabileceğine inandığım türden karın kasları vardı. Gördüğüm şeyden sonra sabahları yedide kalkmaya başlamıştım, böylece sekiz gibi spor odasına gidip sabah kahvemi onu izlerken içebiliyordum. Ben bu rutine başladım başlayalı, Roman sporunu nadiren bitirmeyi başarıyordu çünkü onu yatak odasına sürüklüyordum. Ne diyebilirdim ki? Onu izlerken tahrik oluyordum. Roman şikâyet etmiyordu, yani sanırım vaktinin birazını çalmamla bir sorunu yoktu.

Roman iki haftadır biraz huysuz bir ruh halindeydi ve bunun o kayıtlardan istediği şeyi elde edememesiyle bir bağlantısı olduğuna emindim. Tam olarak neyi bulmayı umduğunu soramasam da kendimce şüphelerim vardı.

Ensemde dudaklarının baskısını hissettim, sonra da omzumu öptü.

"Hâlâ bir şey yok."

"Seni öldürmeye çalışanın amcan olduğuna emin misin?" diye sordum, ensemdeki parmakları hareketsizleşti. "Tahmin etmesi o kadar zor değil Roman."

"Evet. O yüzden ben seninle olmadığım sürece onun yakınında olmanı istemiyorum."

"Beni ne yapacak ki? Ben... hiç kimseyim."

Aslında, "Zaten birkaç aya gitmiş olacağım," demeye çalışmıştım ama kendime o sözleri söyletemedim. Düşünmesi bile çok fazla acı veriyordu, o yüzden söylemedim. Hoşuma gitmeyen şeyleri görmezden gelme konusunda dikkate değecek kadar iyiydim.

"Sen benim karımsın. Sana zarar vermek, bana zarar vermek demek."

Evet. Sanırım Pakhan'ın karısını, adamın burnunun dibinde öldürmek Pakhan'ın ortakları ve emrindekiler için pek de güzel bir resim çizmezdi.

"Temkinli olacağım."

"Güzel." Omzumu bir daha öptü. "O şeyi buzdolabına kaldır. Üzerini değiştir. Seni Ural'a götürüyorum."

"Dağa mı?"

"Kulüplerimden biri."

"Biri?.." Ona bakıp kahkaha attım. "Adamım, iyi iş çıkardım. Tam bir servet avcısıyım. Annem bunu duyunca gerçekten mutlu olacak."

"Niye?"

"Bana hep iyi yere kapak atmamı tavsiye ederdi, diğer şeylerle birlikte tabii. Sanırım listeden bunu çıkarabilirim."

"Diğer şeyler ne?"

"Ekonomi alanında diploma al. Tırnaklarını yeme. Saçını sarıya boya."

"Saçına dokunmuyorsun."

"Sarışınları sevmez misin?"

"Artık sevmiyorum." Burnu benimkine değene kadar eğildi. "Git giyin."

"Siyah elbiseyi mi?"

"Evin bu kanadından ayrılma niyetin varsa hayır, Nina."

Normalde hazırlanmam yarım saatten fazla sürmezdi. Ancak bu akşam biraz abartmak istedim ve makyajımı yaparken fazladan on beş dakika daha harcadım. Roman'ın eski sevgililerinden birine rastlama ihtimalimize karşı en iyi halimde olmak istiyordum. Budalaca, biliyorum ama umurumda bile değildi.

Roman'ı mutfakta buldum. Tezgâha yaslanıyor, sol elindeki koltuk değneğiyle kendini destekliyordu ve diğer elinde de viski bardağı vardı.

Bacağı gün geçtikçe iyiye gidiyordu. Uzun zamandır süitteyken tekerlekli sandalyeyi hiç kullanmıyordu. Gerçi onu hâlâ bastonunu kullanırken görmemiştim. Pratik yaptığını biliyordum ama sorduğumda onu sendelerken görmemi istemediğini söylüyordu. Aptalca olsa da üstelemedim.

Onu baştan ayağa süzdüm, siyah kumaş pantolonunun ve siyah gömleğinin vücudunu en günahkâr şekilde sarmalamasına bayıldım.

"Aman Tanrım, birileri bu akşam seksi görünüyor." Ellerimi göğsüne koyup gömleğini düzelttim. "Tekerlekli sandalyen nerede?"

"Bu akşam sandalye yok."

Sözleriyle birlikte gözlerim büyüdü. Bu büyük olaydı. "Emin misin?"

"Eminim."

Coşkuyla ciyaklayıp onu öptüm.

"Senin için çok mutluyum bebeğim." Bir tutam saçını alnından çektim. "Adamlar seni görünce kafayı yiyecekler!"

Roman'ı ilk gören Olga oldu ve yüzündeki ifade paha biçilmezdi. Geldiğimizi duyduğunda koridorun sonunda, Ivan'ın odasının önündeydi. Gözleri yerinden fırladı ve taşıdığı ütülenmiş havlu yığını kollarının arasından yere düştü.

Gülümsememi bastırdım, yüzümü sıradan bir ifadede tutmaya çalışıyordum, Roman'ın peşinden asansöre bindim. Yeni koltuk değneklerine geçtiğinden beri yürüyüşü fazlasıyla gelişmişti. Neredeyse normaldi. Belki kazadan öncekine göre biraz yavaştı ama önemi yoktu. Dizinin nasıl göründüğünü görmüştüm. Bu aşamaya kadar gelmiş olması bir mucizeydi.

Asansörden çıktığımızda Ivan ve güvenliktekilerden biri mutfak tarafından geliyordu. Sanırım bu akşam bizimle onlar gelecekti. Roman'ı gördüklerinde oldukları yerde donakaldılar. Kendini toplayıp bize ilk yaklaşan Ivan oldu.

"Pakhan. Nina Petrova." Başıyla selam verdikten sonra kapıyı açtı.

Koridorun sonundaki köşeden bakan Valentina'yı göz ucumla fark ettim, ağzı bir karış açıktı. Eve geri döndüğümüzde, haberi herkesin duymuş olacağına hiç şüphem yoktu.

Kulüp beklediğimden büyüktü, bütün zemin katı çevreleyen üç katlı cam bir binaydı. Fazla erken gelmiş gibi görünüyorduk çünkü dışarıda sadece birkaç kişi bekliyordu; ancak fedailer ikili cam kapıları bizim için açtıklarında ve içeri girdiğimizde, içeride bulduğum kayda değer kalabalıkla şaşkına döndüm. İnsanların çoğu pistin kenarlarındaki uzun masaların etrafına toplanmıştı. Bizim de onlardan birinde duracağımızı sandım ama koca alanı geçip başka bir ikili kapıya vardık. Kapıların yanında iki adam bekliyordu ve yaklaştığımız anda kapıları açtılar. Tıpkı girişteki gibi karşılandık.

Roman'a başlarıyla selam verip, "Pakhan," dedikten sonra bana, "Bayan Petrov," dediler.

Davranışları biraz kafamı karıştırmıştı çünkü kimsenin benim varlığımı bilmesini beklemiyordum.

Bu ikinci alan biraz daha ufakçaydı ama çok daha gösterişliydi. Uzun masalar yerine mekâna dağılmış beş tane, yarım daire şeklinde loca vardı; her iki yandaki ikişer tane biraz daha ufaktı ve bir tane de kocaman loca vardı. Muhtemelen on kişinin oturabileceği bu kabin, merkezdeki ufak, yüksek bir platformun üzerinde duruyordu. Önümüzden yürümekte olan Ivan büyük locaya doğru gitti ve sağ tarafında durup ellerini arkasından bağladı. Bir saniye için Roman'ın platforma iki basamak çıkacak olmasından dolayı endişelendim ama hiç sorun yaşamadan başardı. Dönüp bana elini uzattı, ben de peşinden çıktım. Diğer korumamız da gelip locanın sol tarafına geçerek Ivan'la aynı pozisyonu aldı.

Ortadaki locada Roman'ın yanına otururken, "Tuhaf hissediyorum," diye fısıldadım.

"Niçin fısıldıyorsun?"

"Bilmem," diye fısıldadım tekrar. "Neden herkes bizi izliyor?"

"Kimin umurunda?" deyip çenemi kavradı ve beni öptü.

Bir adam Ivan'a yaklaşıp kulağına bir şeyler söyledi. Tanıdık görünüyordu, muhtemelen Pavel'in adamlarından biriydi. Ivan başını sallayıp bana baktı ama başımı iki yana sallayınca adamı gönderdi. Bu akşam iş yapacak halde değildim, mesajını Pavel'e iletebilirdi.

Nina yanıma sokularak oturdu, elinde şarap kadehiyle kalabalığı izliyordu. Geldiğimizden beri hiç durmadan konuşuyordu ama birkaç dakika öncesinde sessizliğe gömülmüştü. Kafasından neler geçtiğini merak ettim. Restoran denilen o izbe yerde onu ilk gördüğüm andan beri yavaş yavaş tenime işleyen bu tuhaf, küçük varlık aklımı karıştırıyordu. Bu altı ay bittiğinde ve gitmesine izin vermek gibi bir niyetimin olmadığını fark ettiğinde neler olacağını merak ettim. Asla öyle bir niyetim yoktu.

Elimi kaldırıp çıplak omzunda gezdirdim, sonra da narin bileğine doğru kaymasına izin verdim. Nina'm çok kırılgan görünüyordu ama görüntüler yanıltıcı olabilirdi.

"Dans et benimle," diye fısıldadım kulağına.

Başını kaldırdı ve o kara gözler doğruca bana baktı, içlerindeki soru barizdi. Doğru düzgün yürüyemeyen bir adamla nasıl dans edeceğini merak etmiş olmalıydı ama sormadı, sormayacağını biliyordum.

"Tamam." Gülümsedi.

"Bacağını ver."

Nina tek kaşını kaldırarak bana doğru döndü, bacak bacak üstüne atıp sağ ayağını elime bıraktı. Yavaşça topuklu ayakkabısını çıkardım ve diğer tarafımdaki koltuğa yerleştirdikten sonra bileğini bıraktım.

"Sol."

"Birine görünmelisin Roman. Bu ayak fetişin iyice kontrolden çıkıyor." Kahkaha atıp bacaklarını değiştirdi ve diğer topuklu ayakkabısıyla da aynı şeyi tekrarladım.

Tek koltuk değneğimi alıp ayağa kalktım ve elini tuttum.

"Kalk, *malysh*. Koltuğun üstüne."

Kıkırdayarak kabindeki koltukta ayağa kalktı ve kollarını boynuma doladı. Gülümsedim. Orada ayağa kalkmış olmasına rağmen hâlâ benden sadece birkaç santim uzundu.

"Bu düzenleme hoşuma gitti." Beni öptü. "Bundan böyle gittiğim her yere kesinlikle bir tabure taşıyorum."

Elimi beline koyup burnumu boynuna sürttüm. İçini çekip parmaklarını saçlarıma gömdü ve yavaş melodi sesleri etrafımızı doldururken öyle kaldık.

Sırtımı kalabalığa dönmekten hoşlanmazdım. Bütün mekânın önümde olmasını tercih ederdim ama sanırım sırtımı kollamaları için Ivan ve Kolya'ya güvenmem gerekecekti. Ayrıca Nina'yı bu şekilde tutmak hoşuma gidiyordu, vücudumla ona baktığını gördüğüm adamların görüşlerini engelliyordum.

"Bacağın ne durumda?" diye fısıldadı kulağına.

"Sıkıntı yok. Endişe etme."

"Roman?"

"Efendim?"

"Bir itirafta bulunacağım."

Omzunu öptüm. "Kötü bir şey mi?"

"Evet. Şey... bu, bu bir nevi bir sorun. Büyün bir sorun."

"Dökül bakalım Nina."

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı ve sonra beş kelimeyle dünyamı yörüngesinden çıkardı.

"Ben sana âşık oldum Roman."

Bir saniyeliğine gözlerimi yumup ona sımsıkı sarıldım. Etrafımdaki her şey durmuş gibiydi.

"Öyleyse aynı sorunu paylaşıyoruz *malysh*," dedim boynuna doğru ve hareketsizleştiğini hissettim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda dudakları hafifçe titriyordu ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Şu altı aylık anlaşma var ya? İptal, Nina," deyip belini sıktım. "Neye karar verdiğimiz umurumda değil. Sen artık benimsin ve gitmene izin vermeyeceğim. Asla."

Nina

Avuçlarımı Roman'ın yüzünün iki yanına yerleştirip gözlerini araştırdım, gözlerimin içine öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki.

"Hiçbir yere gitmiyorum Roman."

"Bana söz ver." Beni çekip kendine yapıştırdı ve bir an için nefes almam zorlaştı. "Bana söz ver, yoksa seni eve götürüp söz verene kadar yatağıma bağlarım."

"Söz veriyorum." Parmağımı çenesinde gezdirdim. "Geri otursak mı?"

"Hayır," diye patladı.

"Tamaaam. O niye?" diye sordum ama sadece dişlerini sıkıp hiçbir şey söylemedi. "Roman, bir sorun mu var?"

"Burada adamlar var."

"Burası bir kulüp. Elbette burada adamlar var."

"Sana mal mal bakıyorlar."

Bir kahkaha patlattım ama o sadece dişlerini daha çok sıktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Gülümsediğimi görüyor musun Nina?"

Ciddiydi. "Roman, mantıksızlık ediyorsun. Seninleyim, değil mi?" Sert dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İzleyebilirler ama tek yapabilecekleri de bu." Bir öpücük daha, bu defa alnına. "Bu durumu daha iyi yapar mı?"

"Şöyle böyle."

İçine ne girdiğini hiç bilmiyordum ama bütün gece bu şekilde ayakta durmasına izin vermeyecektim. O bacağa yük vermemesi gerekiyordu. İç geçirip bir kez daha öptüm. "Hadi eve gidelim bebeğim."

Arabamız başka bir arabayla aynı anda evin önünde durdu ve diğer aracın arka koltuğundan Leonid çıktı. Bize bakmak için döndüğünde gözleri yanımda ayakta duran Roman'a çevrildi. Hava karanlıktı ama lambalardan Leonid'in yüzündeki şoku aydınlatacak kadar ışık yayılıyordu, ardından bakışı saf bir nefrete dönüştü. Yüzündeki ifadeyi çabucak daha hoş bir şeyle değiştirdi ve bize yaklaştı.

"Bak sen, ne beklenmedik bir gelişme. Seni tekrar ayaklarının üstünde gördüğüme çok memnunum Roman. Gerçekten."

"Öyle mi amca?" Roman'ın ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Duruşu rahattı ama koltuk değneklerini tutuş şekli gözümden kaçmadı. Bacağının acısına rağmen rol yapma konusunda harika bir iş çıkarıyordu.

"Roman, yoruldum. Yukarı çıkabilir miyiz lütfen?" dedikten sonra Leonid'e dönüp tatlı tatlı gülümsedim. "Yatmadan önce akşam cilt bakımımı yapmam lazım ve en az bir saatimi alıyor."

Leonid bana küçümseyen bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve eve girdi. Biz daha yavaş adımlarla peşinden gittik.

Süitin kapısı arkamızdan kapandığı anda Roman'a döndüm ve yatak odasını işaret ettim.

"Yatağa. Hemen, Roman."

Benimle tartışmadı, bu da epeyce acısı olduğunu göstermeye yetecek bir kanıttı.

Ayakkabılarımı çıkarıp koşturarak mutfağa gittim, ağrı kesiciyle bir bardak su aldıktan sonra Roman'ın yatak odasına götürdüm. Yatağa yaklaştı, ardından boğuk bir iniltiyle oturdu. Acı veren bir ağır çekimle sağ bacağını yatağa kaldırdıktan sonra elimdeki ilaç kutusuna uzandı. İki hap yuttu, ardından gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Bana bırak," deyip işi devraldım.

Sessizlik içinde beni izledikten sonra gömleğini çıkardı ve yatağa uzandı. Kemerini çözmeye başladığımda elleriyle ellerimi tutup başını iki yana salladı. "Üzgünüm, *malysh*. Bu akşam olmaz."

"Tanrı aşkına, seks yapmak niyetinde değilim. Sadece bacağını görmem lazım."

"Bırak gitsin. Geçer."

Onu dikkate almayarak pantolonunu çıkarmayı sürdürdüm. Nazik olmak için elimden geleni yapmaya çalışıyor olsam da birkaç defa acıyla tısladı. En sonunda dizine bakmayı başardığımda sert bir soluk aldım. Dizi şişip normalin iki katı olmuştu.

"Kahretsin, Roman."

Bir yastık alıp dikkatli biçimde bacağının altına yerleştirdim, bacağını olabildiğince az hareket ettirmeye çaba gösteriyordum. Bunu bitirince süslü elbisemi çıkarıp Roman'ın tişörtlerinden birini giydim ve yatağa çıkıp yanına uzandım. Yorganla üstümüzü örttükten sonra Roman'ın yan tarafına sokuldum ve elimi çıplak göğsüne koydum.

"Nina, sana bir şey sormam lazım."

Bunu sorarkenki tuhaf ve bir şekilde mesafeli ses tonu, başımı kaldırıp ona bakmama sebep oldu ve onu yüzüne yerleşen sert çizgilerle tavana bakarken buldum.

"Tamam," dedim.

"Eğer yapabileceğimin en iyisi koltuk değnekleri olursa, gider misin?"

Sorusunun ne kadar salakça olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama elini dudaklarımı koyarak beni susturdu. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Cevap vermeden önce bunu iyice düşünmeni istiyorum. Bunun ne anlama geldiğini uzun uzun ve iyice düşün. Ne kadar gelişme gösterirsem göstereyim asla koşamayacağım. Merdivenler benim için hep sorun olacak. Şu anda bununla bir sorunun olmayabilir ama gençsin. Sen... hasarlı olmayan başka adamlarla tanışacaksın. Onları sınırlandıran şeyleri olmayan adamlarla. Yani, eğer hayatımın kalanında koltuk değnekleri kullanmak zorunda kalırsam ve bu senin, uzun dönemde kabul edebileceğin bir şey değilse anlarım. Yemin ederim anlarım ve benden yana hiçbir kızgınlık olmaz. Fakat eğer öyle bir durum varsa şimdi öğrenmem lazım. İkimiz için de yürüdüğü sürece sürdürebiliriz ve artık yürümediğinde... şey, ikimiz de kendi yollarımıza gidebiliriz. Ancak bilmem lazım. Emin olmana ihtiyacım var Nina."

Roman'ın eli, ağzımdan uzaklaştı. Beni o kadar sığ buluyor olabileceği gerçeğini aşmaya çalıştım ama sonra onun bakış açısından baktım, rollerimiz değişmiş olsaydı ben nasıl hissederdim diye düşününce anladım.

"Bununla bir sorunum varmış gibi hissettin mi hiç Roman? Yani, şu âna kadar."

"Hayır. Fakat sen çok yetenekli bir oyuncusun, *malysh*. Şu andan itibaren anlaşmamız için yarattığın diğer kadınları istemiyorum. Daha fazla rol yok, kandırmak yok."

"Adil bir anlaşma. Tamam o zaman." Derin bir nefes aldım. "Koştuğunu veya merdivenleri ikişer ikişer çıktığını görmeyi çok isterdim. Bastonda sıkıntı yok sanırım ve oraya kadar gelirsen gerçekten çok mutlu olacağım."

Ağzımdan çıkan her kelimenin onun canını yaktığını biliyordum, çünkü öyle hareketsizleşmişti ki korkutucuydu. Tanrım, tüm bunları söylemekten nefret ediyordum ama meseleyi kesin olarak çözmemiz gerekiyordu.

"Eğer en çok istediğim şeyi seçebilseydim, senin bombadan önceki haline geri dönmen olurdu."

Hâlâ doğruca karşıya bakıyordu ama sözlerimi duyduktan sonra gözlerini kapattı.

"Fakat bu asla olmayacak Roman. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ve içimi paramparça ediyor. Seni koltuk değneksiz görmeyi çok isterdim ama sadece seni mutlu edeceğini bildiğim için. Tek sebebi bu. Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Senin için bunu çok ama çok istiyorum." Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmasını sağladım. "Bana gelince, önemi yok. Koltuk değneklerin olsun ya da olmasın, seni aynı şekilde severim bebeğim. Hatta tekerlekli sandalyeyi kullanmaya geri dönmek zorunda kalsan bile. Umurumda değil. Sikimde değil, Roman. Benim istediğim tek şey, sensin. Sana sahip olabilir miyim lütfen?"

"Zaten bana sahipsin *malysh*." Başımın tepesini öptü.

Ondan sonra sadece sessizlik oldu. İkna olmamıştı. Deli gibi ağlamak istiyordum ama bir şekilde kendimi tutmayı başardım.

"Söylesene Roman, normal bir şekilde seks yapabilmemizi istemez miydin? Çünkü ben isterdim. Üzerimde olmanı, vücudunun benimkine dayandığını hissetmeyi, ellerimi başımın üstüne doğru kaldırmanı her şeyden çok isterdim. Ancak benim için böyle bir şey mümkün değil, en azından yakın gelecekte. Belki ebediyen. Bu bir sorun mu? Sorunlarımdan sıkılacak mı-

sın, bir noktada beni daha az sorunlu biriyle değiştirmeye karar verecek misin? Habersizce arkasından yaklaştığında istemsizce irkilmeyecek bir kadınla? Ya da unutup kolu yerine bileğini kavradığında panik atak yaşamayacak birisiyle?

"Bizimle sürekli Dimitri ve Ivan'ın geldiğini, senin kadar uzun olan Kostya, Mikhail ya da Sergei'nin gelmediğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ben bir odaya girdiğimde adamlarının ya oturduklarını ya da dışarı çıktıklarını? Kostya bıçaklandıktan birkaç gün sonra, mutfağa girdiğimde adam kendini sandalyeye öyle aniden bıraktı ki birkaç dikişini patlatmamış olması mucize. Paniğe kapılmayayım diye, adamlarına ben bir odaya girdiğimde oturmalarını emretmek zorunda kaldın. Sorunlarımla uğraşmanın yorucu ve bezdirici olduğuna eminim. Bir noktada beni daha az boku yemiş biriyle değiştirmeye karar verecek misin?"

"Tanrı aşkına, Nina." Bana şok içinde baktı. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Ah, bunun kulağa gelişini beğenmedin, öyle mi? O zaman siktir git, Roman," diye fısıldayıp yüzümü göğsüne çevirdim ve gözyaşlarımın özgürce akmasına izin verdim.

Saçlarımdaki elini hissettim, diğer kolunu belime doladı ve sonraki anda üstünde uzanır vaziyetteydim. Saç tutamlarımı ıslanmış yüzümden çekti ve gözlerimin altını başparmaklarıyla sildi.

"Ben çok üzgünüm, *milaya*. Sadece... seni öyle çok seviyorum ki. Bir gün çekip gidersin diye ödüm kopuyor."

Dişlerimi sıktım. "Bana elini ver."

Kaşını kaldırdı ama dediğimi yaptı.

Elini vücutlarımızın arasından aşağı indirip bacaklarımın arasına soktum ve parmaklarını ıslak külotuma bastırdım. "Bunu hissediyor musun Roman? Sadece yanında yatıyor olmak bana bunu yapıyor. Senin için deli oluyorum bebeğim,

sadece sana yakın olmak bile sırılsıklam olmama sebep oluyor," diye fısıldadım ve altımda sertleştiğini hissettim.

Parmağını yavaşça külotumun içine soktu ve aşağı doğru sıyırmaya başladı.

"Çıkar," diye kükredi.

"Roman, hayır..."

Diğer eliyle de külotumu kavradı ve aniden kumaşın yırtılma sesi geldi. Ben az önce külotumu yırtmış olmasının gerçeğiyle hâlâ sersemlemiş haldeyken boxer'ını sıyırıp beni belimden kavradı ve aletinin üstüne kaydırdı. Öyle iyi hissettirdi ki kaslarım uzunluğunun etrafında kasılırken gözlerim resmen yuvalarından çıkacaktı.

"Benim," diye homurdanıp kendini içime doğru itti. "Sadece benim. Söyle."

"Sadece senin bebeğim."

Bir kez daha hamle yaptı ve içimdeki her şey patlarken işim bitti. Titremeler vücudumu ele geçirdi. Roman içimde derinlere girerken inledi ve spermlerinin içimi doldurduğunu hissettim. Hâlâ yükseklerden inerken göğsüne yığılıp kaldım. Bugüne kadar yaşadığım en akıl uçuran bir dakikalık seksti.

Roman kollarını sırtıma dolayıp beni kendine yapıştırdı, dudaklarının başımın tepesine öpücük kondurduğunu hissettim.

"Yani sonsuza dek kalıyor musun?" diye fısıldadı.

"Denesen bile benden kurtulamayacaksın. Bir daha asla böyle seksi bir koca bulamam." Gülümseyip onu öptüm. "Bu konuyu kapatıyoruz Roman. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Fakat bir şeyi bilmeni istiyorum. Sana zarar veren piçi bulduğumda, onu öldüreceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin." Kolunu sıktım. "Kimsenin ölümünün benim vicdanıma yük olmasını istemem, o yüzden lütfen, sana yalvarıyorum, bu konuyu unut."

"Nina..."

"Lütfen, o konuyu da kapatıyoruz. Benim için kimseyi öldürmeyeceksin. Bununla yaşayamam. Lütfen."

Cevap vermediğinde yüzünü ellerimin arasına aldım ve alnımı onunkine bastırdım.

"Bana bunu yapmayacaksın. Onu aramayacak ve öldürmeyeceksin. Eğer beni seviyorsan kimsenin ölümünü ruhumda taşımama sebep olmayacaksın. Anladığını söyle Roman."

Sessizliğin ardından, "Tamam," dedi.

BÖLÜM on dört

Roman

Ertesi sabah dizim çok daha iyiydi ama sağ bacağıma ağırlık verirsem hâlâ felaket acıyordu. Kahvaltıdan sonra koltuk değneklerimi değil, tekerlekli sandalyemi aldım. Haftalardır sandalye kullanmıyor ve şimdi kullanmak zorunda kalmaktan da nefret ediyordum. Ama dizime daha fazla hasar verme riskine girmek istemiyordum. Nina'nın koltuk değneği kullanmamla bir sorunu olmasa da benim vardı. Ne olursa olsun o lanet olası bastona geçecektim çünkü onu yemeğe götürürken ya da sadece yürüyüşe çıkarken bile elini tutabilmek istiyordum.

"Aşağı iniyorum. Igor bana borş çorbası yapmayı öğretecek." Nina gülümseyip eğildi ve beni öptü. "Geri gelirken sana öğle yemeği getirmemi ister misin?"

"Evet, buradan çalışacağım. Ayrıca o yabandomuzuna söyle, eğer bir daha karıma sesini yükseltecek olursa işi biter."

"Canavar gibi davranma, Roman."

Gidişini izledikten sonra yatak odama gittim ve bilgisayarımı açtım. Dinleme programını açıp Leonid'in odasının kaydını

buldum ve yaklaşık olarak dün gece geri döndüğümüz zamandan kaydı oynattım.

Bacağımın gittikçe iyiye gittiğini saklamamın özel bir sebebi vardı. Tekrar yürüdüğümü görmenin Leonid'i bir şeyler denemeye yönlendireceğine neredeyse emindim ve bu olmadan önce ortağını yakalamak istiyordum. Neredeyse beş ay olmuştu ve o orospu çocuğunun kim olduğunu bulmakta başarısız olduğum için Leonid'i harekete geçmesini umarak dürtme zamanı gelmişti. Dün gece bana bakışına bakılırsa, içimden bir ses beni güzel bir sürprizin beklediğini söylüyordu.

Kaydın ortasında, en sonunda aradığım şeyi buldum. Leonid birini arıyordu ve ekranın kenarındaki saat sabahın altısını gösterdiği için bunun işle ilgili bir görüşme olmadığına emindim. Ancak beni şaşırtan şey, cevap veren kişi oldu.

"Tekrar denememiz lazım. Piç kurusu yürüyor," dedi Leonid.

"Hım. Bunun artık benim işime geldiğine emin değilim Leonid," dedi Tanush.

"Şimdi fikrini değiştiremezsin!"

"Tabii ki değiştirebilirim. Düşünmeden hareket ettim. Petrov kızını reddettiği için kızgındım ve bedelini ödemesini istedim. Ama bana iyi para kazandırıyor."

"Bir anlaşma yaptık Tanush. Onu ortadan kaldırmama yardım edeceksin ve ben de liderliği aldığımda sana daha fazla pay verildiğine emin olacağım."

"İşte olay da o Leonid. Bana daha fazla pay verecek olsan da işin yürümesini sağlayabileceğinden şüpheliyim. Bunu riske atmak istemediğime karar verdim. Ben yokum."

Hat kesildi.

Sandalyemde arkama yaslanıp telefonumu aldım, Maxim'i aradım. "Leonid nerede?"

"Dışarıda. Valentina'ya saat beşte yemeğini getirmesini söylediğini duydum."

"O gerekli olmayacak. Saat dörtten sonra üst katta kimseyi istemiyorum. Herkesten bahsediyorum. Ben söyleyene kadar kimse yukarı çıkmayacak."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu ve Maxim'in noktaları birleştirdiğini varsaydım.

"Hallolduğuna emin olacağım. Peki ya Nina?"

"Onun evden çıkmasına ihtiyacım var. Dushku'nun kızı evleniyor ve katılmamız için bizi davet etti. Nina'yı hediye alması için mağazaya göndereceğim. Dimitri'ye söyle, Nina'nın yanına Ivan'ı versin. Hiçbir koşulda, ben Ivan'ı aramadan geri gelmeyecekler. Nina'nın dikkatini dağıtmak için ne yapması gerektiği umurumda değil, ben işimi bitirene kadar Nina geri gelmeyecek. Burası açık mı?"

"Emredersin Pakhan."

Bu PDF'i pərə ilə aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu və daha fazlası telegramdəki kanallarda bedəvə boşuna PDF'e pərə vermeyin!

Biraz dil dökmem gerekti ama saat dört gibi Nina'yı evden uzaklaştırmayı başardım. Birlikte akşam yemeği yememiz için çok hevesliydi ama yapılacak çok işim olduğunu söylediğimde pes etti.

Giyinme odama girip tabancamı aldım. Kontrol ettikten sonra koltuk değneğimi kavradım ve Leonid'in odasına gittim. Köşedeki, doğruca kapının karşısında duran tekli koltuğa oturdum, tabancamı sehpanın üzerine koydum ve bekledim.

Saat beş olmadan Leonid odaya girdi. Beni orada görünce kaşları havaya kalktı ama kendini çabucak toparladı. "Bir şey mi oldu?"

"Kapıyı kapat, Leonid."

"Roman?"

"Kapı," dedim.

Kendisine söylenileni yaptı ve bana doğru yürümeye başladığında sehpanın üzerinde duran tabancayı fark etti. Hareketsizleşti, gözleri kocaman oldu ve sonra kaçmak için arkasını döndü. Silahı alıp sağ dizine nişan aldım ve ateş ettim.

Önce silah sesi ve peşinden Leonid'in çığlığı odada yankılandı. Yan tarafına yığıldı ve sızlanmaya başladı, kanlı bacağını tutuyordu.

"Eğer yerimi almak istiyorsan öldüğüme emin olmalıydın, Leonid."

"Piç kurusu," diye hırladı dişlerinin arasından, her yana tükürükleri saçılıyordu. "Seni öldüreceğim!"

Haykırarak bana doğru atıldı, elleri çıldırmış bir adamınkiler gibi havadaydı. Kafasına nişan alıp kurşunu serbest bıraktım. Vücudu yere yığıldı, başının etrafına kan yayılıyordu.

"Onun için fırsatın vardı amca," dedim yerde yatan bedenine.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye koyulduğumda Leonid'in telefonu çaldı. Dikkate almamayı düşündüm ama sonra eğilip telefona uzanırken dizim acıyla sızladı. Ekranda bilinmeyen bir numara vardı. Açtım.

"Kadını buldum," dedi hattın diğer ucundaki ses. "Parayı transfer etmeye hazırlan."

Telefon kapandı.

Nina

"Emin misin?" Elimde tuttuğum vazoyu inceledim. "Bu korkunç. Seveceklerine eminim ve zaten bir arabadan fazla ediyor."

"Pakhan büyük bir şey olması gerektiğini söyledi." Ivan omuzlarını silkip arkamda durdu.

"Daha büyük vazoları var mı diye soracağım." Satış görevlisine döndüm.

Etrafımdaki vitrinlerde bulunan gösterişli dekorasyon parçalarının üzerime üzerime geldiğini hissettim. Buradaki en ucuz ürünün fiyat etiketinde en az üç sıfır olduğunu bilmek beni geriyordu. Düğün hediyesi olarak alınabilecek çok daha uygun şeyler vardı ama nedendir bilinmez, Roman ta Chicago'ya kadar gelmem ve tam da bu dükkândan bir şeyler seçmem için ısrar etmişti. Burada bulunan her şey çok abartılıydı, altından avizeler ve Davut heykelinin gerçek boyutlardaki replikaları da buna dahildi. Beni ürpertiyordu. Bazı insanların cidden tuhaf zevkleri vardı.

Kristal bardak setlerinin olduğu uzun, cam bir vitrinin önünden geçerken bir sesin havayı yardığını duydum. Vitrin parçalara ayrılarak yere yıkıldı, binlerce ufak cam parçası her yana saçıldı. İnsanlar çığlık atmaya başladı. Eller beni belimden kavrayıp yere çekti. Sonraki saniyede Ivan üstüme doğru kapaklanıyor, dükkânın arkasına doğru gitmem için beni yönlendiriyordu. Başka bir silah sesi daha geldi ve sendeledim, kafa üstü yere yapışmamak için elimi yere koydum. Avcuma acı yayıldı. Ivan kolumun üst kısmını tutmaya devam ederek beni acil çıkış kapısına doğru sürükledi, diğer eliyle tuttuğu telefona bir şeyler haykırıyordu.

Tam acil çıkış kapısından arka sokağa çıktığımız anda köşeden bir araba döndü. Araba aniden durunca tekerlekleri ciyakladı. Ivan beni açık çıkış kapısından içeri geri itti, ceketinin içine uzanıp bir silah çıkardı. Neredeyse aynı anda iki el silah sesinin yankılandığını duydum.

"Orada kal," dedi omzunun üzerinden ve görüş alanımdan çıktı.

Birkaç saniye sonra bir el silah sesi duydum. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu rastgele bir saldırı mıydı, yoksa birisi bizi öldürmeye mi çalışıyordu? Burada mı kalmalıydım, yoksa içeri mi dönmeliydim? Dışarı çıkıp Ivan'ı aramalı mıydım? Çok korkuyordum, nereye gitmem gerektiğini biliyor olsam bile olduğum yerden kıpırdayabileceğimi sanmıyordum.

Sol elime doğru baktım, büyük bir cam parçası yarısına kadar avcuma saplanmıştı, etrafından kan akıyordu. Feci acıyordu.

Sokaktan hızla yaklaşan ayak sesleri geldi, derin bir nefes aldım ve kim olduğunu görmek için bekledim.

Ivan görüş alanıma girip elimi tuttu ve beni sokaktan aşağı koşturdu. Omzumun üzerinden bir bakış atıp arabayı gördüm. Şoför kapısı ardına kadar açıktı ve yerde hareketsiz bir figür yatıyordu. Siren sesleri uzaktaydı ama yaklaşıyordu.

Adımlarım tekledi ama Ivan beni sokakta ve sonra da arabamızı park ettiği otoparka doğru çekiştirmeyi sürdürdü.

Kapıyı açıp beni aceleyle içeri sokarken elimi gördü ve nefesini tuttu.

"Nina Petrova! Tanrı aşkına, neden bir şey demedin?"

"Orada pek öncelikli bir durum gibi gelmedi," dedim ve elimi kaldırdım. "Sence Kostya'ya dikiş atan doktor aynısını benim için de yapar mı?"

Ivan bana bakmak için kocaman olmuş gözlerini çevirdi, sonra başını iki yana sallayıp Rusça bir şeyler mırıldandı. "Hemen hastaneye gidiyoruz. Eğer gitmezsen Pakhan memnun olmaz."

"Sanırım bilerek onu sinirlendirmemeliyiz. Pakhan'ın son zamanlarda pek aksi. Gidelim o zaman."

Ivan alayla güldü ve arabaya binmeme yardım etti, ardından oradan ayrıldık.

Roman

"Bir silahlı saldırı olmuş, Roman."

Gözlerimi Dimitri'ye diktim ve az önce telefonda duyduğum şey aklımın gerisinde belirirken kalbim atmayı bıraktı. Hayır. Dimitri'yi gırtlağından yakalayıp yüzünü benimkine doğru yaklaştırdım. "Karım nerede?" dedim dişlerimin arasından, boynunu kırmamak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

"Bilmiyoruz. Ivan, onlar dükkândayken birinin ateş açmaya başladığını ve onu dışarı çıkardığını söylemek için aradı. Bu, on beş dakika önceydi. Ona ulaşamıyorum; o zamandan beri telefonunu açmıyor."

"Diğerleri?"

"Sadece Ivan var. Yanlarında iki korumanın daha gitmesini emrettim ama Nina Petrova onları yanında götürmek istemediğini söyledi."

Dişlerimi kenetleyip Dimitri'nin boğazını öyle bir sıktım ki yüzü kızarmaya başladı.

"Eğer onun saçının bir teline zarar gelecek olursa çok fazla ölen olacak," dedim. "Karımı sadece tek bir korumayla yollayan güvenlik şefimden başlayarak. Anladın mı Dimitri?"

"Evet Pakhan."

"Güzel. Şimdi bana siktiğimin arabasını getir."

Nina

Üç kelebek bandaj, bir tetanos aşısı ve bir kutu antibiyotik. Bunları aldım. Dikiş bile atılmadı. Hemşire şanslı olduğumu

ve bir dahaki sefere bardakları yıkarken daha dikkatli olmamı söyledi.

Ivan'ı bulmaya çalışarak başımı kaldırdım. Yakında gelmesini umuyordum, böylece bir an önce eve geri dönebilirdik.

Bir patırtı oldu, kapı açıldı ve girişin olduğu taraftan sesler yükseldi. Ciddi şekilde yaralanan birini getirip getirmediklerini merak ettim çünkü bağırışlar gerçekten yüksek sesliydi. Sonra Roman'ın kükrediğini duydum.

"Karım nerede?"

Kahretsin. O neler olduğunu duymadan eve dönmüş olmayı umuyordum.

"Orada neler oluyor?" Malzemelerini toplayan hemşire mırıldanarak sesin geldiği tarafa doğru baktı.

"Ahh, o benim kocam oluyor." Kadına masum bir şekilde gülümsedikten sonra sedyeden aşağı atladım ve odadan dışarı koştum.

Resepsiyon bölümüne geldiğimde, Roman'ın, klavyede bir şeyler yazmaya çalışan kel, orta yaşlı bir görevlinin tepesinde dikilirken gördüm. Adamın elleri öyle fena titriyordu ki doğru tuşlara basmayı başaramıyordu. Roman'ın üç metre civarında sadece Dimitri duruyordu. Orada bulunan insanlardan birkaçı duvarın yanına, güvenli bir mesafeye çekilmişlerdi. Ivan diğer koridordan geldi ve Roman'ın hiddetini görünce olduğu yerde duruverdi.

"Roman?" dedim.

Başını hızla bana doğru çevirdi ve yaklaşmamı izlerken büyük bir soluk aldı. Gözleri başımdan başlayarak vücudumu ve topuklu ayakkabılarımdan görünen ayak parmaklarımı süzdü, sonra tekrar yukarı çıktı. Ancak o zaman nefesini verdi.

Belimden yakalayıp beni kendine yapıştırdı. "Bir daha asla evden bensiz çıkmayacaksın," diye fısıldadı kulağıma. "Asla."

Ona bunun nasıl bir saçmalık olduğunu söyleyecektim ama sonra fikrimi değiştirdim. Vücuduma yapışan vücudu tuhaf şekilde gergindi ve belimdeki ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Gerçekten tepesi atmıştı.

"Tamam bebeğim. Tabii. Hadi eve gidelim, olur mu?"

Roman sadece başını salladı, sağdaki değneğini Dimitri'ye verip elimi tuttu ve çıkışa doğru yürümeye başladı. Birleşen ellerimize bir bakış attım ama sonra başımı hızla kaldırıp uzağa park edilmiş arabaya odaklandım. Adımlarımı Roman'ınkilere uydururken gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu.

BÖLÜM on beş

Nina

Kahvaltı ederken Roman'a, "Leonid nerede?" diye sordum. "İki haftadır onu görmüyorum ve dün gece adamların onun eşyalarını çıkardığını gördüm."

"O gitti." Roman uzanıp portakal suyunu aldı.

"Gitti derken, artık burada yaşamıyor gibi mi?"

"Öyle de diyebilirsin."

"Roman?"

"Efendim *malysh*?" Bana baktı ve çırpılmış yumurta dolu çatalını ağzına soktu.

"Onu öldürdün, değil mi?"

"Elbette öldürdüm."

Az önce ağzıma attığım bir lokma ekmekle neredeyse boğulacaktım, suya uzandım. "Kahvaltı sırasında bana böyle saçmalıkları anlatamazsın Roman."

"Kendin sordun. Ayrıca önce o beni öldürmeye çalıştı."

"Yani bu yapılanı haklı mı çıkarıyor?"

"İkinci kez yapmayı planlıyordu. Bu gerçek, durumu senin için daha katlanılabilir hale getirir mi?"

"Sanırım." Leonid'in Roman'ı tekrar öldürmeye çalışmasını düşündüm ve o durumda onu kendi ellerimle öldüreceğim sonucuna vardım. "Evet. Kimse benim kocamı öldürmeye yeltenip de bundan paçayı kurtaramaz. Doğru seçimi yaptın."

"Onaylamana memnun oldum."

"İnsanları öldürmeyi onaylamıyorum. Sadece... bu durumda bu kararla yaşayabilirim."

"Gerçekten tuhaf bakış açıların var Nina."

"Senin tuhaf dünyanda yaşadığıma göre, sanırım gayet uygun." Saate bakıp sandalyemden fırladım. "Düğüne geç kalacağız."

"Ne giyeceksin?"

Yaramazca gülümseyip gömleğini avuçladım ve onu kendime doğru çektim. "Bekleyip görmen gerekecek."

Onu öpüp geri çekilmeye başladım ama belimi yakalayıp beni kollarına doğru çekti.

Kulağıma, "Ateşle oynarsan, benim minik çiçeğim," derken, ellerini kot pantolonumun beline geçirdi ve aşağı çekmeye başladı, "yanabilirsin."

"Geç kalacağız."

"Sence umurumda mı?"

Hayır. Benim de değildi. "Bu sandalyeler ne kadar dayanıklı?"

"Hadi öğrenelim."

Roman eşofman altını çıkarırken, ben de kotumu ve külotumu çıkarıp kucağına çıktım.

Bacaklarım çok kısaydı ve iki yandan sallanıyordu. Uzandığımda bile ayak parmaklarımı yere değdiremedim. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum Roman."

Roman aşağı baktı ve kahkahasını bastırmakta başarısız oldu. "Tanrım, Nina. Çok miniksin."

"Yatağa mı geçsek?"

Roman başını yana eğip sandalyede kaykıldı, dudakları kendini beğenmişçe kıvrılırken belimi kavradı. "Hayır."

Beni kaldırdığında gözlerim kocaman oldu ve sert aletinin üstüne getirdikten sonra yavaşça indirdi. Hızla nefes alıp omuzlarını kavradım, beni yavaş yavaş dolduruşuna bayılıyordum. İçime tamamen gömüldüğünü hissettiğimde ağzımdan bir inilti kaçtı. Roman ellerini daha aşağı, baldırlarımın altına indirdi ve beni yukarı kaldırıp sonra yeniden indirerek içime kaydırdı, ben nefes nefese ona tutunurken o tekrar tekrar içime girip çıkıyordu. Hangisinin beni daha çok tahrik ettiğine emin değildim: Aletinin içime girip çıkışı mı, yoksa hiçbir ağırlığım yokmuşçasına vücudumu rahatça kaldırıp indirişi mi? İçime son bir defa daha sapladı ve spermleri içimi doldururken inlemesini duyarak boşaldım.

"Her şey yolunda mı?" Kollarını etrafıma dolayıp beni göğsüne bastırdı.

"Evet." Burnumu boynuna gömüp kokusunu içime çektim. "Her odaya gelişigüzel sandalyeler konulmasını istiyorum. Bench-press aletin de gidebilir."

"Sen genelde kaldırdığım ağırlığın yarısı kadarsın *malysh*."

"Daha az ağırlıkla daha sık çalışmanın çok daha etkili olduğunu söylüyorlar."

"Öyle mi diyorlar?" Elleri sırtımı okşadı, kıçıma ulaşana kadar aşağı doğru kaydırdı. "Bu yeni spor planı hoşuma gitti. Hem de çok," deyip popomu sıktı.

Düğün son derece sıkıcıydı. Konuklar ellerinde bardaklarla etrafta dolanıyor, sohbet ediyor ve sahte sahte gülümsüyorlardı. Buradaki tek bir kişiyi bile tanımıyordum, o yüzden vaktimin

çoğunu insanları izleyerek ve Roman'a insanların kıyafetleri hakkında yorumda bulunarak geçirdim. Roman, benim boş konuşmalarımı hep eğlendirici buluyordu. Ancak bir süre önce birkaç adamla politika hakkında konuşmaya dalmıştı, ben de onu kendi haline bırakmaya ve gidip masalardan birine oturmaya karar verdim.

Yalnız başıma oturmakla bir sorunum yoktu ama görünüşe göre bazı insanlar sorun olduğunu düşünüyordu çünkü birkaç kadın benimle oturdu ve beni yeni çifte kimin ne aldığıyla ilgili münasebetsiz bir konuşmaya sürüklediler.

Dudakları şişkin, güzel bir sarışın, "Anlamsız bir şeyler alamazdık, biliyorsunuz," diye açıkladı. "Spada bir hafta sonundan keyif alacaklarına eminim. Son derece lüks bir yer. Rezervasyon için ne kadar ödediğimizi lütfen sormayın, korkunç bir miktar."

"Bayılacaklardır." Gülümsedim.

"Peki sen onlara ne aldın canım?"

"Son derece berbat bir vazo," dedim. "Kocam ısrar etti."

"Ah, pekâlâ, belki de zevklerin farklıdır. Hangisi senin kocan?"

Salonun ortasındaki bir grup adama göz gezdirip gülümsedim. "Buradaki en seksi adam," diye duyurdum.

"Taraf tutuyorsun." Kısa, kırmızı elbiseli ve kızıl saçlı bir kadın kahkaha attı.

"Hayır. Bu gerçek." Omzumu silktim.

Hangisi olacağını tahmin etmeye çalışarak ikisi de insan kalabalığına doğru döndü.

"Kahverengi takım elbiseli olan, değil mi? Gözlüklü?"

Bakışlarını takip ettim ve pek de uzun olmayan, gayet yakışıklı adamı gördüm, adam etrafına muhasebeci havası yayıyordu. Genişçe gülümsedim. Bu eğlenceli olacaktı.

"Hayır. Tekrar deneyin."

Sonrakinde smokin giyen bir adamı gösterdi. Sevimli sayılırdı ve uzun sayılacak saçları vardı ama fazla zayıftı. Ancak ben cevap verme fırsatı bulamadan sarışın araya girdi.

"Aman Tanrım, Sandra, şu Roman Petrov mu?" deyip kızıl kadının kolunu kavradı. Başıyla kalabalığı gösterirken, "Ona ne oldu?" diye sordu.

Sandra, "Sanırım Rory, birkaç ay önce bir kaza geçirdiğinden bahsetmişti," diye fısıldadı ve arkadaşına döndü. "Evlendiğini duydum."

"Yok canım! Karısı nerede? Nasıl görünüyor? Rus mu?"

Sırıtışımı saklamak için bardağımı dudaklarıma doğru kaldırdım ve dinlemeye devam ettim.

"Onu görmedim. Muhtemelen uzundur ve platin sarısı saçları vardır. Adamın tipi o," dedi Sandra.

"Şey, onunla evlenecek cesareti varsa şirretin teki olmalı."

"Ah, hem de ne şirret, inanın bana," diyerek araya girdim.

İki kadın da kocaman gözlerle bana döndü.

"Petrov'un karısını tanıyor musun?" Sandra masaya doğru eğildi, suratını resmen ağzıma sokuyordu.

"Evet." Başımı sallayıp içkimden bir yudum aldım. "Kafasında biraz tahtaları eksik."

"Eee yani, onunla evlendiyse öyle olmalı. Aklı başında kimse Rus mafyasının Pakhan'ıyla evlenmez." Kadın, Roman'a bir bakış daha attı. "Dushku'nun, geçen ay bir akşam yemeğinde, adamın neredeyse Tanush'un boğazını keseceğini söylediğini duydum."

Durumdan epey keyif alıyordum ama Roman eğlencemi mahvetti. Başını çevirdi ve doğruca bana baktı, dudakları belli belirsizce kıvrıldı. Elimi kaldırıp ona bir öpücük attım. Roman bana cidden ateşli bir bakış attı ve sohbetine geri döndü. Başımı çevirdiğimde iki kadını da bana yüzlerinde dehşet dolu ifadelerle bakarken buldum.

"Benimki o." Sırıttım. "Ben Nina Petrova. Şu şirret kadın."

İkisi de gülümseyip hızla izin istedi ve saniyeler içinde gittiler. Kadehime uzanıp bir yudum daha şarap içtim ve insanları izlemeye devam ettim.

Roman'ın grubuna bir kadın yaklaşıp sohbetlerine katıldı. Başta kadına pek dikkat etmedim ama birkaç dakika sonra kadının çaktırmadan Roman'a yakın durmak için hareket ettiğini ve yüzünde bir gülümsemeyle ona bir şey sorduğunu fark ettim. Kadının klasik bir güzelliği vardı, kumral saçları ensesinde sıkı bir topuz yapılmıştı. Üzerine yapışan uzun, bej rengi bir elbisesi vardı. Başı, Roman'ın omuzlarına geliyordu, bu da onu benden bir baş daha uzun yapıyordu. Bir şeye kahkahalar atıp kirpiklerini kırpıştırdı. Roman'a bakış şekli hoşuma gitmedi. Roman ona hiç dikkat etmiyordu ama yine de... oraya gidip kadını sepetlesem mi diye merak ettim. Belki de gerek yoktu.

Bacak bacak üstüne atarken elbisemin yırtmacından bacaklarımın göründüğüne emin oldum ve sandalyeye daha rahatça oturdum. Roman benden tarafa bakınca ona, onu yatağa sürüklemeden önce attığım gizli, minik gülümsememi yolladım. Gözleri kısıldı. Kadın ona bir şey söylüyordu ama Roman'ın bakışları benim üstümdeydi, tek parmağımı dudaklarımın üstünden geçirmek için elimi kaldırdım. Başımı hafifçe yana yatırıp parmağımı çenemden ve boynumdan aşağı yavaşça kaydırdım, elbisemin dekolteli yakasında durdum. Roman, parmağımın izlediği rotayı takip etti ve gözleri benimkilerle yeniden buluştuğunda genişçe gülümsedim.

Etrafındaki insanlara bir şey söyleyip bana doğru gelmeye başladı, gözlerini bir defalığına bile kaçırmadı.

"Beni mi çağırdın?" Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Ayağa kalkıp elimi göğsüne koydum ve aşağıdan ona baktım. "Bu ilişkide sahiplenici olan sadece sen değilsin, Pakhan."

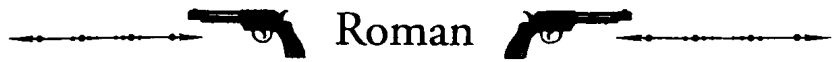
"Kıskandın mı? Kimi, *malysh*? Gözlerimin gördüğü tek kadın sensin, biliyorsun."

"Öyle mi?" Parmağımı gömleğinin iki düğmesinin arasına taktım ve başını eğene, burunlarımız birbirine değene kadar çektim.

"Bölgeni mi işaretliyorsun Nina?"

"Elbette öyle yapıyorum Roman," deyip onu öptüm.

"Eve," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Hemen."

"Sana bir şey yaptım."

Masamdan başımı kaldırdım ve kapıdan başını uzatmış olan Nina'yı gördüm. "Onu yaktın mı?"

"*Morozhenoe* yaptım." Işık saçarak gelip bacaklarımın arasında durdu ve tuttuğu kâseden bir kaşık dondurma aldı.

Kaşığı ağzıma doğru kaldırışını izledim, sonra eğilip bana yedirmesine izin verdim.

"Igor bana Rusça bir şeyler öğretiyor," diye duyurdu.

"Ah, neler öğrendiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Şu âna kadar *govno, chort vozmi* ve *skotina**. Onlar favorileri."

"Hiç şaşırmadım." Telefonuma uzanıp Varya'yı aradım, ikinci çalışta açtı. "Igor, Nina'ya küfretmeyi öğretiyor. Yine ölme arzusu mu var?"

"Roman!" Nina gömleğimi kavrayıp telefona uzandı ama elimi çekip onu öptüm.

---

* (Ru.) Bok, kahretsin, pislik herif –çn.

"Benden başka kimse sana Rusça öğretmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Tamamdır, *kotik*."

Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. "Rus Pakhan'ına kedi yavrusu diyemezsin, Nina. Burada korumam gereken bir imajım var."

Gözlerini kıstı, yüz ifadesine ciddiyet kattı ve parmağını burnuma değdirdi. "Ölümcül kotik. Daha iyi mi?"

"Hayır."

"Hiç eğlenceli değilsin." Ellerini boynuma doladı. "Akşam yemeğine bir yerlere gidelim mi, hımm?"

"Üzgünüm *malysh*, bu akşam uğraşmam gereken işlerim var. Yirmi dakikaya çıkacağız ve ne kadar süreceğini bilmiyorum ama muhtemelen on veya on bire doğru dönerim."

"Dikkatli ol Roman."

Gidişini izledim ve işten dönmemi bekleyen veya benim iyiliğim için endişe eden birine sahip olmanın ne kadar garip olduğunu düşündüm.

Nina

Roman hâlâ dönmemişti. Hırkamı etrafıma daha sıkı sardım ve tekrar saate baktım, muhtemelen son bir saatte yüz defa bakmıştım. Saat gecenin üç buçuğuydu ve ne aramış ne de mesaj atmıştı. Arayıp da iş görüşmesini bölmek istemedim, o yüzden saat bir gibi -evde kalan- Maxim'i aradım, sonra üçe doğru tekrar aradım. Hiçbir şey bilmiyordu.

"Kahretsin Roman," diye mırıldandım kendi kendime. Gözlerim bahçenin öte yanındaki kapıya yapışmış kalmıştı. "Sakın kendini öldürteyim deme."

Saat dörde doğru kapı yana kayarak açıldı ve evin önüne iki araba park etti. Araçlardan adamlar çıkmaya başladı, avuçlarımı pencereye yapıştırıp Roman'ı aradım. En son o çıktı, arabadan çıkışı -acıyla ve yavaşça- bu defa dizini çok fazla zorladığını söylüyordu.

"Seni inatçı sersem," diye mırıldandım. Normalde saniyeler için kat ettiği mesafeyi geçmesi beş dakikasını aldı.

Aklından ne halt geçiyordu ki? Warren, en az birkaç hafta daha uzun mesafeler yürümesine izin vermemişti ve Roman da bir hafta sonrasında gidip bütün geceyi dışarıda geçirmişti.

Yatak odasına gidip tekerlekli sandalyesini giyinme dolabına tıktığı yerden çıkardım ve tam kapının kenarına bıraktım. Adamlarının onu bir daha asla tekerlekli sandalyede görmeyeceğine dair salakça bir düşüncesi vardı, o yüzden kollarımı önümde bağlayıp onu bekledim.

On dakika sonra kapı açıldı ve sekerek içeri girdi. Önce sandalyeye, sonra bana baktı. Sanırım yüzümdeki ifade ne kadar öfkeli olduğumu gösteriyordu çünkü yavaşça sandalyeye oturdu ve değnekleri bana uzattı.

"Sana çok kızgınım," dedim dişlerimin arasından. Koltuk değneklerini duvara yasladıktan sonra yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ne kadar acıyor?"

Gözlerime baktı ama dişlerini sıkıp hiçbir şey söylemedi.

"Kahretsin, bebeğim." Eğilip alnını öptüm. "Gidip ağrı kesicilerini getireceğim. İki tane?"

"Şunu üç yap."

"Tamam. Yatağa çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Eğer kıyafetlerini çıkarıp beni orada beklersen, hoş bir teşvik olurdu."

"Bu akşam olmaz, o yüzden boşuna umutlanma." Yanağını okşayıp mutfağa gittim.

Yarım saat sonra yatakta Roman'ın yanına girdiğimde, aldığı ağrı kesicilerin etkisiyle sızmıştı bile. Bu fırsatı, onu izlemek için kullandım. Genelde benden önce kalkmış oluyordu, o yüzden de onu savunmasız bir şekilde yakalama fırsatım olmuyordu. Alnına düşen birkaç tutam saçı geriye çektim, parmağımı kaşlarında, burnunda ve çenesinde gezdirirken sert yüz hatlarına hayranlık duydum. Tanrım, bu gece ödüm bokuma karışmıştı. Ondan tek bir kelime bile gelmeyince, kötü bir şeyler olduğundan korkmuştum.

Yarın o konuda ciddi bir konuşma yapmamız gerekecekti. Kasten yaptığını sanmıyordum; içimden bir ses, Roman'ın onun iyiliği için endişelenen insanların varlığına alışmamış olduğunu söylüyordu. Çocukluğu hakkında hiç konuşmuyordu, kolay bir çocukluk geçirdiğinden şüpheliydim. Onunla ilgili hâlâ bilmediğim çok fazla şey vardı. İşiyle ilgili konuları nadiren paylaşıyordu ve sanırım beni hayatının o kısmından korumaya çabalıyordu. Ancak ben aptal değildim. Dünyanın gözünde, kocam kötü bir insandı. Ancak benim gözümde, o sadece Roman'dı. Kalanı umurumda bile değildi ve bu gerçek beni biraz korkutuyordu.

BÖLÜM on altı

Nina

"Evde kalabilirdik." Eteğimi topladım ve arabadan çıkarken Roman'ın elini tuttum.

"Sana bir yemek borcum vardı."

"Restorandan sonra eve dönmeliydik. Kulübü başka bir zamana bırakabilirdik."

"Zaten Pavel'le burada biraz işim var, çok kalmayacağız."

Pavel'le evde de iş konuşabilirdi; bunu benim yüzümden yapıyordu. Dün kulüpten bahsedip harika vakit geçirdiğimi ve bir ara tekrar gitmek istediğimi söylemiştim. Hemen ertesi gün olmasını hiç beklemiyordum, lanet olsun. Yaptığı şeyden sonra, ertesi günü tekerlekli sandalyede geçirmek zorunda kalmıştı ve sırf benim için kendini zorluyor olmasından nefret ettim. Öte yandan, o kalın kafasına bir şeyi koyduğunda Roman'la tartışmaya imkân yoktu.

Önceki gelişimizden daha geç geldik, o yüzden kulüp zaten hıncahınç doluydu. Önden giden Ivan'a rağmen ilk kattan geçmek için epey manevra yapmamız gerekti. Yerimize oturduktan sonra garson içkilerimizi getirdi. Roman'a yaslandım ve ona bir

şey söylemek için döndüğüm sırada mekânın diğer tarafındaki uzun, sarışın adamı fark ettim. Arkası bana dönük duruyor, birkaç adamla konuşuyordu. Roman'ın elini belime koyduğunu hissettim, bir şey soruyordu. Sözlerini duymadım; bütün dikkatim sarışın adama odaklanmıştı. Ona ne kadar bakarsam nefes alıp verişim o kadar yüzeyselleşti. Birisi ona seslendi. Sarışın adam arkasını dönerken, hareketleri sanki ağır çekimdeymiş gibi geldi. Sonra, en sonunda yüzü gözler önüne serildi. Başını kaldırdı, gözlerimiz buluştu ve nefes alamadım.

Nina'nın yanımda kasıldığını hissettim. Sadece birkaç saniye sürdü, sonra baldırıma koyduğu eli titremeye başladı.

"*Malysh*? Sorun ne?"

Tepki vermedi. Sanki beni duymuyordu bile. Öylece kalabalığa gözlerini dikti. Bakışlarını takip ettim, onu neyin ürkütmüş olabileceğini görmeye çalışıyordum ama olağandışı bir şey bulamadım. İnsanlar içiyor ve konuşuyorlardı, çıkışın yakınındaki bize doğru bakan adam dışında hiçbir pürüz yoktu. Diğer adamların karıma bakışından hoşlanmıyordum ama bu olağan bir durumdu. Nina'ın dikkatleri çeken egzotik bir güzelliği vardı. Ancak bu adamın ona bakışındaki bir şey, olağan ilginin ötesindeydi – tanıdığını ve düşmanlık duyduğunu gösteren bir şeyler vardı. Hemen hemen aynı boydaydık, yani Nina'nın ona dehşete düşercesine bakışıyla birleştirildiğinde, yapbozun parçaları yerine oturdu. Hiddetimi kontrol altında tutmak için büyük çaba göstererek Nina'nın çenesini tuttum ve başını bana doğru çevirdim.

"Sana zarar veren adam o mu, *milaya*?"

Gözünü kırpmadan gözlerimin içine baktı, dudakları sert bir çizgi şeklini aldı.

"O, değil mi? Bedelini ödeyecek, *malysh*. Hem de fena ödeyecek. Buna emin olacağım," diye fısıldadım ve koltuk değneklerimi almak için uzandım.

Nina kolumu yakaladı. "Hayır. Benim yüzümden kimseyi öldürmeyeceğine söz verdin."

Öyle bir şeye hiç söz vermemiştim ama sesi öyle ufak tefek ve üzgündü ki onu daha fazla strese sokmak istemedim. Piç kurusuyla sonra ilgilenecektim.

"Ivan!" diye kükredim ve yaklaşmasını bekledim. "Şu orospu çocuğunu görüyor musun? Aşağıda, çıkış tabelasının altında. Sarışın, sakallı, uzun. Onun kulübümden atılmasını istiyorum ve bir daha asla içeri girmesine izin verilmeyeceğine emin ol."

"Emredersin, Pakhan," dedi ve Nina'nın vücudunun hafifçe rahatladığını hissettim.

"Güzel." Kolumu sırtına doladım, Ivan'a dönüp Rusça ekledim, "Onu paketleyip aramamı bekle."

Ivan bana baktı, söylenmeyen şeyleri yüzümde görmesine izin verdim. Başını salladı, döndü ve dans pistine doğru yöneldi.

Ivan ve korumalardan biri, piç herifi yakalarken Nina'ya sarıldım. Gittiklerine emin olduktan sonra Nina'yı kulüpten çıkardım. Eve dönerken sessizdi ve vardığımızda doğruca yatağa gitti.

Yatakta ona katıldığımda kulağına, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım.

Cevap vermedi, sadece yanıma kıvrılıp yüzünü boynuma gömdü. Bir saat kadar sonra en sonunda rahatladığını ve nefes alıp verişinin düzene girdiğini hissettim. Yarım saat kadar daha bekledim, derin bir şekilde uykuya daldığına emin olunca kalkıp odadan çıktım.

Ivan telefonu açar açmaz, "Nerede o?" diye sordum.

"Pavel herifi bagajına attı."

"Bodruma götürün." Telefonu yemek odasındaki masanın üstüne bırakıp süitten çıktım.

Bodruma inen dar basamaklardan koltuk değnekleriyle inmek berbattı ama başardım ve arka odaya giden kısa koridoru geçtim. İçerideki piç kurusu mazgalın üzerindeki bir sandalyeye bağlıydı, ağzı tıkalıydı.

Köşede bekleyen Ivan'a, "Herifin gömleğini çıkar," dedim. Bıçakları ve diğer aletleri incelemek için duvarın kenarındaki masaya doğru döndüm.

"Pakhan? Mikhail'i aramamı ister misin?"

"Hayır." Mikhail'in bıçaklarından birini alıp gülümsedim. "Bu benim."

Nina

Önümdeki sokak karanlıktı ama koşmaya devam ettim. Ayak seslerim zemindeki parke taşlarında yankılandı. Kendimi bütün gücümle zorluyor olsam da çamurun içinden yürüyormuşum gibi hissediyordum, bacaklarım ağırlaşmış ve yavaştı. Köşeden gelen bir erkek figürü beni boğazımdan yakaladı ve boğmaya başladı.

Sıçrayarak uyandım ve kalkıp yatakta oturarak ağır ağır nefes aldım. Köşedeki lamba açıktı ve yatakta yanımdaki yer boştu. Komodinin üstündeki telefonuma uzanıp saati kontrol ettim. Dört buçuktu.

"Roman?" diye seslendim. Sessizlikten başka cevap yoktu.

Mide bulandıran türden bir korku mideme yerleşti. Yataktan fırlayıp koştum, Roman'ı mutfakta bulmayı umuyordum.

Orada yoktu, odanın ortasında durdum. Acil bir işi falan mı çıkmıştı? Fakat sonra gözlerim yemek masasının köşesinde duran telefonuna takıldı. Telefonunu yanına almamasına imkân yoktu.

Çıplak ayaklarla uzun koridordan ilerledim ve spor salonunun kapısını açtım. Işıklar kapalıydı, o yüzden Roman'ın ofisini kontrol etmek için alt kata indim. Orada yoktu ve tüm ev sessizdi. Ofisinin kapısını kapatıp ana mutfağa doğru yönelirken gözlerim bodruma inen kapıya takıldı. Birinin içeri girdiğini hiç görmemiştim ama içimden bir şeyler kapı koluna uzanmama sebep oldu.

Merdivenin tepesindeki ışık açıktı ve aşağıdan Roman'ın sesiyle birlikte sıyrılan ahşap sesine benzeyen tuhaf seslerin geldiğini duydum. Kapı ses geçirmez olmalıydı çünkü dışarıdan hiçbir şey duymamıştım. Yavaşça basamaklardan indim ve kendimi duvarlarına metal raflar dizilmiş, boş bir odada buldum. Burada sesler daha yüksekti. Roman'ın sesi, karşı taraftaki hafif aralık bırakılan kapıdan geliyordu ama ne söylendiğini tam olarak çıkaramıyordum çünkü Rusçaydı.

O kapının arkasında ne olduğunu görmek istemedim çünkü içeride ne bulacağımı bir bakıma biliyordum. Ancak ayaklarım beni oraya yönlendirdi. Avcumu ahşap yüzeye dayayıp ittim.

Karo zeminin ortasındaki bir sandalyede oturan kişi Brian'dı, elleri ve ayakları bağlıydı. Ayaklarının yanındaki yerde birkaç kesik parmak büyük bir kan gölünün içinde yüzüyordu. Roman onun tam önünde duruyordu. Sol eliyle koltuk değneğine dayanıyor, sağ elinde kabzasına kadar Brian'ın karnına saplanmış bir bıçak tutuyordu. Ona kükreyerek bir şey söyledi ve bıçağı çevirmeye başladı. Yaradan fışkıran kana dehşet içinde baktım.

Dudaklarımdan tuhaf, boğuk bir ses çıktı ve gözlerimin önü bulanıklaşırken kapıyı kavradım. Roman aniden döndü, gözleri kocamandı. Bana doğru bir adım attı, kanla kaplı ellerine bakarak gerilemeye başladım. Roman bana doğru bir adım daha attığında arkamı dönüp koştum. Bodrumdan çıktığımı ya da büyük merdivenden yukarı koştuğumu hatırlamıyordum. Süite varınca kendi odamdaki banyoya doğru sendeledim, kapıyı arkamdan kilitledim. Birkaç titrek nefes aldıktan sonra tuvalete doğru atılıp kustum.

Tuvaletin yanlarını tutmayı sürdürürken kapının tıklatıldığını duydum.

"Git," dedim boğulurcasına.

"Nina, ben–"

"GİT!" diye haykırdım ve sonra bir daha kustum.

Tuvaletin yanında yerde oturuyordum, ayak sesleri yaklaştı ve kapının diğer tarafından Varya bana seslendi. Son kusmamın üzerinden bir saat falan geçmişti, o yüzden ayağa kalkıp lavaboya eğildim. Yüzüme soğuk su çarptıktan sonra kapıyı açtım.

Varya, "Canım çocuğum," deyip bana uzandı ama geri çekildim.

"Bana taksi çağırmanı istiyorum. Lütfen."

"Gitme. Bu onu mahveder Nina. Lütfen, açıklamasına izin ver."

"Taksi," dedim boğuk sesle. "Yoksa yürüyerek giderim."

Varya bana üzgünce bakıp başını tamam anlamında salladı. Telefonuna uzanırken bir damla yaş gözünden akıp yanağından aşağı kaydı.

Kapım tıklatıldı ama pencereye bakan tekli koltukta oturmaya ve araç yolunda bekleyen sarı aracı izlemeye devam ettim.

"Pakhan."

"Evet, Dimitri?"

"Kapının önünde bekleyen bir taksi var. Varya, Nina Petrova'nın gittiğini söyledi."

"Gidiyor."

"Onu durdurmalı mıyım?"

Bunu düşündüm, sonra başımı iki yana salladım. "Hayır. Onu gizlice takip etmesi için iki adam yolla. Gideceği yere vardığında bana haber vermelerini söyle."

"Orada kalmalarını mı istersin, geri dönmelerini mi?"

"Kalacaklar. İki adamın sürekli onun peşinde olmasını istiyorum. Nöbetlerini ayarla. Dikkat çekmediklerine emin olmalarını söyle."

"Başka bir şey?"

"Şimdilik bu kadar."

Birkaç dakika sonra Nina merdivenlerden aceleyle indi ve taksiye bindi. Üzerinde kot pantolonu ve bir kapüşonlu vardı, bir elinde köpek taşıma çantası, diğer elinde de ufak bir bavul tutuyordu. Onu izledim, arkasını dönüp içeri geri gelmesini bekliyordum. Gelmedi. Taksi gitti.

Kristal viski şişesini alıp kendime üç parmak kadar doldurdum ve sonra şişeyi odanın karşısına fırlattım, duvara çarptığı yerde paramparça oldu.

BÖLÜM on yedi

Roman

NINA GİTTİĞİNDEN BU YANA DÖRT GÜN OLMUŞTU VE BEN yavaşça aklımı yitiriyordum. Onun korumalığını yapan adamlar her nöbet değişiminde yanıma gelip bana onunla ilgili bilgi veriyorlardı. Bana iyi olduğunu haber vermek dışında bir anlamı yoktu. Nina'yı burada istiyordum, lanet olsun.

Başta ailesinin yanına gideceğini, geceyi orada geçireceğini ve sabahında döneceğini düşünmüştüm. Fakat adamlar onun kendi dairesine döndüğünü haber verdiğinde, ertesi gün dönmeyeceğini anladım. Belki bir veya iki güne arar diye ummuştum. Fakat aramadı da. Onun konuşmaya hazır olduğunu bilmeden aramak istemiyordum.

Sıçıp batırmıştım. Onu bodrumdaki kapıda, yüzünde dehşet ve şok dolu bir ifadeyle dururken gördüğüm anda bunu biliyordum fakat gitmesini hiç beklememiştim.

Artık beklemeye katlanamıyordum, o yüzden masamdaki telefonumu alıp onu aradım. İkinci çalışında cevap vermeden kapattı. Tekrar aradım ama aldığım tek şey ters bir cevap oldu. "Aramızdaki şey bitti, Roman."

Bunu yapamazdı. İzin vermeyecektim. Koltuk değneklerimi kavrayıp kapıya doğru gittim.

Kolya'ya, "Nina'nın evine," diye kükreyip arabaya bindim.

Nina'nın evine vardığımızda telefonumu alıp ona mesaj attım.

Dışarıdayım.

Elimdeki telefona bakıp çalmasını bekledim. Çalmadı. Onun yerine bir mesaj geldi.

BİTTİ.

GİT.

Bununla ne yapmam gerekiyordu lanet olsun? Yukarı çıkıp kapısını kırdıktan sonra beni dinlemesini mi sağlamalıydım? Ne diyecektim peki? Olanı geri almanın bir yolu yoktu.

Apartmanının önünde, arabanın içinde kaldım. Gece yarısı olduğunda, en sonunda Kolya'ya beni eve götürmesini söyledim. Çok erkendi. Sakinleşmesi için ona birkaç gün daha verecektim. Sonrasında konuşacaktık.

İki gün sonra bir paket geldi. Kahverengi bir kâğıda sarılmış, büyük, dikdörtgen bir şeydi ve üzerinde Nina'nın dağınık el yazısıyla benim adım yazılmıştı. Masamın üstüne bırakıp yazmış olduğu harflerin üzerinden parmağımla geçtim, sonra kâğıdı yırttım.

Bir tabloydu.

Enkaz ve küllerden bir arazinin tam ortasında dizlerinin üzerinde duran çıplak bir kadındı, sırtını geriye doğru bükerken kollarını yukarıdaki fırtına göğüne doğru hafifçe kaldırmıştı. Siyah saçları rüzgârla savruluyor, bir kısmı yüzünü kapatıyordu. Göğsünün tam ortasına uzun, siyah bir mızrak saplanmıştı ve

yaradan kalın bir kırmızı boya tabakası çıplak vücuduna akıyordu. Mızrağın diğer ucuna, sanki beklercesine yalnız bir akbaba tünemişti.

Bana söz verdiği otoportreydi.

Ayağa kalktım, güneş batana kadar pencereden bahçeyi izledim, sonrasında masama geri döndüm. Dirseklerimi ahşaba dayayıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve gözlerimi tabloya dikip ilk bakışta gözden kaçırdığım ufak detayları not ettim. Kadının boynundaki damarlar, zorlanıyormuşçasına şişmişti. Yanaklarından kırmızı gözyaşları akıyordu. Mızrağın delip geçtiği yerden derisinde siyah çatlaklar oluşmuştu, yaranın etrafında daha kalındı ve uzaklaştıkça biraz daha inceliyordu. Adeta vücudu parçalanmaya başlamış gibiydi.

Geri gelmiyordu.

BÖLÜM on sekiz

Nina

YEMEK MASASINA OTURUP KARTON DOSYAYI ÖNÜME koydum ve öylece baktım. Zarfı açıp belgeleri çıkaracak cesareti toplamam için yirmi dakika geçti. Kalemlikten bir kalem alıp ucunu belgenin sol alt köşesindeki noktalı kısma yerleştirdim ve adımı yazarak imza atmaya başladım. Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimden yaşlar akıp aşağıdaki kâğıtlara düşerek mürekkebi dağıttı. Siktir.

Mahvolan belgeyi buruşturup dosya yığınından başka bir kopya daha aldım ve baştan başladım. Üçüncü sayfaya geldiğimde ellerim titremeye başladı ama imzalamayı sürdürdüm. Beşincide kendimi kaybedip hıçkırmaya başladım. Artık lanet sayfayı göremiyordum bile, o yüzden kalkıp sakinleşmek için mutfaktan çıktım.

Boşanma evraklarının üç kopyasını da imzalamam neredeyse iki saatten fazla sürdü. Ardından büyük bir zarfın içine koydum, Roman'ın adresini yazdım ve kurye çağırdım.

Roman

"Bu az önce geldi." Varya bana büyük, beyaz bir zarf verdi. "Nina'dan."

Zarfın kenarını yırttım, içinde kâğıtların bulunduğu dosyayı çıkardım ve açmadan masamın üzerine koydum.

Dişlerimi sıkarak, "Bu, düşündüğüm şey olmasa iyi olur," diye hırladım. Dosyayı açıp ilk evraka baktım.

"Roman? Neler oluyor?" diye sordu Varya. Masanın etrafından dolanıp yanımda durdu.

"Boşanmak istiyor." Masayı kavrayıp kahrolası şeyi odanın ortasına doğru fırlattım, ters bir şekilde devrilip üstündeki bilgisayarı ve belgeleri de havaya saçtı. "Siktiğimin boşanması olmayacak!" diye bağırdım.

Nina

Belgeler iki gün sonra geri geldi. Kapıda durup zarfı yırttım, kâğıtları çıkardım ve Roman'ın adının yazdığı sağ köşedeki çizgilere baktım. Üstünde, imzasının olması gereken noktalı yerde, kırmızı mürekkeple kocaman şekilde HAYIR yazılmıştı. Sayfayı çevirdim. Orada da aynı "Hayır" vardı. Sonrakinde de. Bir sonrakinde de.

"Lanet olsun sana Roman."

Telefonumu alıp avukatımı aradım. "Daha fazla boşanma evrakına ihtiyacım var."

Aynı gün kâğıtları tekrar yolladım. Bir gün sonra geri geldiler ama imzası yerine, her birinin sağ köşesi yakılmıştı.

Zarfı geri aldığım sonraki seferde, içinde hiç kâğıt yoktu. Sadece bir avuç beyaz kül vardı.

Aynı anda hem çığlık atmak hem de gülmek istedim ama onun yerine yine ağladım. Sonraki sabah bu kadarının yettiğine karar verip ona telefon ettim. İlk çalışta açtı.

"Nina. Cevabımı aldığını anlıyorum."

Sadece sesini duymak bile ağlamak istememe sebep oldu ama kendimi tutup sesimi normal çıkarmak için elimden geleni yaptım. "Boşanma belgelerini imzalamanı istiyorum."

"Hayır."

"Roman, lütfen."

"Seni boşamıyorum, lanet olsun!" diye haykırdı telefona. "Beni terk ettin ve bu senin seçimindi. Bu da benim seçimim."

"Benim ne istediğimi bilmek istiyor musun Roman? Umursuyor musun ki?"

İçini çekti. "Ne istiyorsun Nina?"

"Kısmen de olsa normal bir hayat istiyorum, Roman. Tanrıyı oynamaya karar verip kendi adaletini dağıtmayan, hoşuna gitmeyen kişileri öldürmeyen birini istiyorum. Buna tanık olmak istemiyorum. Brian piçin tekiydi ama benim yüzümden onun öldürülmesini istemedim. Bunun vicdanıma yük olmasını asla istemedim. Peşini bırakmanı istedim ve bunun için sana yalvardım. Onu bir domuz gibi deştin. Hâlâ o gece hakkında kâbuslar görüyorum Roman."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldım.

"Ben senin dünyanda yaşayamam Roman, anlaşma yapmaya veya her ne yapıyorsan onu yapmaya gittiğinde her seferinde korkudan ödüm kopuyor. Yapabilirim sandım ama yapamam. Sen iş yapmaya gittiğinde bütün geceyi pencerenin önünde oturarak geçirmenin bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Bir yerlerde hendeğe atıldığını hayal ediyordum ve seni vu-

rulmuş ya da ölü halde geri getirmelerini bekliyordum! Fakat hepsinden ötesi, bir gün bana tuhaf şekilde baktı ya da öyle bir şey yaptı diye birini öldürmeye karar verme ihtimalinle yaşayamam. Yapamam! Beni parçalara ayırıyor. Brian'a yaptığın şey beni paramparça ediyor. Bu suçluluk, birinin benim yüzümden öldüğünü bilmek. Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Kanla kaplı vücudunu, yerdeki parmak parçalarını görüp duruyorum. Tanrı aşkına, Roman... ellerindeki o kanı aklımdan silemiyorum."

Sona geldiğimde öyle kötü hıçkırıyordum ki söylediklerimin yarısını bile anladığına emin değildim.

"Anlıyor musun Roman?"

Hattın diğer ucunda sadece sessizlik vardı, telefonu kapatıp kapatmadığını merak etmeye başladığım sırada en sonunda sesini duydum.

"Evet. Anlıyorum," dedi ve telefon kapandı.

Bir gün sonra başka bir zarf geldi. Açıp evraklara baktım. İmzalamıştı. İmzasına baktım ve başta canım öyle çok yandı ki sayfanın üstüne eklenmiş notu bile görmedim.

"Eğer bana ihtiyacın olursa numaramı biliyorsun. Eğer benimle hiçbir şekilde iletişimde olmak istemezsen Maxim'i veya Dimitri'yi ara. Onlara talimat verdim, onları arayacak olursan ne istersen yapacak ve benimle paylaşmayacaklar. Lütfen, arada sırada Varya'yı ara. Seni özlüyor. Kendine dikkat et malysh."

Notu göğsüme dayadığımda kalbim milyonlarca minik parçaya bölündü.

BÖLÜM
on dokuz

İki hafta sonra

Arkama yaslandım ve masama yaklaşan Maxim'i inceledim.

"Dinliyorum," dedim.

"Sonraki sevkiyatın yarın gece gelmesi ayarlandı."

"Kaç sevkiyat sandığı var?"

"On bir. Bu kadar kısa sürede yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Silahların hepsini kontrol ettiğine emin ol. Cumartesi günü bir terslik istemiyorum. İtalyanlar bir şeyden şüpheleniyor mu?"

"Hayır."

"Güzel. Önümüzdeki birkaç gün adamları sıklıkla dönüşümlü çalıştırdığına emin ol. Saldırı planı ne?"

"İki ekip. Her birinde altı ayaktakımı var. Dimitri ve Anton ilk ekiple gidecek. Mikhail ve Yuri ikinci ekipte olacak."

"Mikhail'i dışarıda bırak." Başımı iki yana salladım. "Onun vurulması, almak istediğim bir risk değil, Lena'nın ona ihtiyacı var. Onun yerine Sergei'yi yolla."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Son zamanlarda Sergei'nin davranışları daha da dengesizleşti. Yuri'nin emirlerine uymaz."

"Tabii ki uymaz." Okumakta olduğum belgeyi söverek fırlattım. "Sergei'yle ben gideceğim. Zaten Yuri bir haltı vurmayı beceremez."

Maxim bana kafayı yemişim gibi baktı. Belki de yemiştim. "Cesedimi çiğnemeden olmaz Roman."

"Bu tartışmaya açık değil. Sergei'nin düzgün davrandığına emin olabilecek tek kişi benim."

Çenesi kaskatı bir halde beni değerlendirdi, gözlüğünü çıkardı ve öfkeli bir şekilde gözlükle beni işaret etti. "Yürüyemiyorsun bile lanet olsun."

"Yürüyemiyor olabilirim ama Sergei dışında, Bratva'nın en iyi nişancısı hâlâ benim."

"Buna izin vermeyeceğim Roman. Bu intihar olur."

"Öyle mi? O zaman akli dengesi bozuk birine silah ve bir yığın patlayıcı verelim, sonra da gözleyecek birisi olmadan onu sahaya sürelim? Sergei, bir saatten kısa süre içinde şehrin koca bir mahallesini havaya uçurabilir."

"Şey, o zaman Sergei'yi göndermeyeceğiz. Onu saha görevinden almanın bir sebebi vardı."

"Bu özel bir durum. Gözetim altındayken Sergei'yi sahaya sürmek, tek adamlık bir saldırı taburuna sahip olmak gibi. Cumartesi günü ya Mikhail'e ya da Sergei'ye ihtiyacım olacak. Ve ben Mikhail'in bunun dışında kalmasını istiyorum."

Maxim yorumda bulunmadan sadece başını iki yana sallayıp parmaklarını şakaklarına bastırdı.

"Sergei'yi hiç sahada görmedin." Sandalyede arkama yaslanırken yüzüme dingin bir gülümseme yayıldı. "Güzelliğin tanımı gibi. Bir keresinde düşman deposunu kendi başına te-

mizlediğini biliyor musun? On dört kişi. Ve sadece bir defa vuruldu."

"İkinizin kan bağı olduğuna hiç şaşmamalı," diyerek içini çekti Maxim. "İkiniz de tamamen delisiniz."

"Tamam o zaman, karar verildi." Bilgisayarımı kapatmak için öne doğru eğildim. "Peki ya o?"

"Önümüzdeki ay bir sergisi var. Ivan posterini gördü."

"Sadece gösterim mi yapacak, yoksa satış olacak mı?"

"Kontrol ederim."

"Eğer satış olacaksa galeriyi önden ara ve her şeyi satın al." Başımı kaldırdım. "İsimsiz olarak. Başka bir şey?"

Gerildiğini fark ettim ve yan tarafa baktım.

"Başka bir şey var mı Maxim?"

"Saçını değiştirdi."

"Kestirdi mi?"

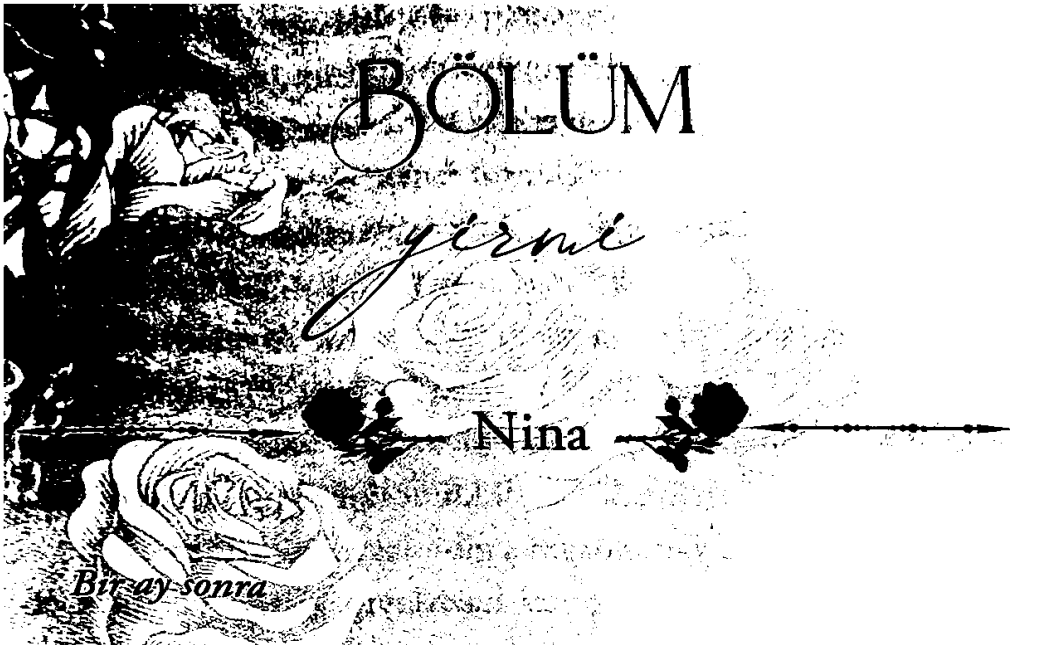
"Hayır. Sadece boyadı."

"Sarı mı?"

"Hayır. Saçı... mor."

Saçını mora boyamıştı. Kendime engel olamadan hafifçe gülümsedim.

"Hepsi bu kadar, Maxim."

BÖLÜM

yirmi

Nina

Bir ay sonra

SİYAH VE GRİNİN FARKLI TONLARI VARDI, BAŞKA HİÇBİR ŞEY yoktu. Fırçama biraz sarı boya aldım ve kanvasımdaki karanlık şekillere birkaç darbe daha eklemeye çalıştım ama sadece önceki siyah katmanına bulaşıp kaldı. Zihnimin son birkaç haftadaki halini yansıtır gibiydi. Siyahın tonlarıydı ve biraz renk katmak için her teşebbüsüm şans eseri oluyordu. Brando'yu geri vermemeliydim. Belki de o burada olsaydı kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim.

Kanvası kuruması için bırakıp banyoya gittim. Önceki katlar yarın akşama kadar kurumuş olurdu, tekrar deneyecektim. Bir şeyleri ne zaman grinin tonları dışındaki renklerle görmeye başlayabileceğimi merak ettim. Yarın olmayacağı kesindi.

Lavabonun yanında üç tüp saç boyası vardı. Moru zaten denemiştim ve iki hafta dayandıktan sonra akmıştı. Ne de uygundu. İkinci boya tüpüne uzandım. Belki de mavi daha uzun süre giderdi.

Saçımı bitirmem ve duş almam iki saatimi aldı, en sonunda yatak odasına gittiğimde saat sabahın altısıydı. Güneş doğmaya başlamıştı bile, o yüzden pencerenin üstüne ağır perdeleri çekip yatağa girdim. Hâlâ geceleri uyuyamıyordum, o yüzden değişiklik yaparak yatağa sabahın erken saatlerinde girmeye ve geceleri çalışmaya başladım. Gözlerimi kapattığım anda Roman'ın bıçağı çevirişini, kanla kaplı ellerini görüyordum. Gündüzleri o görüntüyle baş etmesi çok daha kolaydı.

Bir aydan sonra o safha geçmişti ve artık rüyalarımda gördüğüm tek şey Roman'dı. Ne yazık ki bu yeni gördüğüm şeyin üstesinden gelmeyi kolaylaştıran hiçbir şey yoktu, ne gündüz ne de gece. Bazen, uyumakta özellikle zorlandığım zamanlarda, gözlerimi kapatıp o yanımdaymış gibi davranıyordum.

Belki gitmeliydim, bir çanta hazırlayıp gittiği yer fark etmeksizin bir trene atlamalıydım, çok uzaklara varana kadar gelişigüzel bir yere doğru gitmeliydim. Bir çiftlikte falan iş bulabilirdim, at boku temizler ve boş zamanlarımda da resim yapardım. Ya da boya yerine at boku kullanmaya başlayabilirdim. Yeni bir sanatsal dalga başlatırdım. Evet, bunu bir düşünecektim.

Roman

Maxim mutfağıma girip ada tezgâhta durdu, ellerini arkasından kavuşturdu. Doktorun kolumla uğraşmasını izledi.

"İtalyanlar depolarımızdan birini kundakladı," dedi.

"Hasar?"

"Sadece bina, onarılamayacak bir şey yok."

"Yaralanan var mı?"

"Boş depolarımızdan birisiydi, yani oraya konuşlandırdığımız güvenlik yoktu."

Boş depoları yakmayı İtalyanlara bırakın. Sersemler. "Malların olduğu depolardaki adamların sayısını iki katına çıkar."

"Yaptım bile."

Doktora teşekkür edip ayağa kalktım ve bahçeye bakan pencereye doğru gittim. "O neler yapıyor?"

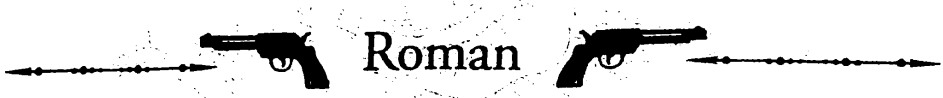
"Saçını yine değiştirdi. Artık mavi."

"Hiç... adam var mı?"

"Görebildiğimiz kadarıyla hiç kimse yok."

"Resme bir adam dahil olduğunda, ki eninde sonunda bu olacaktır, asla öğrenmediğime emin ol Maxim."

BÖLÜM yirmi bir

Bir ay sonra

"IVAN ARADI." KULAKLIĞIMDAN MAXIM'İN SESİNİ DUYDUM. "Yanlarından iki araç geçmiş ve size doğru geliyorlar. Oradan hemen siktir olup gidin."

Sövdüm. "Sergei hâlâ içeride," derken silahımı kontrol ettim ve bakışlarımı İtalyanların deposunun arkasına diktim.

"Oraya gelmeleri beş dakika bile sürmeyecek Roman."

"Onu bırakmıyorum."

"Sana yanına daha fazla adam almanı söyledim! Lanet olsun Roman, asla dinlemiyorsun."

"Sadece iki güvenlik görevlisi olmalıydı. Belki de birisi onlara haber uçurmuştur. Sergei dışarı çıkar çıkmaz buradan ayrılıyoruz."

Şoför koltuğunda oturan Anton'a döndüm ve deponun uzak ucunda, yaklaşık on beş metre kadar ilerideki arka kapıyı işaret ettim. "Sergei'yi gördüğün anda gazı kökle. Konuklarımız olacak."

İki dakika sonra sağdan yaklaşan araçların sesini duydum ve bir saniye sonra deponun arka kapısı açıldı, Sergei koşarak dışarı çıktı.

"Bas!" diye kükredim.

Anton arabayı çalıştırıp hızla Sergei'ye doğru gitti. Penceremi açıp yan yoldan yaklaşan araçlardan birine nişan aldım ve ateş açmaya başladım. Muhtemelen tekerleğe saplanan kurşundan sonra şoför kontrolü kaybetti, araç yoldan çıktı ve bir ağaca çarptı. İkinci araba onu geçti ve hızla bize doğru geldi. İki defa daha ateş açtım ve Anton aniden frene bastı. Kapının açılma sesi geldi ve Sergei içeri atladı.

"Siz ikiniz bensiz parti veriyorsunuz," deyip kahkaha attı. Manyak herif.

"Sür!" diye bağırdım Anton'a, şarjörü değiştirdim ve bizden on metre kadar uzakta durup araçlarından çıkmaya çalışan İtalyanlara sıkmaya devam ettim. Bizim araç ileri atılmadan önce, İtalyanların arabasının iki ön tekerleğini de vurmayı başardım.

Gözlerim hâlâ İtalyanların üstündeyken, "Patlat şunları," diye seslendim omzumun üzerinden.

"Tabii." Sergei tam arkamdan konuştu. Bir saniye sonra, patlamayı duydum.

Dikiz aynasından baktığımda deponun batı kanadı çöküyordu.

Anton'a, "Maxim'e çıktığımızı haber ver," dedikten sonra Sergei'ye döndüm. "Herhangi bir sorun çıktı mı?"

"Malzemelerimin çoğuna el koyman dışında, hayır."

"Sadece binalarının zarar görmesini istedim. Kıtanın yarısını havaya uçuracak kadar patlayıcı getirmişsin." Başımı iki yana salladım. Maxim haklıydı. Bu herif tepeden tırnağa dengesizdi.

Kapıyı açıp anneme baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Haftalardır telefonuna cevap vermiyordun. Endişelendim."

İçeri girmesine izin vermek için kenara çekildim, kapıyı kapattım ve oturma odama girdim. "Dün sana mesaj attım."

"Evet, 'ben iyiyim, aramayı bırak' mesajın beni pek ikna etmedi. Nasıl hissediyorsun?"

"Tren enkazı gibi." Omzumu silkip fırçamı aldım ve tablom üstünde çalışmaya devam ettim.

"Berbat görünüyorsun Nina."

"Teşekkürler anne."

Gözümün ucuyla onun odaya girdiğini ve yavaşça kendi etrafında dönerek duvarlara dizdiğim tablolara tek tek baktığını gördüm.

"Genelde biraz parlak renkler eklersin. Bunların hepsi sadece gri ve siyah mı?" diye sordu.

"Bunu nereden bileceksin ki? Resimlerime hiç ilgi göstermedin."

Cevap vermedi ama gelip yanımda durdu ve birkaç saniye boyunca resim yapmamı izledi. "Yeşil elbiseli kız tablosunu aldım. Oturma odamıza astık."

Kanvastaki fırçam hareketsiz kaldı. "Onun da diğerleriyle birlikte isimsiz bir alıcıya satıldığını sanıyordum. Geri mi vermişler?"

"Hayır. Almama izin verdi."

Ona baktım. "Kim?"

"Kocan. Tablolarını satın alan o."

Derin bir nefes alıp kanvasıma geri döndüm. "O artık benim kocam değil."

İşimi yapmaya çalışsam da fırçayı tutan elim titriyordu, o yüzden fırçayı bıraktım ve önümdeki yarım kalan siyah şekle baktım. Annem omzumu kavrayıp beni kendisine doğru çevirdi.

"Aranızda neler oldu tatlım? Hep birlikte kalacaksınız sanıyordum."

"Onu Brian'ı bıçaklarken yakaladım," dedim. "Parmaklarının çoğunu kestikten sonra."

"Onu öldürdü mü?"

"Evet."

Bir an için sessiz kaldı, ardından başını iki yana salladı. "Seni seviyor."

Gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim. "Evet, seviyor. Fakat bazen sevgi yeterli olmuyor."

"Onun kim olduğunu biliyordun, Nina ve yine de ona âşık oldun. Onu bağışlayamaz mısın?"

"Tekrar yapacaktır anne. Vicdanımda başka bir ölümle daha yaşayamam. Bu zaten yeterince fazla. Bu beni ikiyüzlü biri mi yapıyor? Öncesinde ne yaptığının ya da kimi öldürdüğünün beni hiç rahatsız etmemesi?"

"Onun dünyası öyle dönüyor. Fakat seninki değil."

Kanvasıma dönüp fırçamı tekrar elime aldım. "Bunu yarına kadar bitirmem lazım."

"Tamam, tatlım. Bırakayım da sen çalış." Elini uzatıp elimin üstünü hafifçe okşadı. "Lütfen aradığımda telefonunu aç."

Annemin adım seslerinin uzaklaştığını, sonra durduğunu duydum. Başımı çevirdiğimde onu kapının ağzında dururken buldum, başını hafifçe eğdi.

"Kocan hakkında yanıldım," dedi. Sonra başını kaldırınca göz göze geldik. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sözleriyle ve tüm bu ziyaretle kafam allak bullak olmuştu.

"Baban benim için asla bir adamı öldürmezdi, biliyorsun."

"Evet, bu iyi bir şey anne."

"Hayır, tatlım. Değil," dedi ve gitti.

ONUM

Nina

Bir hafta sonra

KOMODİNİN ÜSTÜNDEKİ TELEFONUM ÇALMAYA BAŞLADI ama görmezden geldim ve yastığı kafamın üstüne çektim. Çalması kesildikten bir dakika sonra yeniden çalmaya başladı. İnleyerek lanet şeye uzandım ve kimin aradığına bakmadan açtım.

"Seni uyandırdım mı çocuğum?"

Kalkıp yatakta oturdum, anında uyanmıştım. "Varya?"

"Seninle konuşmam lazım. Uğrayabilir miyim?"

"Tabii, sana adresi mesaj atarım."

"O zaman bir saate orada olacağım."

"Varya, neler oluyor? O... iyi mi?"

"Evet. En azından şimdilik. Oraya geldiğimde konuşacağız."

Gözlerimi telefonuma dikerken göğsümde kötü bir his belirdi. Bir şeyler yolunda değildi, biliyordum. Duş almak için banyoya koşturdum ve üzerimi değiştirdim. Oturma odamın yerindeki fırçaları ve darmadağınık çizimleri topluyordum ki zil çaldı.

Varya içeri adım attığı anda, "Şimdi ne bok yedi?" diye sordum.

"Saçını beğendim, *kukolka*. Yeşil sana yakışıyor." Beni öpüp gülümsedi ama gözlerine ulaşan bir gülümseme değildi. "Hadi oturalım."

Onu mutfağa yönlendirip iki fincan kahve doldurdum ve Varya'nın karşısındaki sandalyeye oturdum. Fincanı kendine doğru çekip ellerini etrafına sardı, içindeki sıvıya bakıyordu. "Lütfen geri dönebilir misin?"

Sorusu beni sersemletti ve bir saniye için konuşamadan ona bakakaldım. "Geri dönmüyorum. Üç ay önce boşandık, bunu biliyorsun."

"Roman, İtalyanlarla bir savaş çıkardı. Kasten yaptı. Aylardır kedi fare oyunu oynuyorlar, birbirlerinin sevkiyatlarına saldırıp depolarını havaya uçuruyorlar."

"Yüce Tanrım. Ne halt düşünüyordu böyle?"

"Düşünmüyordu. Sanırım dikkatini dağıtacak bir şey istedi ve İtalyanlar duruma uygun bir seçim oldular."

"Hem de ne dikkat dağınıklığı. Kafayı mı yedi?"

"Belki de." Omzunu silkip kahvesinden bir yudum aldı. "Boşanma evraklarını imzaladığında yanındaydım, biliyorsun. Sanırım, o âna kadar, sonunda geri döneceğine inanıyordu. Fakat o evrakları imzaladıktan sonra... o resmen ipini kopardı. İki hafta sonra, İtalyanların sevkiyatlarından birini bozmaları için adamları yolladı. Kendisi de onlarla gitti."

"*Ne* yaptı?"

"Sergei'ye göz kulak olmak için gitmesi gerektiğini söyledi ve tek seferlik bir şey olduğunu varsaydım. Öyle olmadı."

"Pakhan'ın örgütle ilgilenmesi gerektiğini sanıyordum, iş anlaşmaları falan yapmasını, ayaktakımı gibi davranmasını değil."

"Umurunda değil gibi, çocuğum. Bizim dünyamızda ayaktakımından birinin, bir Pakhan'ı öldürmeyi başarması ne kadar büyük bir olaydır biliyor musun? Bunu yapan kişi, benzerleri arasında kahraman olur. Sahada sadece ayaktakımları varken normal yürüyen bir iş olur ama Pakhan oradayken, o öncelikli bir hedef halini alır."

"Varya, ben... benden ne yapmamı beklediğini bilmiyorum. Onu arayıp salak gibi davranmayı bırakmasını mı isteyeyim?"

"Geri gelmeni istiyorum. Sen oradayken o kadar pervasız olmayacaktır. Seni endişelendirmek istemez."

"O yetişkin bir adam Varya. Onun kapatma tuşuymuşum gibi davranmama ihtiyacı yok."

"Roman seni seviyor, Nina. Ne kadar sevdiğini bildiğini sanmıyorum."

"Benim yüzümden bir adam öldü. Roman'a bununla yaşayamayacağımı söyledim ve onu yine de öldürdü. Eğer beni gerçekten seviyor olsaydı bana bunu asla yapmazdı."

"Roman'ın nasıl Pakhan olduğunu biliyor musun çocuğum?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Sana o hikâyeyi anlatayım. Bir şeyleri daha iyi anlamana yardım edebilir."

Fincanına bakıp içindeki sıvıyı kaşıkla karıştırdı.

"Roman'ın annesi, babasıyla evlendiğinde daha on sekizindeydi. Lev ondan yirmi yaş büyüktü ve gerçekten kötü bir adamdı *kukolka*. Ben o eve Nastya'yla geldim. Roman'ın annesini bebekliğinden beri tanırdım ve geldiği andan itibaren Lev'in ona kötü davrandığını görmekten nefret ettim. Onu dövdü, hatta Roman'a hamileyken bile. Roman beş yaşındayken babasının karşısında durmaya başladı, o yüzden Lev öfkesini Nastya yerine çocuktan çıkardı. Birkaç ay boyunca bu, işe yaradı. Artık yaramadığı an gelene dek. Roman'ın altıncı yaş gününden birkaç gün sonra Lev, Nastya'ya öyle sert vur-

du ki kız merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Roman her şeyi izledi."

"Onu öldürdü mü?"

"Evet. Boynu kırıldı. Sonrasında Roman'ın bakımını ben üstlendim. Birkaç yıl sonra Lev tekrar evlendi ama Marina kaçmayı başardı. Ona ne olduğuna emin değilim ama sonrasında bir daha ondan hiç haber almadık."

"Onu da öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Roman büyüdüğünde evin kâhyası olarak çalışmaya başladım ve kendimi Pakhan'dan uzak tutmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Çalışanlarla ilgilendim ve Lev'le yollarımın kesişmesi için hiçbir sebebim olmadı. Ta ki bir gün beni çağırana kadar. Kütüphaneye girdiğimde beni boğazımdan kavradı ve duvara yapıştırarak boğmaya kalkıştı. O sabah talimat verdiği gibi, hizmetçi çarşafını değiştirmediği için kızgındı. Roman içeri girdiğinde ben yarı baygın haldeydim. Roman onu öldürdü ve eğer yapmamış olsaydı Lev beni boğarak öldürecekti."

Başımı kaldırıp Varya'ya baktım, bir ara kaldırdığım ve farkında olmadan boynuma koyduğum elime imalı bir şekilde bakıyordu.

"Hepimizin kendimize göre tetikleyicileri var çocuğum. Roman o adamı sana karşı bir tehdit olarak gördü ve ortadan kaldırdı. Yaptığının doğru olduğunu söylemiyorum. Sadece anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Yaptığı şeyle sana zarar verdiğini artık biliyor ve bir daha asla kasten sana acı verecek bir şeyi yapmayacağını söylediğimde lafıma inan. Sana deli gibi âşık ve sanırım gittiğinde, onun içinde bir şeyler kırıldı. Artık hiçbir şeyi umursamıyor. Bence bilerek o pervasızca şeyleri yapıyor. O... o geçen ay vuruldu."

"Ne?" diye fısıldadım, tuttuğum yaşlar gözlerimden fışkırırken.

"Kolunun üst kısmından. Şansı yaver gitti, kurşun sıyırıp geçti, ciddi bir şey yok. Bu seferlik. Lütfen, en azından konuş onunla. Kendini öldürtecek, Nina. An meselesi."

"Ah, onunla konuşacağım." Masadan kalktım ve koşturarak ceketimle cüzdanımı aldım, giderken de gömleğimin koluyla gözyaşlarımı sildim. "Taksi çağıracağım."

Varya rahat bir şekilde, "Vova bizi götürebilir. Sanırım nöbet sırası onda," dedi.

"Yakınlarda mı ki?"

"Öyle de diyebilirsin. Caddenin karşısında."

Ona bakmak için başımı kaldırdım, sonra pencereye gidip dışarı baktım. Tam da dediği gibi, orada dikkat çekmeyecek bir araba duruyordu. "Beni takip mi ettiriyor?"

"Seni korumalarını sağlıyor. Aylardır oradalar."

"Onu öldüreceğim."

Binadan çıktığımızda doğruca caddenin karşısındaki arabaya gittim ve camı tıklattım. Vova hızla başını kaldırdı ve kocaman gözlerle bana baktıktan sonra pencereyi indirdi.

"Nina Petrova?"

Dişlerimi sıksam da dediğini düzeltmedim, sadece başımla yaklaşmakta olan Varya'yı gösterdim.

"Araca ihtiyacımız var."

"Tabii ki." Kapının kilidini açtı, geçip arkaya oturduk. "Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Pakhan'a bir ziyarette bulunuyorum," deyip koltukta arkama yaslandım.

Eve ulaşmamız yaklaşık bir saatimizi aldı. Araba araç yolunda durduğu anda dışarı çıkıp taş basamaklardan koşturarak ana ka-

pıya gittim. Kapıda nöbet tutan güvenlik bana şaşkınlık içinde baktıktan sonra başıyla selam verdi ve kapıyı açtı.

"O nerede, Kolya?"

"Pakhan ofisinde diye biliyorum," dedi.

Koridordan koşturdum ve sol tarafa dönüp Roman'ın ofisinin bulunduğu batı kanadında ilerledim. Kapısına yaklaştıkça cesaretimi yitirdim. Kapıya vardığımda gerginlik ve endişeden bir yumaktım. Bunca zaman sonra onu tekrar görecektim, hem heyecanlıydım hem de korkuyordum. İçeri girmek istiyordum ama aynı zamanda arkamı dönüp tüymek de istiyordum. Artık geri dönmek yoktu, onun için çok geçti.

Elimi kapı koluna koyup derin bir nefes aldım, yüz ifademi ifadesiz bir maskeyle değiştirdim ve kapıyı çalmadan içeri girdim.

Roman masasının arkasında oturuyordu. Bakışları ellerindeki kâğıtlar ile bilgisayar ekranının arasında gidip geliyordu. Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim, sırtımı kapıya dayadım ve birkaç saniye boyunca onu izledim. Tanrım, onu öyle çok özlemiştim ki ona sadece bakmak bile canımı yakıyordu.

"Duyduğuma göre vurulmuşsun," derken sesimi bu kadar sıradan çıkarmayı başarmış olmama hayret ettim, içimde fırtınalar kopuyor olsa da sesim titremedi bile.

Roman başını hızla kaldırdı, gözleri gözlerimle buluştu. Bana öyle büyük bir kuvvetle bakıyordu ki arkamdaki kapı olmasaydı geriye doğru yuvarlanırdım. Gözlerinde bir sürü şey oluyordu. Farklı duygular parlıyor ve yerini çabucak diğerlerine bırakıyordu, hepsini birden yakalayamadım. Şaşkınlık vardı ama acıyla ve öyle büyük bir öfkeyle karışmıştı ki irkilmeden edemedim.

"Peki bu seni tam olarak nasıl ilgilendiriyor, Nina?" Sessiz, öfkeli sözleri zaten paramparça olmuş kalbimi delip geçiyordu. Benden nefret ediyordu.

"İyi olduğuna emin olmak istedim."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Niye?"

Niye? Ne kadar basit bir soruydu. Ve çok fazla cevabı vardı. Çünkü onun için korkuyordum. Çünkü onu özlüyordum ve sadece bir dakikalığına bile olsa onu görmek istemiştim. Çünkü onu seviyordum. Fakat cevap vermek yerine orada öylece durdum ve nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım çünkü birdenbire odada yeterince hava yokmuş gibi geldi.

Roman ayağa kalkıp masasına dayanmış bastonuna uzandı ve bana doğru yürüdü. Bastonuna epey fazla yükleniyordu ama adımları kendinden emin ve oldukça hızlıydı. Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıverdi. Yapmıştı; yapacağını biliyordum.

Gelip önümde durdu ve elini kaldırıp başımın yanından kapıya yaslayarak etrafımı sardı. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalana dek başını eğdi.

"Sana bir soru sordum. Bir cevap istiyorum *malysh*."

Sevgi sözünü duyduğumda barajın kapakları açıldı ve yaşlar yüzümden özgürce akmaya başladı. Titreyen alt dudağımı ısırdım, ellerimi yavaşça yüzüne doğru kaldırdım. Ellerim de titriyordu. Bir saniyeliğine tereddüt ettim, sonra avuçlarımı yanaklarına koydum.

"Sen. Beni. Terk. Ettin," diye fısıldadı ve sonra avcunu kapıya çarptı. "Beni terk edip gittin!"

"Biliyorum."

Hiddet. Bana bakarken gözlerinde öyle çok hiddet vardı ki, çenesi sert bir çizgi gibiydi.

"Seni incittiğim için üzgünüm," diye fısıldadı. "Keşke zamanda geriye gidip olanları farklı bir şekilde yapabilseydim. Yapamam ve bu bir gerçek. Fakat o piçi öldürdüğüm için üzgün değilim. İşte bu da sana başka bir gerçek. Sana bir kez daha soracağım. Vurulmuş olmamı niye umursuyorsun?"

Gözlerimi gözlerinden bir türlü ayıramadım. Yaptığı şey için üzgün değildi. Bununla yaşayabilir miydim?

Roman'ın çenesi kasıldı, uzanıp elini ensemden saçlarımın arasına gömdü. "Bana cevap ver, kahretsin!"

"Çünkü seni seviyorum Roman!" Avuçlarımı yanaklarına bastırıp o inatçı başını salladım. "Seni seviyorum. Senin zarar görme fikrine katlanamıyorum. Başlattığın bu lanet savaşı bitireceksin, beni duyuyor musun? Nasıl yaptığın umurumda değil ama bitir, yoksa Tanrı'ya yemin olsun ki seni bizzat ben öldüreceğim."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, parmakları ensemi kavrarken gözlerimin içine baktı.

"Benimle evlen," dedi, "ve ben de savaşı bitireyim."

Roman

Teklifimle birlikte Nina'nın gözleri kocaman oldu. Muhtemelen ciddi olup olmadığımı merak ediyordu ve ne kadar ciddi olduğumun üstüne bahse bile girebilirdi. Nasıl olacağı hiç önemli değildi, onu geri alacaktım.

"Seninle evlenmem için bana şantaj yapıyorsun. Yine."

Bu bir soru değildi ama yine de açıklamaya karar verdim. "Evet. Öyle yapıyorum."

O gözlerimin içine bakarken ben de gözlerini dikkatle izledim. Kenarları kırmızıydı ve gözyaşları hâlâ akıyordu. Ağlamaya devam ettiğinin farkında bile olduğunu sanmıyordum ve elimle onları silmek için özlemle yanıp tutuşuyordum. Bu, benim yüzümden son ağlayışı olacaktı. Kendi kendime yemin ettim.

Evet dediğini duymam lazımdı. Vahşi kedim yanımda kıvrılmadan bir geceyi daha çıkarabilmeme imkân yoktu. Gittiği gün kara kalbimi de alıp yanında götürmüştü ve eğer hayır derse onda kalabilirdi. Zaten artık bir başkasına ait olamazdı.

"Tanrı aşkına, Roman," diyerek içini çekti ve avuçlarını gözlerine bastırdı.

Gözlerimi siyah boya bulaşmış ellerine diktim ve göğsümde ufak bir umut alevlendi. "Yüzüklerini çıkarmamışsın."

"Çıkaramadım." Ellerini indirip burnunu çekti.

Tamam. Bir yerlere varıyorduk. Eline uzanıp yüzükleri parmağından çıkardım. Kolayca çıktılar. Kilo vermişti. Onu boğacaktım.

"Onları geri ver!" diye bağırıp elimi yakalamaya kalkıştı ama elimi arkama çektim.

"Vereceğim. Bana bir saniye ver," dedikten sonra bastonumu kavradım, sol dizimi yavaşça yere doğru alçaltmaya başladım.

Nina gözleri kocaman olmuş bir halde bana baktı. Yine ağlıyordu. "Kahretsin, bebeğim. Bunu yapma."

Sağ bacağımdaki keskin acıyı görmezden geldim ve sağ dizimi biraz daha eğdim. Tam olarak gözümde canlandırdığım poz değildi ama başarabileceğim kadarıyla tek dizin üzerine eğilmeye en yakın şeydi. Yüzükleri önünde kaldırdım.

"Benimle evlenir misin *malysh*?"

Titrek bir nefes alıp verdi, yaşlar hâlâ yüzünden akıyordu, sonra gömleğimin önünü kavrayıp beni yukarı doğru çekti. Doğrulmam birkaç saniyemi aldı ve kalktığımda elini aramızda kaldırdı.

"Bu defa ucuz versiyonuyla kurtulamayacaksın Roman." Burnunu çekti. "Gelinlik istiyorum, kocaman, kabarık ve parıl parıl. Bir sürü çiçekler olsun istiyorum, bir orkestra havalı müzikler çalsın ve elbette–"

Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Çılgın, minik karıma deliler gibi âşıktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldayıp yüzükleri parmağına taktım, ardından yüzünü kavrayıp onu öptüm.

Yatakta yatarken avcumu Nina'nın sırtında gezdirdikten sonra indirip kıçını sıktım ve aynı rotayı izleyerek yukarı kadar çıkıp birbirine girmiş, koyu yeşil tutamların arasına parmaklarımı geçirdim. "Bu akıyor mu?"

Nina göğsümdeki başını kaldırıp parmaklarımın arasındaki saç tutamına baktı. "Yeşili sevmez misin?"

"Pek değil. Fakat sen beğeniyorsan benim için sorun değil. Ama berbat."

"Bir haftaya akar. Ben de nefret ediyorum." Omzunu silkti ve başını yine tam kalbimin üstüne koydu. "İtalyanlarla olan savaşı nasıl bitireceksin?"

"Geleneksel yoldan. Birisi tatlı ve uysal bir İtalyan kızıyla evlenecek."

"Aman ne romantik. Peki, şanslı damat kim olacak?"

"Henüz karar vermedim. Muhtemelen Kostya."

"Eminim çok heyecanlanacaktır." Esneyip gözlerini kapattı. "Fizik tedavi nasıl gidiyor?"

"İki hafta önce bitirdim. Warren başarabilecek en üst seviyeye ulaştığımızı söyledi, o yüzden artık gerek kalmadı."

"Memnun oldum. O seanslardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Tam da düşündüğüm gibi, bastonla seksisin." Uykulu bir şekilde gülümsedi.

Birkaç karmaşık saç tutamını yüzünden çektim, sonra yatağımın yanındaki, duvara dayalı duran koltuk değneklerime

baktım. İçeri girdiğimizde onları fark ettiğini sanmıyordum, yatağa giderken kıyafetlerimizi çıkarmakla meşguldük. Sabah olduğunda zaten öğrenecekti ama ona hemen söyleyip halletmeyi tercih ettim.

"Nina... Sana bir şey söylemem lazım."

"Mmm... sabaha kadar bekleyebilir mi?"

"Hayır."

Başını ânında kaldırıp bana tepeden baktı. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım. Sadece bilmeni istediğim bir şey var."

"Ah, Tanrım..." diye inledi. "Bana ne halt yediğini söyle."

Benim güzel, minik çiçeğim gözleri kocaman olmuş halde beni izliyordu. Ona söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Öyle çok nefret ediyordum ki bu, midemi bulandırıyordu.

"Hâlâ koltuk değneği kullanıyorum Nina. Sabahları dizim hâlâ kaskatı oluyor ve ilk bir saat falan onlarsız yürüyemiyorum." Dişlerimi sıkıp devam ettim, "Bazen akşam bile onlara ihtiyacım oluyor."

Sadece beni izliyordu, gözleri gözlerime dikilmişti. Bir şeyler söylemesini istedim. Herhangi bir şey.

"Ve?" dedi en sonunda.

"Ve ne? Bu kadar," dedim.

Gözleri biraz daha büyüdü.

"Hasiktir, Roman, beni böyle korkutma." Avcunu göğsüme indirdi. "Önemli bir şey söyleyeceksin sandım, ne bileyim, ben yokken Igor'u ortadan kaldırdığını falan. Tanrı aşkına bebeğim."

Ona boş boş baktım. Beklediğim tepki değildi. Hayal kırıklığı, evet. Ya da en azından hayatının kalanı boyunca engeli olan bir adama bağlı olacağını fark ettiğinde biraz hoşnutsuz olmasını bekliyordum. Bu önemli değil miydi? Belki de sadece geçici olduğunu düşünüyordu.

"Nina, anlamıyorsun. Benim için bundan daha iyisi olmayacak. Üzgünüm, *malysh*."

Alnı benimkine dayanana kadar eğildi ve avuçlarını yüzümün iki yanına koydu. "Evet, bunu zaten söyledin. Ayrıca koltuk değneklerini gördüm ve o kadarını kendim de anladım bebeğim. Umurumda bile değil." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Yani ben yokken kimseyi öldürmedin mi?"

Susma hakkımı kullanmaya karar verdim ve akıllıca davranıp ağzımı kapalı tuttum.

"Roman?" Bana gözlerini kısarak baktı.

İç geçirdim. "Tanush'u ortadan kaldırdım, tamam mı?"

"Biliyordum. Ben..." Başını iki yana salladı.

"Leonid'le birlikte bombayı yerleştiren oydu."

Nina burnunu kırıştırıp beni inceledi, sonra başını salladı. "Hak etmiş," dedikten sonra göğsümdeki yerine döndü. "Sadece lütfen benim yüzümden başka kimseyi öldürme."

Nefes alıp verişinin düzene girmesini dinledim. Tam anlamıyla uykuya daldığına emin olduğumda göğsümdeki ufak elini tuttum ve parmak uçlarından öptüm.

"Seni incitmeye cüret eden herkesi öldüreceğim," diye fısıldadım. "Sadece bir dahaki sefer senin bunu öğrenmediğine emin olacağım."

SONSÖZ

Nina

İki ay sonra

"GELİNLİK PROVASINA BENİMLE GELMİYORSUN ROMAN." Ellerimi belime dayayıp mutfağın diğer tarafından ona dik dik baktım.

"Soyunma odasının dışında olacağım. Bakmayacağım ama orada olacağım."

"Hayır," dedim.

"Evet."

"Bu gülünç."

"Güvenliğin için korkmamda gülünç bir şey yok. O piç Leonid'in seni öldürmesi için birini tuttuğu günü hâlâ unutamıyorum. Senin yaralı mı, yoksa ölü mü olduğunu bilmeden geçirdiğim o bir saatin bana ne yaptığını hiç bilmiyorsun. Tekrar aynı şeyi yaşamayacağım."

Önüme gelip kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve tezgâhın üstüne oturttu. En sevdiğim yer olmuştu burası.

"Gösterişçi." Uzanıp taş gibi sert kol kaslarını sıktım.

"Bunu yapmama bayılıyorsun," deyip bacaklarımın arasında durdu. "Ayrıca beni boynumu eğmekten kurtarıyor."

Dizimin arkasında elini hissettim, sonra baldırım boyunca ilerleyip külotuma ulaştı. Bastonunu tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra diğer elini eteğimin altına kaydırdı.

"Provaya geç kalacağım."

"Beklerler," diye fısıldadı kulağıma, sonrasında külotumun kumaşının yırtıldığını duydum. "Bu tezgâhın yüksekliğini hesaplayan mimarı bulmam gerekecek..." Kemerine uzanıp açtı ve pantolonunun önünü açmaya koyuldu. "Ve onlara güzel bir bahşiş vereceğim."

"Ne kadar güzel?" Gülümseyip bacaklarımı beline doladım ve tezgâhın kenarını kavradım.

"Çok güzel." Kıçımı iyice kavradı ve tek bir darbeyle kendini içime gömdü.

"Roman," dedim bir saat sonra. "Tekrar denemek istiyorum."

Sırtımdaki eli hareketsizleşti. "Hayır."

Korkularımın üstesinden gelmeye çalışıyordum ve bir yerlere varıyor gibiydik. Bileklerimi tutması artık beni tetiklemiyordu. Önce onu denemiştik. Ancak sırtüstü yatmayı denediğimde çıkmaz sokağa girdik. Roman ne zaman üstüme uzanmaya yeltense, beni vücuduyla tamamen hareketsiz bırakmasa bile, paniğe kapılmıştım. Bu beni içimden dışıma doğru parçalara ayırıyordu. Vücudunun benimkini kapladığını hissetmeyi çok istiyordum ama zihnim bu durumu sürekli yanlış yönden değerlendiriyordu. Boku yiyen beynimi, "boku yememiş" hale getirmek için ne yapacağımı bilmiyordum.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Lütfen?"

Roman tek eliyle yüzümü avuçladı, bakışları gözlerimi yakıp geçiyordu ve gözlerinde gördüm. Bu, onu da rahatsız ediyordu.

"Senin altımda korkuyla hareketsizleştiğini, gözlerindeki paniği izlemenin bana ne yaptığını biliyor musun? Her seferinde içimi deşip geçiyor. Lütfen benden seni incitmemi isteyip durma. Buna dayanamıyorum."

"Sadece bir deneme daha," diye yalvardım. Gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için uğraşıyordum. Onu çok seviyordum, niçin aptal beynim onun bana asla zarar vermeyeceğini anlayamıyordu?

Roman içini çekti ve alnımı öptü. "Tamam."

Dönüp sırtüstü yattım, elini tutup karnımın üstüne yerleştirdiğimde tenimi okşamaya başladı. Roman dikkatli bir şekilde sağ bacağını benimkinin üstüne attı ve göğsüyle karnı benim yan tarafıma yapışıncaya kadar yaklaştı.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadığında başımı sallayarak onayladım.

Yavaşça dirseğinin üstüne kalkıp öbür elini diğer tarafıma yerleştirdi. Derin bir nefes aldım ve ağırlığını dirseklerine vererek üstümde yerini almak için hareket etmesini izledim. Nefes alıp verişim hızlanınca onun hareketsizleştiğini gördüm. Geri çekilecekti. Yüzünden görüyordum. Hayır. Bu saçma korkunun bana daha fazla hükmetmesine izin vermeyecektim.

Elimi uzatırken parmaklarımın nasıl titrediğini fark ettim, yanağına dokundum. "Benimle konuşmana ihtiyacım var bebeğim." Beynimin, onun Roman olduğunu anlamasını sağlamak zorundaydım.

"Seni seviyorum, *milaya*. Çok ama çok," diye fısıldadı göz temasını bozmadan. "Sanırım sana seninle ilk tanıştığımız anda âşık oldum. O siyah, emo kıyafetin ve burnundaki piercing'le

karşımda kendine hâkim ve kızgın bir şekilde dururken çok güçlüydün."

Nefes alıp verişim hâlâ normalden hızlıydı ve elim hâlâ titriyordu, bu kaçma ihtiyacını hissediyordum ama dişlerimi sıkıp Roman'ın sesine odaklandım.

"Beni büyüledin, minik çiçeğim. O gece, sözde tanışmamız gereken partide, bana kaniş olmadığını söylediğin anda seni öpmek istedim."

Diğer elimi göğsüne koydum, avcumun altında kalp atışını hissettim. Doğal olmayan soluklarım biraz daha yavaşladı.

"İlk görüşte aşka inanıyor musun *malysh*?" dedi ve başını birkaç santim indirdi. "Bunun hep saçmalıktan ibaret olduğunu düşündüm. Yanıldım. Hem de nasıl yanıldım."

Burnu neredeyse benimkine değene kadar eğildi, o kurnaz gözler, gözlerimin ta içine bakıyordu.

"Seni öyle çok seviyorum ki senin için siktiğimin dünyasını yakardım." Dudaklarımız değmek üzereydi. "Bir canavar yarattın, Nina çünkü senin için yapmayacağım şey yok. Sadece istemen yeterli."

Ellerim titremeyi kesti ve nefes alıp verişim normale döndü. Kollarımı yavaşça boynuna doladım ve ağzı en sonunda benimkine değene kadar onu birkaç santim daha çektim.

"Lütfen bugün hiçbir şeyi yakma bebeğim," dedim dudaklarına doğru.

Ağzının genişlediğini hissettim ve gözlerinin kenarlarının kırıştığını gördüm. "Bir düşüneceğim," diye fısıldayıp beni öptü.

Göğsümde hafif bir baskı vardı. Roman kendini hâlâ dirsekleriyle destekliyordu ama ön tarafı benimkine kısmen yapışmıştı. Vücudunun pozisyonunu fark edince bir anlık panik yaşadım ama sonra beynim dudaklarına odaklandı ve kaslarım rahatladı. Tanrım, bu adam öpüşebiliyordu.

Dudaklarına doğru, "Daha fazla bebeğim," diye mırıldandım ve ağırlığının birazını daha üstüme saldı.

"İyi mi?"

Sadece iyi demek yetmezdi. Mükemmeldi. Şimdi en zor kısımdaydık. "Elini boynuma koy Roman."

"Nina."

"Lütfen."

Sağ elini yavaşça göğsümden geçirdi, sonra daha yukarı çıkarıp avcunu boynuma koydu. Nefesim kesildi. Omuzlarındaki ellerim hareketsizleşti ve gözlerimi yumdum.

"Sadece benim." Parmakları boynumu okşarken kulağıma fısıldayan sesini duydum. "Sana zarar verecek bir şeyi asla yapmam. Elimi kesip atmayı tercih ederim. Lütfen bana geri dön. Sensiz nasıl bir harabe olduğumu biliyorsun *malysh*."

Gözlerimi açtığımda bir damla yaş kaçtı ve ona baktım, beni endişeyle izleyen iri, kötü kocama.

"Seni öyle çok seviyorum ki bu resmen sağlıksız," dedim. Sonra ağzımı onunkine yapıştırıp bacaklarımı beline doladım.

Roman içime yavaşça girdi, hâlâ panikleyebileceğimden korkuyordu ama ben öyle olmayacağını biliyordum. Ben asla onun bana zarar vereceğinden korkmamıştım ve görünüşe göre boku yemiş beynim de en sonunda bu haberi almıştı. Dudaklarımı kulağına dayadım.

"Beni şuursuzca becermeni istiyorum Roman," dedim. "Eğer yarın yürüyebilirsem bunun sonuçlarıyla yüzleşirsin."

Hırlayıp içimden yavaşça çıktı, ardından tekrar kendini gömerek beni inletti. Devasa bir erkek bedeninin üstümdeki ağırlığını hissederken bu kadar çok keyif alacağımı hiç düşünmemiştim. Roman'ın eli göğsümden ve karnımdan aşağı indikten sonra vücutlarımızın birleştiği yere ulaştı. Klitorisime baskı uyguladı, becerikli parmakları daireler çizerek beni ayartıyordu.

Nefes nefese omuzlarını kavradım, vajinamı ve beni mahvetmeyi sürdürüyor, kalp atışlarım gittikçe artarken içime girip çıkıyordu.

"Daha sert," dedim boğuk bir sesle ve sırtımı yay gibi gerdim.

Roman'ın eli vajinamdan ayrıldı ve baldırıma doğru indi, parmaklarını dizime dolayıp bacağımı yukarı kaldırarak omzuna aldı. İçime tekrar gömüldüğünde hızla nefes aldım. Aletinin beni böyle tamamen dolduruşunun hissi beynimi karman çorman etti. Başını eğip dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra içime öyle sertçe daldı ki yatak başına tutunmak zorunda kaldım. Altımdaki yatak onun darbelerinin ritmiyle sarsıldı ve dudaklarımdan bir inilti çıktı. Kaslarım gerildi ama Roman içime gittikçe daha sert girip çıkmayı sürdürdüğünde haykırarak boşaldım.

Roman

Saçımla oynamasına bayılıyordum. Elbette bunu asla kabul etmezdim. Nina'nın söylemeyi sevdiği gibi, bu pakhanvari görünecek bir şey değildi.

"Sanırım prova için yeniden randevu almam gerekecek," derken parmaklarını saçlarımdan geçirmeye devam etti. "Üç saat geciktik ve tamamen dolu olduklarına eminim. Beni araya sıkıştırabilmelerine imkân yok."

"Tabii ki alacaklar." Tek gözümü açıp ona baktım. "Kimse benim karıma hayır diyemez."

"Şey, teknik olarak karın değilim, henüz. Yoksa henüz artık karın değilim mi demeliyim?" Eli durdu ve hoşnutsuzlukla hırladım. "Sanırım iki evliliğin arasındayız. Bu tuhaf bir durum."

"Yakında düzelteceğiz." Omzumu silkip tekrar gözlerimi kapattım.

"Roman?"

"Hımm?"

"Bir haberim var. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama lütfen çıldırma. Çıldırmayacağına söz verir misin?"

"Nina, *milaya*, ben asla çıldırmam. Son derece soğukkanlı bir adamım. Bunu biliyorsun. Ne diyeceksin?"

Eğildiğinde saçının omzumu gıdıklayışını hissettim, kulağıma fısıldadı. "Ben hamileyim."

Gözlerim hızla açıldı. Sanki tren çarpmış gibi hissediyordum ve göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir ağırlık vardı. Sırtını kavrayıp onu kendime yapıştırdım, başını çenemin altına aldım. "Emin misin? Lütfen emin olduğunu söyle."

"Eminim. Bu sabah test yaptım çünkü bir haftadır kahvaltıdan sonra kusuyordum. Göğüslerim de canıma okuyordu. Geri döndüğümden beri hap kullanmadım."

Gözlerimi kapattım ve olayı sindirirken birkaç saniye boyunca ona sarıldım.

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim," diye fısıldadım kulağına. "Bensiz evden çıkmıyorsun. Hizmetçilere, ofisimdeki eşyalarımı buraya taşımalarını söyleyeceğim. Bundan böyle oturma odasından çalışacağım."

"Roman! Kafayı mı yedin?"

"Olabilir. Mutluluktan deliriyorum ve aynı zamanda ödüm kopuyor. Çıldırmış birini kışkırtmak istemezsin, Nina. İnan bana."

"Son derece soğukkanlı olduğunu iddia edişine ne oldu?"

"Uçtu gitti." Başına bir öpücük kondurdum. "Provayı iptal ediyor ve kontrol için hemen bir doktora gidiyoruz."

"Kafayı yiyeceğini biliyordum," diye soludu boynuma doğru. "Tanrım, umarım erkek olur."

"Niye?" dedim. "Kız olmasını çok isterim."

"Senin bu çıldırmış halinle asla erkek arkadaşı olmaz, Roman."

"Tabii ki olur. Ellisine gelince." Elimi vücutlarımızın arasına sokup avcumu Nina'nın karnına koydum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum, benim tehlikeli *kotik*'im."

Sevgili okuyucu,
Okuduğun için çok teşekkür ederim! Umarım bir yorum bırakıp *Tuvaldeki Yaralar* ile ilgili düşüncelerini diğer okuyuculara iletmek istersin. Yorumlar, yazarların yeni okuyucular ve diğer okuyucuların da sevecekleri yeni kitaplar bulmalarına yardım ediyor!

SERİDE BİR SONRAKİ KİTAP

Mikhail & Bianca
İki taraf arasında bir evlilik.
İtalyan mafyasının en güzel kadını
ve
Bratva'nın en korkulan canavarı.